#1 *NEW YORK TIMES* ÇOKSATAN YAZARI

DEBBIE MACOMBER

Yeni Yıl Dileği

epsilon®

Yeni yıl romanlarının kraliçesi Debbie Macomber, sıcacık anlatımıyla bizi masalsı bir atmosfere davet ediyor ve sevgi dolu karakterleriyle yeni yıla dair umutlarımızı tazeliyor.

Oldukça stresli bir iş hayatı ve fena halde kırılmış bir kalbi olan Lindy, yeni yıl tatilini ailesiyle birlikte geçirmek için çocukluğunun geçtiği şirin kasabaya doğru yola çıkmıştı. Ancak içinde yeni yıl neşesinden eser yoktu. Eve vardığında onu önce çatıdaki parlak ışıklar ve türlü yılbaşı süsleri, sonra da annesinin enfes kurabiyeleri karşıladı. Yeni yılda evde olmak… İhtiyacı olan tam da buydu. Gelecekten umutlu değildi belki ama annesinin şefkatiyle ve evin tanıdık huzuruyla sarıp sarmalanmıştı. Lindy'nin aşka ve arkadaşlığa dair yitip giden umudunu geri getirmek için annesinin ilginç bir fikri vardı. Ona çocukken Noel Baba'ya yazdığı mektuplarla dolu bir kutu verdi.

Lindy'nin çocukken dileklerinin gerçek olacağına dair büyük bir inançla yazdığı bu mektuplar, kendisiyle ilgili uzun yıllardır göz ardı ettiği gerçekleri beklenmedik bir biçimde fark etmesini sağlayacak, ona hayatını yoluna koymanın sıradışı bir yolunu gösterecekti.

Yeni Yıl Dileği; içimizdeki yeni yıl coşkusunu harekete geçiren, bol sürprizli bir roman…

www.epsilonyayinevi.com
9 786254 142673
KDV'den muaftır.

Yeni Yıl Dileği

Yeni Yıl Dileği
Orijinal Adı: *Dear Santa*
Debbie Macomber
Çeviri: Şebnem Tansu

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Editör: Gizem Çiçek
Kapak Uygulama: Sidem Zelal Edin
Sayfa Tasarım: Sidem Zelal Edin

1. Baskı: Kasım 2022
ISBN: 978-625-414-267-3

© Debbie Macomber, 2020
Bu eserin Türkçe yayım hakkı, AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla, yazarın orijinal yayıncısı (Random House'un alt markalarından olan) Ballantine Books'tan alınmıştır.
Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
Yıldız Mücellit Matbaacılık ve Yayıncılık San. ve Tic. A.Ş.
Maltepe Mah., Gümüşsuyu Cad.,
Dalgıç Çarşısı, No: 3/4
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: (212) 613 17 33 Faks: (212) 501 31 17
Sertifika No: 46025

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 49067

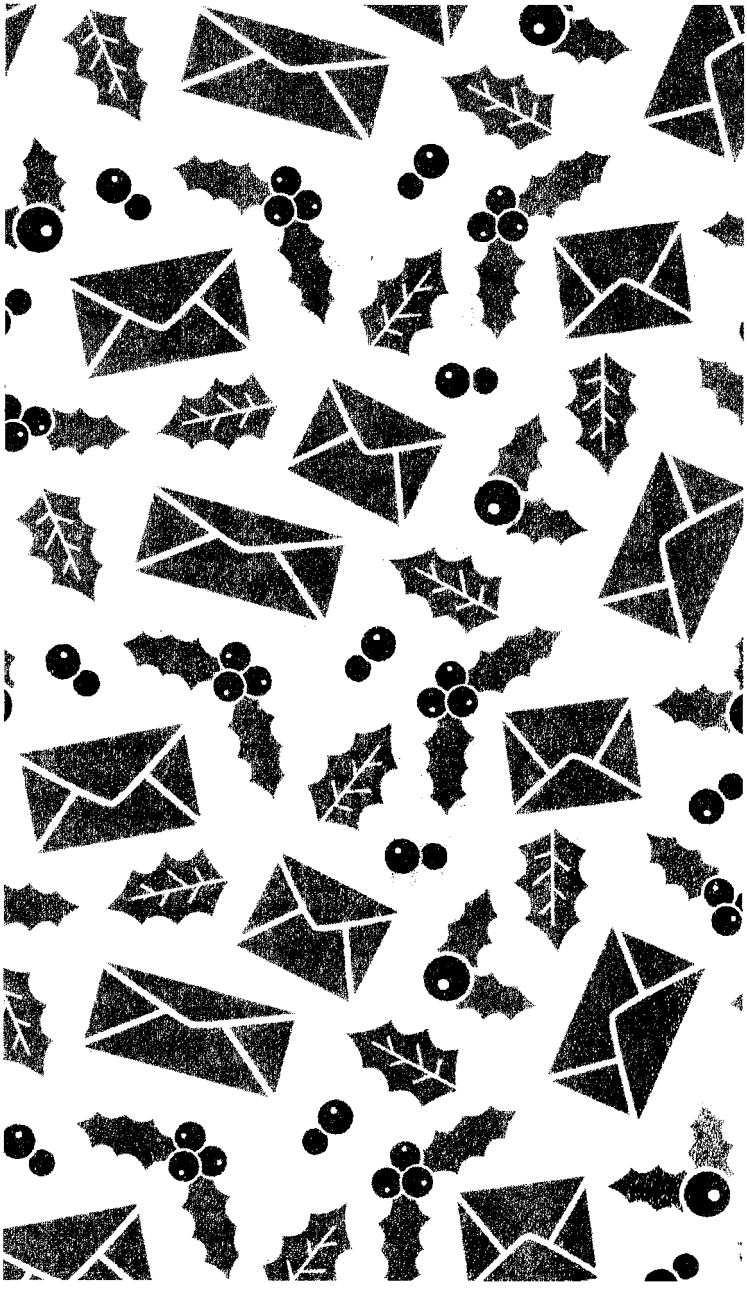
Yeni Yıl Dileği

DEBBIE
MACOMBER

Çeviri
Şebnem Tansu

epsilon®

Noel 2021

Sevgili Dostlar,

"Bu fikirleri nereden buluyorsunuz?" sorusu bir yazara en sık sorulan şeylerden biridir. Tanrı'nın armağanı olan hikâye anlatma yeteneğim sayesinde bu konuda asla sıkıntı çekmedim. Baktığım her yerde bir hikâye var. Hayat bunlarla dolu. İlham farklı yerlerden geliyor: bir gazete kupürü, kulak misafiri olduğum bir konuşma, bir film ya da *Yeni Yıl Dileği* kitabımda olduğu gibi on bir yaşındaki bir kızla şans eseri karşılaşmam.

Eşimin kuzeni yazar olmak isteyen torununu benimle tanıştırmaya getirdi. Ona kitap yazmaya ne zaman karar verdiğini sorduğumda durdu ve dikkatle cevabını düşündükten sonra dedi ki, "Noel Baba'ya mektup yazmaya başladığımda anladım." Tam o anda *Yeni Yıl Dileği* isminde bir kitap aklıma geldi.

Benim Noel dileğim Lindy ve Billy'nin hikâyesinin anlatıldığı bu kitaptan keyif almanız. Hikâye, dünyanın Elma Başkenti olarak anılan Washington Wenatchee'de geçiyor, gerçi doğup büyüdüğüm şehir Yakima buna şiddetle karşı çıkarak dünyanın elma başkentinin bizim şehrimiz olduğunu iddia ediyor. Her iki şehirde de bol miktarda meyve bahçesi ve ödüllü şarapların üretildiği sayıları giderek artan üzüm bağları var.

Kitap yazmanın en keyifli yanlarından biri her zaman olduğu gibi okurlarımın yorumlarını duymak. Bana tüm sosyal medya platformlarından ulaşabilirsiniz. Ya da isterseniz mektup yazabilirsiniz. Adresim: P.O. Box 1458, Port Orchard, WA 98366.

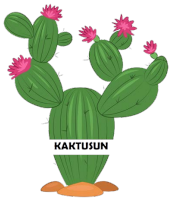
Mutlu Noeller,

Harika komşular ve daha da harika dostlar
Patt ve Steve Boothe'ye

Birinci Bölüm

"Evim." Lindy Carmichael, Washington Wenatchee'deki Apple Orchard Yolu'na döndüğü anda derin bir nefes aldı. Kalbini ısıtan o tanıdık huzur duygusu ânında içini doldurdu. Noel'i ve yeni yılın gelişini ailesiyle kutlamak için iki hafta izin almıştı. Ara vermeye en çok bu yıl ihtiyaç duymuştu. Gerçekten de korkunç, berbat bir yıl geçirmişti.

Lindy birkaç küçük şirkette çalıştıktan sonra üç yıl önce pazarlama ve web sitesi tasarımı yapan bir şirkette hayalindeki işe alınmıştı. Grafik ve görsel efektler konusundaki uzmanlığı, bilgisayar bilimleri diploması ve çalışma geçmişi onu Media Blast için biçilmiş kaftan yapmıştı. Yaratıcılık yeteneğine güveni şirket için değerli bir nitelik olacaktı ve iyi uyum sağlayacağından emindi. İşini ve ona sunduğu imkânları seviyor olsa da yeterince takdir edilmediğini hissediyordu. Lindy izne ayrılmadan hemen önce şirketin en büyük müşterilerinden biri olan Ferguson Grup için bir kampanya hazırlamıştı. Değerini kanıtlamak için tam da beklediği fırsattı. Eğer teklifi kabul edilirse hak ettiği itibarı elde edecekti. Lindy asla pes edecek türden bir değildi. Babası bir keresinde kendisinden beklenenden daha fazlasını yaparsa sıkı çalışmasının eninde sonunda fark edileceğini söylemişti. Zamanla yaptıkları için ödüllendirilecekti. Lindy bu felsefeye sıkı sıkıya tutunuyor, her şeyini işine veriyordu.

İş sorunlarıyla ilgili düşüncelerini bir kenara atıp hayatının büyük kısmını geçirdiği evinin araba yoluna girdi. Onu çatı kenarındaki parlak ışıklar ve karla kaplı çimlerin üzerinde nöbet tutan iki Ren geyiği karşıladı. Ön kapıya asılı çam çelenge mavi ve gümüş rengi Noel süsleri eklenmişti. Noel'de evde olmak. Son altı yıldır üstüne çöken bu sıkıntılardan kurtulmak için ihtiyaç duyduğu tam da buydu.

Lindy daha arabadan inemeden evin kapısı açıldı, annesi ve köpekleri Beau kürekle temizlenmiş garaj yolundan ona doğru koştular. Annesi kollarını kızına uzatırken Beau da ön patilerini Lindy'nin bacaklarına dayayarak kuyruğunu sallayıp dikkat çekmeye çalıştı. Lindy buz gibi havayı doğru düzgün soluma fırsatı bulamadan annesi onu sıcak evlerine sokup sımsıkı sarıldı. Beau Lindy'nin etrafında daireler çizip heyecanla havlıyordu.

"Gelebileceğine hiç ihtimal vermiyordum," dedi Ellen Carmichael, Lindy'nin paltosunu çıkarmasına yardım ederken. "Yol nasıldı? Hava durumuna baktım, Snoqualmie'de kar var diyordu. Zorlandın mı? Kar lastiklerin yoktur diye endişelendim... Seattle'da yaşadığın için onlara ihtiyacın olmadığını düşündüm ama dağın bu tarafında kar lastikleri kullanmak gerek."

"Anne, Tanrı aşkına izin ver de soluklanayım," dedi Lindy kıkırdayarak. Evde olmak, sevgiyle kucaklanmak ihtiyacı olan şeydi. Mutfak sıcaktı ve tezgâhın üstünde annesinin yeni pişirdiği kurabiyeler duruyordu. Lindy'nin ailesinde yemek pişirmek bir sevgi ifadesiydi. Annesi Noel arifesi kutlamasına eski arkadaşlarıyla birlikte erkenden başlardı. Her aile buradan dolu bir tabak ev yapımı kurabiyeyle ayrılırdı.

"Kahvaltı ettin mi?" diye sordu annesi kahve demliğine uzanırken.

"Hayır. Gün aydınlanırken yola çıkmak istedim." Snoqualmie Geçidi'nde araba kullanmak kışın zor olabiliyor ve çığ

tehlikesi nedeniyle yol kapanabiliyordu. Lindy Seattle'dan bir an öne çıkmış, dağın diğer tarafına ne kadar erken geçerse o kadar iyi olacağını hissetmişti.

"O halde otur da sana-"

Gözü tezgâhtaki kurabiyelerde olan Lindy annesinin sözünü kesti. "Kahve ve birkaç marmelatlı kurabiye beni öğle yemeğine kadar tutar."

Annesi dolaptan bir fincan çıkarırken Lindy de kendine en sevdiği Noel kurabiyelerinden hazırladı.

Karşısına oturup annesine gülümsedi. Son aylarda hayat üstüne fırtınalar yollarken aklında hep bu an vardı. Noel ve ev. Derin duygusal çöküntüden çıkmasına yardım edecek mükemmel bileşim buydu.

Media Blast'taki pozisyonu o meşhur buzdağının sadece görünen kısmıydı. Lindy annesini üzmek istemediğinden sıkıntılarının büyük kısmını yazdan beri kendine saklıyordu. Eve varır varmaz da her şeyi anlatmak istemiyordu. Belki birkaç güne, evde olmanın huzurunu içine doldurduktan sonra anlatabilirdi.

İlk kurabiyeyi midesine indirdikten sonra Lindy gözlerini kapattı. "Yemin ederim bir oturuşta bir düzine yiyebilirim."

"Ama yemeyeceksin. Öğle yemeği için planlarım var."

Lindy ocağın üstündeki tencereyi o an fark etti. "Erişteli fasulye çorbası mı yaptın?" Bol domates suyunda kaynayan kuru fasulye, Meksika fasulyesi ve küçük makarnalarla yapılan bu çorba bir aile geleneğiydi.

"Yanında da ekşi mayalı ekmek var," diye ekledi annesi. Tarif babasının bir zamanlar Alaska'da yaşayan büyükbabasından kalmıştı. O da tarifin eski bir Klondike madencisine ait olduğunu ve 1890'dan beri yapıldığını söylemişti. Lindy ailesinin tarifi başka aileler ve dostlarla paylaştığını biliyordu. Lindy kendini bildi bileli babası her pazar kahvaltı için ekşi mayalı pankek yapıyordu. Annesi de özel günlerde büyükannesinden kalan tarifle çörekler pişirirdi.

"Anne," dedi Lindy ve ekledi, "beni şımartacaksın."

"Niyetim tam olarak bu. Eve gelmeyeli çok uzun zaman oldu."

"4 Temmuz'da buradaydım," diye hatırlattı Lindy. Eve son gelişinde kendi dairesine daha yeni taşınmıştı ve şey hakkındaki korkunç gerçeği henüz öğrenmemişti.... Hoş olmayan şeyleri hatırlamamak için bunu düşünmeyi bıraktı.

"Evet ve bu da aylar önceydi. Arada binlerce kilometre yok. Yani Seattle üç saat uzaklıkta."

"Biliyorum, biliyorum ama taşındım hatırladın mı ve hafta sonları çalışmam gereken şu proje vardı. Ama buna değdi çünkü böylece sen, babam, Chad, Ashley ve Peter ile geçirebileceğim iki hafta kazandım." Erkek kardeşi lise aşkıyla evlenmişti ve elma deposunda tedarik zinciri yöneticisi olarak çalışıyordu. Ashley ve Chad bir yıl içinde ailelerine harika bir torun hediye etmişti. Lindy dört yaşındaki Peter'a deli oluyordu. Her hafta FaceTime aracılığıyla görüşüyorlardı, yeğenine o kadar sık hediye gönderiyordu ki Chad ondan kendine hâkim olmasını istemek zorunda kalmıştı. Ashley ismini Grace koymak istedikleri bir kız bebeğe hamileydi. Doğum mart ayının ilk haftasında gerçekleşecekti.

Lindy kahve ve kurabiyelerini bitirdikten sonra bagajdan eşyalarını aldı ve bavulunu yatak odasına götürdü. Kapı eşiğinde durdu, odası hâlâ üniversiteye gitmek için ayrılırken bıraktığı gibiydi. Yatağın ucuna oturup etrafına bakarken gençken hayatın ne kadar sorunsuz olduğunu hatırladı.

Duvarların birinde Jonas Kardeşler posteri asılıydı. Dans takımındaki ponponları mantar panonun köşesine takılı duruyordu ve mezuniyet balosunda bileğine taktığı çiçek panoya iğnelenmişti.

Ev.

Etrafındaki tanıdık şeyler onu bir battaniye gibi sararken içi huzurla doldu.

Lindy eşyalarını yerleştirdikten kısa süre sonra annesi, "Öğle yemeği birazdan hazır olur," diye seslendi mutfaktan. Lindy yanında getirdiği hediyeleri salondaki Apple Orchard Caddesi'ne bakan pencerenin önünde duran yılbaşı ağacının altına koydu.

"Hemen geliyorum." Lindy ağaca hayranlıkla baktıktan sonra mutfakta annesinin yanına gittiğinde iki kâse dumanı tüten çorba çoktan masaya konmuştu. Masanın ortasında duran ekmek sepetinin yanında bir tabak da tereyağı vardı.

Lindy kısa bir duanın ardından kaşığını kaldırdı. "Bu çorbanın hayaliyle yaşıyordum. Ben yaptığımda, tarifi harfiyen uyguladığım halde tadı asla seninki gibi olmuyor. Nedense sen pişirdiğinde daha lezzetli oluyor."

"Çünkü ben sevgiyle pişiriyorum."

Lindy annesinin fark yarattığını iddia ettiği bu fazladan malzemenin gerçekten önemli olduğunu düşünmek istemiyordu. Diğer yandan başka bir açıklaması yok gibi görünürken bunu nasıl yapabilirdi?

Annesi Lindy öğle yemeğini bitirene kadar bekledi, sonra durup bakışlarını ciddileştirdi. Doğrudan kızının gözlerine bakıp konuştu, "Bekliyorum."

"Neyi bekliyorsun?" diye sordu Lindy.

"Bana neyin olduğunu anlatmanı bekliyorum ve rica ederim geçiştirmeye çalışma. Bana şimdi söylesen iyi edersin çünkü..."

"Anne... bir şey yok."

Annesi gözlerini kısıp işaret parmağını saat sarkacı gibi salladı. "Lindy Rose, ben senin annenim. Kimse seni benden daha iyi tanıyamaz. Uzun süredir mutsuz olduğunu hissediyorum. Şimdi anlat."

Lindy bir kez başlarsa asla susamayacağından korkuyordu.

"İşten fazlası var, değil mi?"

Annesi onu tanıyordu. "Evet," diyerek itiraf etti Lindy. "Brian'la ayrılma hikâyemin fazlası var." Lindy anne babasına ayrıldıklarını söylemişti ama detaylara girmemişti. Yapamazdı. O zaman bunu konuşmak çok acı vericiydi ve şimdi bile acısı hafiflememişti.

"Nedeninden bahsetmemiştin."

Özellikle anlatmamıştı. Olanların büyük kısmı kendine saklamayı tercih edeceği şeylerdi.

"O daireyi almanla ilgisi var mı?"

Anlaşılan ailesi satır aralarını okuma konusunda hayli başarılıydı. Lindy başını sallayarak onayladı. Bu ve daha fazlası vardı.

"Temmuz ayında Brian'la ilişkinin değiştiğinden bahsettiğini hatırlıyorum. Çok geçmeden yollarınızı ayırmaya karar verdiniz."

Lindy Seattle'a döndükten kısa süre sonra Brian ve Celeste hakkındaki gerçeği öğrenmişti ve bu onu yıkmıştı.

"Onu önemsiyordun. Değil mi?"

"Elbette." Lindy önemsiyordu. Hem de fazlasıyla. İlişkilerinin başında kariyer hedeflerine ulaştıktan sonra evlendiklerini, birlikte bir hayat kurduklarını görebiliyordu. Onun arkadaşlığından keyif alıyordu ama zaman geçtikçe Brian'ın evliliğe hazır olmadığını anladı ve aslında kendisi de hazır değildi. Evlilik büyük bir sorumluluktu.

"Ayrıldığınız için üzgün müsün?"

"Kesinlikle hayır," dedi kendinden emin bir sesle.

Annesi kaşlarını kaldırdı. "Tepkine bakılırsa anlatmadığın çok şey var."

Lindy'nin omuzları hafifçe çöktü. Bu konuya bu kadar erken girmek istememişti.

Annesi cevap beklerken Lindy başka seçeneği kalmamış gibi hissetti. Bunu şimdi anlatıp bitirebilirdi, gerçi bir za-

manlar en yakın arkadaşı olan Celeste'in ve Brian'ın yaptıkları annesine anlatmak istediği bir şey değildi.

Lindy'nin devam etmesini bekleyen annesi sessizdi. Annesinin konuşmadan önce rahatlaması için ona zaman verdiğini biliyordu.

"Celeste ile oturduğumuz dairenin kontratı bitmeye yaklaşırken," dedi Lindy acı dolu birkaç dakikanın ardından, "ikimiz de kendi dairelerimize geçme zamanımızın geldiğini biliyorduk."

O yaz olanları anlatırken Lindy'nin kalbi sızladı.

"Celeste, Edmonds'ta çalışıyordu. Bu da yoğun Seattle trafiğinde yaklaşık bir saatlik yol anlamına geliyordu. İşine yakın bir yerde ev bakması mantıklıydı. Seattle'daki daireler çok pahalıydı ama ben kolaylıkla bir tane buldum." Eski bir binadaydı ve daireden taşınan bir arkadaşı bahsetmişti. Lindy daireyi hemen tutmuştu. "Celeste o kadar şanslı değildi. Karşılayabileceği bir yeri bulmak haftalarımızı aldı. Belirlediği fiyat aralığının üstünde bir yeri beğendi ve daireyi tuttu. Bütçesinin tahminimden daha yüksek olduğunu düşündüm."

Lindy annesinin sorular sormadan dinlemeye devam etmesine minnettardı.

"Taşınmak için planlar yaptık ve ne olursa olsun teması kesmeyeceğimize dair sözler verdik." Üniversite günlerinden beri oda arkadaşı ve yakın arkadaştılar, okulun ilk yılında tanışmışlardı. On sekiz yaşından beri ilk kez ayrı evlerde yaşayacaklardı.

Şimdi düşününce Lindy bir şeylerin yanlış olduğunu anlamalıydı.

"Celeste ödeyemeyeceği bir dairenin kontratını mı imzaladı?"

Lindy göz teması kurmaktan kaçınarak başını evet anlamında salladı.

"Bunu nasıl başardı?"

"Bir ev arkadaşı vardı," dedi Lindy.

"Tek odalı bir dairede mi?"

Lindy başını kaldırdı. "Biriyle tanışmış."

"Celeste'in ciddi bir ilişkisi olduğunu bilmiyordum."

"Ben de." Meselenin özü de buydu. Lindy, en iyi arkadaşı ve Brian arasında olanlardan habersizdi.

Annesi kaşlarını çattı. "Söylemediğin şey ne?"

"Celeste'in oda arkadaşı Brian. İkisi haftalardır arkamdan iş çevirip daire arıyormuş. Ben aptal gibi bir şey fark etmeyip ikisine de güvendim."

"Hayır!" Annesinin nefesi kesildi. "Brian Celeste'in yanına mı taşınmış?"

Gerçeği aylar önce öğrenmiş olsa da Lindy'nin midesine yine bir kramp girdi.

"Aşağılığın tekiymiş."

"En kötüsü bu değil. Öncesinde, Celeste ve ben kendi dairelerimize çıkma zamanı geldiğine karar verdiğimizde, Brian bana birlikte yaşamayı teklif etti. Ben kabul etmedim. Bu tür bir bağlılığa hazır değildim. Sonra birdenbire beni aradı ve birkaç randevumuzu iptal etti. Birlikte yaşamayı reddettiğim için pasif agresif bir tepki olduğunu düşündüm."

"O bir pislik Lindy. Gerçek bir pislik."

Eski erkek arkadaşının davranışları hakkında Lindy'nin düşündüklerinin yanında annesinin sözleri hafif kalırdı. "Daireden taşındıktan kısa bir süre sonra Celeste'in yerleşmesine yardım etmek için ona uğradım. Taşındığından beri ondan haber almamıştım ve uzun saatler çalıştığını bildiğimden yardıma ihtiyacı olabileceğini tahmin ediyordum. Birkaç mesaj gönderdim ama cevaplamadı, endişelenmeye başladım. Kapıyı Brian açtığında ne kadar şaşırdığımı tahmin edersin."

"Ah, Lindy çok üzgünüm."

Lindy'nin o an hissettiği ihaneti hafife almaya niyeti yoktu. Brian'ın onu Celeste ile aldatıyor olması yeterince kötüydü ama en yakın arkadaşının arkasından iş çeviriyor olması daha beterdi.

Biten bir ilişkinin ardından ilk kez aşk acısı yaşamıyordu. Johnny Bemis lisedeyken kalbini kırmıştı. Ama arkadaşları onun yanında durmuş ve Lindy bunu çabucak atlatmıştı.

Şimdi yaşadığıysa farklıydı. En yakın arkadaşını, Seattle'da onu destekleyip ona inanan tek kişiyi, sırdaşını kaybetmek acısını katlıyordu. Celeste'in arkadaşlığını Brian'ınkinden çok daha fazla özlüyordu. Şimdi bile Celeste'in ona bu şekilde ihanet ettiğine, onu kandırdığına inanmakta zorlanıyordu. Onun yaptığı, arkadaşlığın ahlak kurallarına fazlasıyla aykırıydı.

"Berbat bir şey," dedi Lindy. "Sorun şu anne, ben ilişki konusunda başarısızım." Bunu yüksek sesle söylemek daha doğru görünmesine neden olmuştu.

"Böyle söyleme."

"Nasıl söylemeyeyim? Mardelle ve Nate nişanlandı ve şimdiden adını Oscar koydukları bir köpek sahiplendiler. Benden bu yaz düğününde nedimesi olmamı istedi. Mardelle ciddi bir ilişkide olan tek üniversite arkadaşım da değil bu arada."

"Celeste ve Brian'ın yaptığının seni incittiğini anlıyorum."

"Kesinlikle." Bu trajediyi kapıdan içeri girer girmez anlatmak niyetinde değildi. Tüm bunları geride bırakıp ailesiyle geçireceği tatilin keyfin çıkarmayı ummuştu. Brian ve Celeste'i ne kadar az düşünürse o kadar iyiydi.

"Bunlara katlanmak zorunda kaldığın için üzgünüm." Annesinin nazik şefkati kalbindeki sızının hafiflemesine yardım etti.

"Teşekkürler anne. Aklım bunu biliyor olsa da kalbim kabullenmekte zorlanıyor."

"Seni anlayabiliyorum."

Annesi haklıydı. Yine de Lindy buna inanmakta zorluk çekiyordu. "Bu benim suçum. Dün gece Celeste'in Facebook sayfasına bakma hatasını yaptım ve ben hafta sonlarımı tek başıma geçirirken onların White Pass'te kayak yapıp Seahawks'ın futbol maçına gittikleri gördüm. En incitici olansa bunların geçen kış Brian'la birlikte yaptığımız şeyler olması. Ben tam bir kaybedenim."

"Sen kesinlikle kaybeden değilsin Lindy Rose Carmichael."

"Sevgilimi ve en iyi arkadaşımı kaybettim. Brian'ı kaybetmek o kadar kötü değil ama Celeste'i kaybetmek? Bir sürü arkadaşım var ama Celeste ve ben çok yakındık. Her şeyi paylaşırdık. Erkek arkadaşımı da paylaşmayı beklemiyordum."

"İkisi tam birbirini hak ediyor," dedi annesi.

Lindy annesinin onu teselli etmesini bekledi.

"Anladığım kadarıyla Brian düşündüğümüz gibi biri değilmiş," diye devam etti annesi. "Şimdi acı çekiyorsun... Hatırlıyorum da..." Durdu.

"Neyi hatırlıyorsun?"

Annesinin gözleri kederle bulutlandı. "Öz baban beni terk ettiğinde ne hissettiğimi hatırlıyorum... Tüm dünya başıma yıkılmış gibiydi. Sana hamile olduğumu öğrendiği anda tabanları yağladı. Herhalde daha hızlı kaçamazdı."

"Ah anne," dedi Lindy fısıltıyla. Annesinin tarafından bakınca Lindy şanslıydı.

Ellen sandalyesini geri iterken Lindy'ye olduğu yerde beklemesini işaret etti. "Sana göstermek istediğim bir şey var."

"Göstermek istediğin bir şey mi var?"

"Sana kendini daha iyi hissettirecek bir şey."

Bu umut vadetse de Lindy annesinin ona göstereceği herhangi bir şeyin keyfini yerine getireceğini sanmıyordu.

Annesi gözden kaybolduktan birkaç dakika sonra geri geldi. Yüzünde koca bir gülümsemeyle Lindy'ye bir ayakkabı kutusu uzattı.

"Bu ne?" diye sordu Lindy, şaşırmıştı ve ne bekleyeceğini bilmiyordu.

Annesinin yüzü heyecanla parladı. "Yıllar önce garaja kaldırdığım kutuları karıştırırken bunu buldum. Sana göstermek için saklıyordum. Bunlar, benim güzel kızım, senin Noel Baba'ya yazdığım mektuplar."

"Anne, bunlar beni eğlendirecek olsa da mektupların kalbimdeki acıyı geçireceğini sanmıyorum."

"Bence şaşırabilirsin," dedi annesi ısrarla. "Şimdi aç ve ilk mektubu oku."

Lindy Noel Baba'ya inandığı dönemde yazdığı bir mektubun hayatının şu ânına etki edebileceğine inanmıyordu.

"Güven bana," diye fısıldadı annesi. "En üsttekini oku. Beş yaşındayken yazmıştın."

"Bu çok aptalca." Yine de merak etmeye başlamıştı.

"O kadar emin olma," dedi annesi gözlerinde ışıltıyla.

İkinci Bölüm

Lindy Noel Baba'ya yazdığı çocukluk mektuplarının onun şu anki karmaşık hayatında bir anlamı olacağına inanmakta güçlük çekiyordu. Yine de merak etmişti. Bu yüzden kutunun en üstündeki mektubu aldı.

Zarfı açıp içindeki tek sayfayı çıkardı ve masanın üstüne koydu. Çocuksu, bozuk el yazısıyla şunları yazmıştı:

Sevgili Noel Baba,
Lütfen bana bir baba getir.
Lindy

Lindy annesine bakıp gülümsedi. "Oyuncak istememiş miyim? O sıralar bir bisiklet istediğimi hatırlıyorum."

"O sonraydı. O Noel tek isteğin bir babaydı."

"Hiç hatırlamıyorum."

"Tatlım daha beş yaşındaydın. Anaokuluna başlamıştın ve hayatında ilk kez diğer çocukların babasının olduğunu, seninse olmadığını fark etmiştin."

Lindy başını iki yana salladı. O Noel'i doğru düzgün hatırlamıyordu. Aklında kalan tek şey o bisikletti. Şimdi geriye bakınca annesinin tek istediğinin bir baba olduğunu söylemekte haklı olduğunu fark ediyordu.

"Mektubunu okuduğumu hatırlıyorum. Sana bir baba vermeme imkân yoktu. Çok üzülmüştüm," dedi annesi. "Sevdiğim tek erkek beni terk etmişti. Sana hamile kaldığımı söylediğimden beri ondan haber almamıştım. Birkaç arkadaşımdan sen doğduktan kısa süre sonra başkasıyla evlendiğini duydum."

"Onsuz çok daha iyi olduk." Lindy buna tüm kalbiyle inanıyordu. Biyolojik babası etrafta olsa onu seven ve büyüten babası olmayacaktı, yine de o zamanlar terk edilmenin annesini ne çok incitmiş olabileceğini anlıyordu. Yıllar içinde Lindy onu hiç merak etmemişti. Çünkü evlat edinen babası tarafından sevilmiş, doğumundan sorumlu adam hakkında herhangi bir şey öğrenme ihtiyacı hissetmemişti.

"Çok daha iyiydik," diyerek onayladı annesi. "İsteyebileceğin onca şey arasında bir baba sana veremeyeceğim tek şeydi. Bu kalbimi kırmıştı."

"Ah anne, çok üzgünüm."

"Anlaman gerek. O yıl Noel çok tatsızdı. Annemle babam tatili erkek kardeşimle geçirmek için Kansas'a gitmişti ve ikimiz yalnız kalmıştık. Elimden geldiğince bunu senin için özel kılmak istiyordum çünkü nineni ve dedeni çok özleyecektin."

Lindy annesinin Noel'i ne çok sevdiğini, ailesiyle olmak yerine yalnız kalmanın onun için ne zor olduğunu anlıyordu. Ve Lindy ondan annesinin veremeyeceği tek şeyi istemişti.

Sandalyede arkasına yaslanan Ellen o Noel'e dair kaderi belirleyen o anıları hatırladı. Ailesi gittiği için hayatında ilk kez Noel zamanında yalnız kalıyordu. Küçük kızının harika bir Noel geçirmesi için elinden gelen her şeyi yapardı ancak tek maaş ile geçinmek çok zordu.

Noel arifesinde gece yarısına kadar yatmayıp alabildiği birkaç hediyeyi paketleyip Lindy için ağacın altına yerleştir-

di. Tüm bu süre boyunca güzel kızına en çok istediği şeyi, bir babayı veremeyeceği için üzülüyordu.

Robbie ile olanlardan sonra güven onun için büyük bir sorun haline gelmişti. Robbie hep doğru şeyleri söylemiş, onu iltifatlara boğmuş, baştan çıkarmış ama istediğini aldıktan sonra değişmişti. Aramaları seyrekleşmişti, ortaya çıktığındaysa istediği tek bir şey var gibi görünüyordu. Tüm işaretler ortadaydı ama Ellen görmüyordu. Kör olmuştu. Verdiği sözler boştu ve hamile kaldığını öğrendiği anda gerçekler gözlerinin önüne serildi.

Ellen onu seven ve hamileliği boyunca ona destek olan ailesine minnettardı. Lindy doğduktan sonra onun küçük bir daireye taşınmasına yardım etmişlerdi. Robbie onu terk etmiş ve kızıyla bir ilişkisi olmasını istemediğini söylemişti. Onun bu tutumu karşısında Ellen acı verici bir karar almış ve onu hayatlarından tamamen çıkartmıştı. Robbie ebeveynlik haklarından memnuniyetle feragat etmişti, böylece nafaka ödemesi de gerekmeyecekti. Sonuç olarak Ellen maddi sıkıntıya düşmüştü.

Yine de bu Noel'i kızı için güzel bir hale getirmekte kararlıydı. Ailesinin cömertliği sayesinde ağacın altında Lindy'nin açacağı bir sürü hediye vardı.

Noel sabahı Lindy yatağından fırtına gibi kalkıp yalın ayak Noel ağacına koştu ve birinci kaleye varmış gibi kayarak altına girdi. "Hediyeleri şimdi açabilir miyiz?" diye sordu yalvarırcasına.

Kendine bir fincan çay hazırlayan Ellen, Lindy'nin küçük hediyelerini birbiri ardına açmasını gülümseyerek izledi.

"Anne, bak, büyükannem ve büyükbabam bana fırın almış!"

"Harika. Noel yemeğimiz için bir kek pişirebilirsin."

Lindy hediyesini kenara bırakıp başka bir pakete yöneldi. Paket kâğıdını yırtınca derin bir iç çekti. "Bu bir külot."

"Evet, bak ne güzel."

"Ama kimsenin görmemesi gerek."

Ellen gülmemek için kendini tuttu. "Haklısın. Yeni güzel külodunu kimseye göstermemelisin."

Üç ya da dört hediyeden sonra Lindy ayağa kalkıp beklentiyle Ellen'a baktı.

"Ne oldu tatlım, hediyelerini beğenmedin mi?"

Lindy hızla başını salladı. "Beğendim. Fırını çok istiyordum ve yeni oyuncağımla yapbozumu da sevdim. Ama Noel Baba mektubuma cevap vermedi."

"Biliyorum hayatım ve çok üzgünüm. Yeni oyuncağınla oynamak ister misin?"

Lindy hemen kabul etti ve Ellen kahvaltıyı hazırlamadan önce biraz oyun oynadılar. Kahvaltıdan sonra Ellen'ın en sevdiği Noel filmlerini izlediler ve Kansas'taki kardeşi ve anne babasıyla konuştular. Joe gönderdiği hediyelerin gelip gelmediğini sordu ve gelmediğini öğrenince geç postaladığı için özür diledi.

Telefonu kapadıktan sonra Lindy yeni fırınında pişirmek için küçük bir kek hamuru hazırladı.

Sadece iki kişi olduklarından Ellen akşam yemeği için küçük bir tavuk pişiriyordu. Leziz koku dairenin içini doldurmuştu.

"Tavuk en sevdiğim yemek," dedi Lindy sabırla kekinin pişmesini beklerken. Minik fırının önüne oturmuş minik saatin ilerlemesini izliyordu.

"Tavuk, patates püresi ve gravy sos."

"Ve bezelye," dedi Lindy.

"Ve bezelye." Lindy onları patatesle birlikte ezip gravy sos eklemeyi çok seviyordu.

Ellen patatesin kabuklarını soyarken kapı zili çaldı.

Ellen bıçağı elinden bırakamadan Lindy ayağa fırladı. "Anne, anne, belki Noel Baba'dır."

Ellen onu durdurmaya fırsat bulamadan Lindy gidip kapıyı açtı. "Seni Noel Baba mı yolladı?" diye sordu kocaman açtığı gözleriyle.

"Sanırım öyle oldu," dedi adam Ellen mutfaktan çıkarken.

"Sen benim babam mısın?" diye sordu Lindy. Gözleri neşeyle parlarken kendi etrafında döndü. "Bak anne, Noel Baba mektubumu almış."

Yüzü utançtan kızaran Ellen kapı eşiğinde duran adama bakmamaya çalıştı.

"Ellen?"

Ellen başını kaldırdı. "Phillip? Burada ne işin var?" Niyeti kabalık etmek değildi. Phillip'i liseden tanıyordu ve mezun olduklarından beri onu görmemişti.

"UPS'te çalışıyorum."

Adamın üstündeki kahverengi üniformadan bunu anlamış olmalıydı. "Noel'de de mi çalışıyorsun?"

Phillip omuz silkti. "Diğer sürücülerin hepsi evli, aileleri var. Ben bekârım, bazı küçük kızların Noel Baba'nın hediyelerini bekleyeceğini düşündüm ve teslimat için gönüllü oldum." Sözlerini bitirirken paketi Lindy'ye uzattı. "Bu sana ve annene gönderilmiş."

Lindy kutuya konmuş hediyesini aldı.

Phillip gülümsedi. "İtiraf edeyim, adını tanıyınca senin paketini sona sakladım."

"Lütfen içeri girip ısın," dedi Ellen, evinin uğrayacağı son yer olduğunu anlayınca. Ellen, Phillip'in utangaç olduğunu hatırlıyordu.

Adam, "İkiniz yalnız mısınız?" diye sordu etrafına bakıp.

Ellen başını sallayarak onayladı. "Annem ve babam kardeşimi görmeye Kansas'a gitti."

Lindy yerde oturmuş vaftiz annesinin gönderdiği paketi açıyordu. Kutunun içinde bir oyuncak bebek, bir de Ellen için hediye vardı.

"Bir an önce ailenin yanına dönmek istiyorsundur," dedi Ellen.

Phillip başını iki yana salladı. "Bizimkiler büyükbabam ve büyükannemlerle birlikte Yakima'da."

Başka bir deyişle Noel'de o da yalnızdı. "Fazla bir şey yok ama yemekte bize katılır mısın?" diye sordu Ellen. "Yani eğer istersen. Baskı yapmak istemem."

"Çok isterim." Ellen'ın gözlerine bakarken bakışları umut doluydu.

Anıları uzaklaştırmak için başını sallayan Ellen gözlerini yıllar önce yazdığı mektuba bakan Lindy'ye çevirdi.

"Babam o Noel günü geldi," diye fısıldadı Lindy.

"Evet, o senin babandı, Noel Baba'dan getirmesini istediğin babanın ta kendisiydi."

"Noel Baba'ya yazdığımı hatırlamıyorum," dedi Lindy parmaklarını eğri büğrü yazılmış harflerin üzerinde gezdirirken. "Ama seninle babamın görüştüğünüzü ve onun bana karşı nasıl sabırlı ve nazik olduğunu kesinlikle hatırlıyorum."

"Babanın aldığım en iyi Noel hediyesi olduğunu söylediğimi hatırlamıyor musun?"

"Evet ama o gün gelişinin Noel Baba'ya yazdığım mektupla ilgili olduğunu bilmiyordum. Demek istediğim bu biraz zorlama olur, değil mi? Daha çok bir tesadüf."

"Kalan mektupları okursan öyle olmadığını görürsün."

"Okuyacağım ama beş yaşında olduğum o Noel'le ilgili daha çok şey dinlemek istiyorum."

Ah, anılar. Phil UPS kamyonunu bıraktıktan sonra yemek için geri dönmüştü.

Lindy bir kez daha kapıya koşup adamın elini tutarak onu içeri çekmişti. Ellen masayı hazırlamış, makyajını taze-

lemişti. Phillip'in lisedeki o utangaç bakışlarını hatırlıyordu. Ona hiç çıkma teklif etmemişti. Cesaret edebilse Ellen seve seve kabul ederdi.

"Annem güzel yemek yapar," demişti Lindy. "Neredeyse büyükannem kadar."

Phillip'i kanepeye götürüp ardından yanına oturmuştu. "Ben beş yaşındayım ve okuyabiliyorum."

"Çok akıllı olmalısın."

"Sana bir hikâye okumamı ister misin?"

"İsterim."

Ellen heyecanlıydı. "Lindy yemek bitene kadar bekleyelim, olmaz mı?"

Lindy hayal kırıklığına uğrasa da kabul etti. "Tamam. Noel için çok güzel bir külot aldım ama annem kimseye göstermememi söyledi."

"Annen akıllı bir kadın."

Ellen öksürür gibi bir ses çıkardı. Eğer akıllı bir kadın olsaydı hikâyenin sonunda bekâr bir anne olmazdı.

"Çok da güzel."

"Evet öyle," dedi Phillip. "Ben de hep öyle olduğunu düşündüm."

Sonraki birkaç dakika Lindy hayatının ilk beş yılındaki tüm tecrübelerini ona anlatmak için saklamış gibi konuşmuştu. Phillip harika, sabırlı ve nazik biriydi.

O Noel günü sadece bir başlangıçtı. Phillip çabucak Ellen ve Lindy'nin hayatlarının bir parçası oldu. Ellen'ın sıklıkla söylediği gibi Phillip aldığı en iyi Noel hediyesiydi.

"Ve sonra babam beni evlat edindi," dedi Lindy.

"Öyle yaptı. Ertesi yaz evlendik ve düğünden birkaç ay sonra resmen senin baban oldu."

"Noel Baba'ya yazdığım bu mektubu neden sakladığını tahmin edebiliyorum," diye takıldı Lindy.

"Diğerini aç," dedi annesi.

Üçüncü Bölüm

Lindy küçük ayakkabı kutusuna uzanıp sıradaki mektubu çıkardı. Kâğıdı açıp masanın üstüne koyduktan sonra yüksek sesle okudu.

Sevgili Noel Baba,
Babam için teşekkür ederim. Annemin karnında bir bebek var, bir kız kardeş, bir de paten istiyorum.
Lindy

"Patenleri aldım ama kardeşim kız olmadı. Onun yerine Chad geldi."

"Gerçi hayal kırıklığına uğradığını sanmıyorum," diye hatırlattı annesi.

"Hayır. Bana kalırsa Noel Baba Chad'i göndererek ne yaptığını biliyordu. Babamın beni onu görmem için hastaneye götürdüğünü hatırlıyorum. Bebek odasına bakabilmek için parmak uçlarımda kalkmak zorunda kaldım. Onu gördüğüm an kalbimin derinliklerinde aslında bir erkek kardeş istediğimi anladım." Noel Baba başarılı bir iş çıkarmıştı.

Ebeveynleri Chad'i hastaneden eve getirdikten sonra Lindy onun üzerine titremeye başlamıştı. Onun ağlamasına dayanamıyor, küçük kardeşini eğlendirmek için elinden geleni yapıyordu. Aralarında altı yaş fark olmasına rağmen

Lindy ve Chad arasında hâlâ devam eden özel bir bağ oluşmuştu.

"Onu görmek için perşembeye kadar bekleyebileceğimi sanmıyorum," dedi Lindy. Erkek kardeşi ve küçük ailesi, kardeşinin izin günü olduğu için her perşembe gecesi yemeğe gelirlerdi.

"Ashley yarı zamanlı çalışıyor, onu ararsan görüşebilirsiniz."

"Arayacağım." Lindy kardeşini, Ashley'yi ve en önemlisi yeğeni Peter'ı görmek için sabırsızlanıyordu. O çocuk kollarına aldığı ilk andan itibaren kalbini kazanmıştı. Lindy'ye bakmış ve gözleri birbirine kenetlenmişti. O andan itibaren de Lindy kendini kaybetmişti.

Chad ve Ashley genç yaşta evlenmişlerdi. Kardeşi, Lindy'ye Ashley'nin bir gün karısı olacağını hemen anladığını söylemişti. Henüz genç bir kızken bile Ashley de Chad için aynısını hissetmişti. Hiç şüphesiz Chad onun ruh eşiydi. Lindy ikisini de bu kadar çok seviyor olmasa onları kıskanabilirdi.

Merakla kutuya uzanıp sıradaki mektubu aldı ve masada duran diğer ikisinin yanına koydu.

Yazısının daha düzgün olduğunu fark etti. "Bunu yedi yaşındayken yazmıştım," deyip yüksek sesle okumaya başladı.

Sevgili Noel Baba,

Kiz yerine erkek kardeşim olduğu için mutluyum. Chad ağlamadığı zamanlarda çok sevimli. Patenlerimi de çok sevdim. yağmur yağmadığı her gün dışarı çıkıyorum. Bu yıl Sihirli Boya Kalemi seti ve bir Barbie bebek istiyorum Ah, Billy Kincade'e ceza olarak Kömür vermelisin. O kaba. Okulda saçımı çekiyor ve teneffüste beni kovalıyor.

Lindy

Lindy mektubu okumayı bitirince annesine baktı. "Hatırladığım kadarıyla o yıl istediklerimi almıştım."

"Evet, aldın," dedi annesi. "Ve parmak uçların gökkuşağı gibi rengârenk olana kadar boyama yaptın."

"Hatırladığım kadarıyla Chad baş yapıtımı alıp biri onu durduramadan ağzına tıkmıştı."

Anılar gözlerinin önünden sessiz bir film şeridi gibi geçti. Billy Kincade'i ve ondan hiç hoşlanmadığını gayet iyi hatırlıyordu. Çocuk okulda ondan bir ya da iki sınıf üstteydi. Billy her gün ona işkence etmenin bir yolunu buluyordu. Hatta bir keresinde ödevini çalmıştı. Teneffüste Lindy'yi kovalamayı âdet haline getirmişti. Lindy'ye göre Chad okuldaki en kötü çocuktu.

Lindy Noel Baba'ya onun hakkında yazdığını hatırlamıyordu. İsmini okuyunca Billy Kincade'le ilgili anıları canlandı.

"Billy'ye ne oldu?" diye sordu annesi.

Lindy'nin bir fikri yoktu. "İkinci sınıftan sonra onu gördüğümü hatırlamıyorum. Başka bir okula geçmiş olmalı." Lindy'ye göre gitmesi iyi olmuştu. İlkokuldan beri onu düşünmemişti.

"Onu şikâyet ettiğini hatırlıyorum," dedi annesi. "Okula gelip sorunun ne olduğunu öğrenmek için müdürle konuşmuştum."

"Öyle mi?" Belki de Billy'nin okul değiştirmesinin nedeni buydu ama umurunda değildi. Lindy, Billy hayatından çıktığı için mutluydu.

"Baban Billy'yle özel olarak konuşmak için benimle gelmişti. Sonrasında Billy'nin sana bu kadar ilgi göstermesinin nedeninin sana âşık olması olduğu düşündüğünü söyledi."

"Eğer bu doğruysa bunu gösterme şekli tuhafmış."

"Oğlanları anlamak zordur. Muhtemelen ev hayatında yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Belki senden etkilendi ama nasıl göstereceğini bilemedi."

"O halde Tanrı beni bana âşık olan çocuklardan korusun," dedi Lindy Brian'ı düşünerek. Tek söyleyebileceği yıllar içinde hiçbir şeyin değişmediğiydi.

Tek bir mektup kalmıştı. Lindy onu sekiz yaşındayken yazmıştı.

Sevgili Noel Baba,
Arkadaşım Peggy'nin püsküllleri ve ön tarafında çiçek sepeti olan bir bisikleti var. Bana da onunki gibi bir tane getirebilir misin?
Teşekkür ederim.
Lindy

Bu mektupta yazısının büyük ölçüde düzelmiş olduğu dikkatini çekti. Mektubu kenara koyarken yüzündeki gülümsemeyi saklamakta zorlanıyordu.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu annesi.

"Sekiz yaşındayken Noel Baba'nın gerçek olmadığını biliyordum. O mektubu Noel'de ne istediğimi bilin diye sana ve babama yazmıştım."

"Ve istediğini aldın, değil mi?"

"Aldım ve o bisikleti çok sevdim. Peggy ve ben ikiz bisikletlerimizle bütün mahalleyi dolaşırdık."

Annesi dikkatini Lindy'ye odakladı. "Burada dikkatini çeken bir şey var mı?" diye sordu mektuplara bakarak.

Lindy'nin gözleri annesinin bakışlarını takip etti. "Noel Baba'nın Noel dileklerime cevap vermesinden başka bir şey yok." Gerçekten de anlamı olan bir şey görmüyordu. Bunlara yeniden bakmak ilginç ve eğlenceli olsa da çocukça mektuplardan fazlası değildi.

"Tekrar bak," diye önerdi annesi.

Lindy önünde duran dört mektuba tekrar baktı. "Ne aramam gerekiyor?" diye sordu.

"Görmüyorsun, değil mi?"

Belli ki görmüyordu.

"Mektuplarını okuduğumda," diye devam etti annesi, "Noel Baba'dan getirmesini istediğin hemen her şeyi getirdiğini fark ettim. Hep senin istediğin şekilde olmasa da daha iyi bir biçimde getirmiş."

Lindy karmaşık el yazılarına bakıp kaşlarını çattı. "Anne hadi ama. İstediğim tüm o hediyeleri babam ve sen alıyordunuz."

"Dürüst olmak gerekirse evet ama unutma bir baba istemiştin ve Noel Baba Noel'de kapımıza Phil'i gönderdi."

"Bu doğru." Bunu inkâr edemezdi. İstediği babanın yanı sıra bir de erkek kardeş sahibi olmuştu. Noel Baba'ya Noel'de ceza olarak kömür hak ettiğini söyledikten sonra Billy Kincade ortadan kaybolmuştu. Ayrıca gidonunda pembe püsküller olan bisikleti de almıştı. O kadar çok binmişti ki yıpranmıştı. İstediği kız kardeşi almamış olsa da bunun için Noel Baba'yı affetmişti. Bunun yerine kendi yaşında olan Peggy ile arkadaş olmuştu.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" diye sordu annesi.

"Sanırım söyleyeceksin."

"Bence Noel Baba'ya bir mektup daha yazmalısın."

"Ne? Hadi ama anne, Noel Baba'ya inanmak için sence de biraz yaşlanmadım mı?"

Annesi başını iki yana salladı. "Gerçekten dikkate alman gereken kelime *inanmak*."

Söylediği Lindy'yi düşündürdü. Uzun süredir duygusal bir çöküntü içindeydi, herhangi bir duruma olumlu açıdan bakması zordu. O eski mektupları okumak eğlenceliydi ve ona bir zamanlar tüm kalbiyle inandığını hatırlatmıştı. Dileklerinin gerçekleşeceğini bildiğinden her Noel'i sevinçli bir heyecanla beklerdi.

"Brian ve Celeste artı Media Blast'la ilgili hayatında olup

bitenlerden sonra Noel Baba'ya yazmak çok da kötü bir fikir olmayabilir. Belki de bir mektupla bu Noel'de en çok ne istediğini bilmesini sağlamak tam da ihtiyacın olan şey olabilir. Ve mektubunu çocukken sahip olduğun aynı inançla yazmalısın."

Onun yaşında biri için Noel Baba'ya mektup yazmak kulağa çok saçma geliyordu.

"Lindy?" dedi annesi.

"Bunu düşüneceğim," dedi Lindy, bu öneriyi oldukça saçma bulsa da annesinin hevesini kırmak istemiyordu. Noel mucizesine inanmakta zorlanıyordu. Biri böylesi çılgın bir fikre uyacağını öğrense çok utanırdı.

Akşam üstü Lindy annesinin akşam yemeğini hazırlamasına yardım etti. Patatesleri soyarken kendini çocukken Noel Baba'ya yazdığı saçma mektupları düşünürken buldu. Annesi bir konuda haklıydı. Her şeyin bir nedeni olduğuna inanması gerekiyordu.

Brian'ın gerçek yüzünü ilişkileri daha ileri gitmeden gördüğü için memnundu. Zor olsa da Celeste ona karşı dürüst olmalıydı. Elbette incinirdi ama ihanetini bu şekilde öğrenmek canını daha çok yakmıştı.

Lindy ilişkilerini ne kadar süredir sakladıklarını merak ediyordu. Kesinlikle haftalarca gizlemişlerdi. Taşınmalarına haftalar kalmışken önce Brian'daki değişimi fark etmişti. Eskisi kadar sık aramıyordu, birlikteyken aklı başka yerde gibiydi. Lindy onun ilgisizliğini bir sürü nedene bağlıyordu. Açıkçası kendi işinde verdiği mücadeleden dolayı onun da dikkati dağınıktı.

Diğer yandan Celeste her zamanki neşeli halini korumuştu, hiçbir şey belli etmemişti. Lindy nasıl bu kadar saf olmuş, ona nasıl bu kadar güvenmişti anlamıyordu. Karşı karşıya geldiklerinde ne Celeste ne de Lindy söyleyecek bir şey bulamamıştı. Birkaç tuhaf dakikanın ardından Celeste

üzgün olduğunu söylemişti. Lindy daha fazlasını dinlemek için kalmamıştı. O günden beri hiç konuşmamışlardı ve bu aylar önce olmuştu.

En iyi arkadaşını kaybetmek büyük bir darbeydi. Lindy kardeş kadar yakın olduklarını düşünüyordu. Birbirlerinin en iyi dostuydular. Her şeyi o kadar uzun süre birlikte yapmışlardı ki Celeste'i kaybetmek sağ kolunu kaybetmek gibi hissettirmişti. Ama arkadaşlar, gerçek arkadaşlar birbirlerine ihanet etmezlerdi.

Lindy Noel Baba'ya mektup yazacak olsa ki böyle bir niyeti yoktu ondan yeni bir dost isterdi. Ayrıca ondan yeni bir aşk göndermesini de isterdi. Karakteri sağlam biri. Dürüst bir adam. Uzun boylu, esmer tenli ya da yakışıklı olması umurunda değildi. Brian her üçüne de sahipti. Dış görünüşün kalbinin içindekiler kadar önemi yoktu. Kalbi olan bir erkek isterdi. Lindy tüm bunları göz önüne aldığında Noel Baba ya da başka birinin dileklerini gerçekleştirebileceğini sanmıyordu.

Dördüncü Bölüm

Garajın kapısı açıldı. "Kızım geldi mi?" diye soran babası Ellen'ı öptükten sonra Lindy'ye sarıldı. "Seni özledim," derken bakışları sevgi doluydu.

"Erken geldin," dedi Ellen dilimlenmiş armut ve iç ceviz ekleyerek akşam yemeği için salatayı hazırlamaya devam ederken.

Lindy bölge UPS amiri olan babasının eve hele de yılın bu zamanında saat altıdan hatta yediden önce gelmediğini biliyordu.

"Erken çıktım. Küçük kızımla geçireceğim zamanı kaçırmak istemedim."

"Baba, ben artık küçük bir kız değilim."

"Sen hep benim küçük bebeğim olarak kalacaksın," dedi babası.

Evet, burası yuvasıydı ve onu saran bu sevgi kalbindeki sızıyı hafifletiyordu.

Phillip kurabiye kavanozunu açıp marmelatlı kurabiyelerden bir tane aldı ve tezgâhın üstünde duran mektuplara doğru yürüdü. Her birini inceledikten sonra Ellen'a baktı. "Lindy'ye mektupları gösterdin mi?"

"Evet."

"Ne düşünüyorsun canım?" diye sordu Phillip.

Lindy omuz silkti. "Annemle onlara yeniden bakmak eğlenceliydi."

"Hepsini onca yıldır saklıyormuş."

"Gerçekten şaşırtıcı," dedi Lindy.

Lindy akşamı anne babasıyla geçirdi, son ziyaretinden bu yana olan bitenleri konuştular. Ellen ve Phillip saat onda yatmaya gitti, Lindy ağabeyini arayıp buluşmak için plan yaptıktan sonra odasına çekildi. Beau yatağa atlayıp ayak ucuna kıvrıldı. Lindy çoğu gece yaptığı gibi kitap okuma niyetindeydi. Günü genellikle yatağında oturup, battaniyeyi üstüne çekip eline kitap alarak bitirirdi. Ancak zihni hikâyeye odaklanmak yerine günün beklenmedik olaylarına kaydı. Belli ki kitaba dikkatini veremeyecekti.

Işığı söndürüp yattı, bir saat boyunca dönüp durdu, ardından pes edip doğruldu ve gece lambasını açtı. İşe yaramayacağını anlayınca yataktan kalktı ve bir bloknotla kalem bulana kadar masanın çekmecesini karıştırdı.

Sevgili Noel Baba,

Benim, Lindy. Umarım bunca yıldan sonra beni unutmamışsındır. Bu yılın hayatımın en iyi yılı olmadığını söyleyerek başlayayım. Endişelenme, senden dünya barışı isteyeceğim. Biraz sıra dışı olsa da isteklerim tam olarak senin ilgi alanına göre.

Rica etsem beni yıllar önce annem için gönderdiğin gibi bir adamla tanıştırabilir misin? Ailenin değerini bilen, sadık biri. Sözüne güvenilir, dürüst, çalışkan, değer bilen ve eğlenceli. Çocuklara da düşkün olsa harika olur. Onun dışarıda bir yerde olduğunu biliyorum ve açıkçası onunla tanışmak için cennete gitmeyi beklemek istemiyorum.

Başka bir iyi arkadaşım olsa iyi olurdu. Gezip dolaşabileceğim ve sırlarımı paylaşabileceğim biri. Merak ediyorum da acaba Peggy'yi klonlayabilir misin?

Media Blast'ta çalıştığım ve Tanrı'nın bana verdiği yeteneğimi kullanabildiğim için minnettarım. Son teklifim kabul edilirse kariyerimde büyük ilerleme sağlayacağımı biliyorum.

Liste üzerinde çalışmayı sana bırakıyorum ve şimdiden teşekkür ediyorum. Geçmişte beni hiç hayal kırıklığına uğratmadın.

Lindy mektubunu yazdıktan sonra uyumaya hazır olduğunu hissetti. Başını yastığa koyarken yüzüne bir tebessüm yayıldı. Sekiz yaşından sonra Noel Baba'ya mektup yazacağı kimin aklına gelirdi? Hayat sırlarla doluydu.

Ertesi sabah saat yedi buçukta odasından çıkan Lindy'ye, "İyi uyudun mu?" diye sordu annesi.

"Uyudum." Açıkçası ne kadar güzel bir uyku çektiğine kendisi de şaşırmıştı. Noel Baba'ya mektup yazdıktan sonra içi huzurla dolmuştu. Muhtemelen uzun zamandır yaptığı en aptalca şeydi ama mektubu yazdıktan sonra gelen rahatlamayı inkâr edemezdi.

"Bu öğleden sonra kitap kulübüm var," diyen annesinin sesi neredeyse özür diler gibi çıkmıştı.

Lindy annesini dinlerken kendisine bir fincan kahve doldurup krema eklemek için buzdolabını açtı.

"Bu bizim Noel partimiz," diye devam etti annesi. "Bana katılmak ister misin?"

Lindy mutfak tezgâhına yaslanıp sıcak kahvesine üflerken başını iki yana salladı. "Teşekkürler anne ama sakıncası yoksa bu sabah birkaç işimi halledeceğim, sonra da öğle arasında Chad ile buluşacağım."

"Elbette. Sadece seni yalnız bırakıyormuşum gibi hissetmeni istemem."

"Saçmalama. Git ve keyfini çıkar. Birkaç saat kendi başımın çaresine bakabilirim." Şaşırtıcı olmasa da annesinin düşünceli tavrı Lindy'yi etkilemişti.

Miskin geçen sabahın ardından Lindy, Wenatchee deposunda kardeşiyle buluştu. Chad Central Washington Üniversitesi'nde tedarik zinciri yönetimi bölümünde okumuştu.

Organizasyon becerileri her daim yüksek biriydi ve işini seviyordu.

Birlikte civardaki bir lokantaya gidip kırk beş dakika boyunca durmaksızın konuştular. Chad kendisinin ve Ashley'nin tatil planlarını anlattı; Lindy onlarla ve Peter'la geçireceği bolca zamanı olduğunu öğrenince mutlu oldu.

Lindy kendi hayatıyla ilgili gelişmeleri anlatması gerektiğini bildiğinden kısa bir özet geçti. Brian ve Celeste'i duyan Chad'in yüzü öfkeyle kasıldı.

"Bunları yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm," diyen Chad'in koyu renk gözleri anlayış doluydu.

"Bitti gitti, hayatıma devam ediyorum."

"Güzel. Bunu duyduğuma sevindim."

Lokantanın dışında sarılıp vedalaştılar, Lindy arabayı park ettiği yere yürürken durumu abartmadığını fark etti. Son altı aydır omuzlarında taşıdığı hayal kırıklığı ve acıdan kurtulduğunu hissediyordu.

Sonraki durağı kuru temizlemeciydi. Ütülenmesini istediği birkaç parça giysisi vardı, Seattle'dan ayrılmadan önce ütületecek vakit bulamamıştı. İşi bittiğinde alışveriş alanının ucuna bir Starbucks açıldığını fark etti. Naneli latte hoş bir fikir gibiydi ve doğruca o tarafa yürüdü. Öğle yemeğinde salata yediğinden tatlı ve sıcak bir şey içmek istemişti.

Lindy sırada beklerken önünde uzun boylu, zayıf, hoş giyimli siyahi bir kadın gördü. Kadın yanındaki arkadaşına bir şey sormak için döndüğünde Lindy onu tanıdığını fark etti. Siparişini verirken kendini tanıtması gerekip gerekmediğinden emin olmadığı için kadına bakmaya çekindi. Hayır, bu çok saçmaydı. Düşündüğü kişi olamazdı. Wenatchee'de tanıdığı tek siyahi kişi çocukluk arkadaşı Peggy'ydi. Düşündüğü kişi değilse aptal durumuna düşmek istemediği için içeceğini aldıktan sonra doğruca kapıya yöneldi.

"Lindy, sen misin?" Soru çıkışa yakın masadan geldi.

"Peggy?" Bu gerçek olamazdı. "Peggy Scranton?"

"Lindy? Lindy Carmichael?"

Lindy gülmeye başladı. Gerçekten bu nasıl bir rastlantıydı? "Peggy. Aman Tanrım, görüşmeyeli ne kadar oldu?"

Peggy gülümseyip Lindy'ye onlara katılmasını işaret etti. "Orta okula başladığımızdan beri görüşmedik."

Peggy ikinci sınıftan itibaren Lindy'nin en iyi arkadaşlarından biri olmuştu. İlkokuldan orta okula geçtikleri yaz Peggy'nin ailesi kasabanın diğer ucundaki başka bir mahalleye taşınmıştı. Peggy de başka bir okula kayıt olmuştu. İlk birkaç ay bağlantıyı koparmayıp arkadaşlıklarını sürdürmüşlerdi. Zamanla ilişkileri kopmuştu. Lindy yıllar içinde ilkokul arkadaşına ne olduğunu hep merak etmişti.

"Bu Jayne," diyerek arkadaşını tanıttı Peggy. Onlarla yaşıt, sarı saçlı, mavi gözlü bir kadındı.

"Merhaba. Ben Lindy."

"Lindy ve ben yıllar önce yakın arkadaştık," diye açıkladı Peggy.

İkisi çocukluk hikâyelerini anlatmaya başlayıp şen kahkahaları olan Jayne'i güldürdüler. "Kendi grubumuzu kurmaya karar verdiğimiz zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu Peggy. "Hiçbir bir enstrüman çalamadığımızdan ya da şarkı söyleyemediğimizden daha başından başarısızlığa mahkûm olmamız bizi engellememişti."

"Hey, ben şarkı söyleyebiliyorum," dedi Lindy, "sadece detone oluyorum."

Peggy güldü. "Rock yıldızı olamayacağımız belli olunca yerel bir gazete çıkardık."

"Daha çok bir dedikodu dergisiydi," diye düzeltti Lindy.

"Kesinlikle yaratıcılıktan yoksun değildik. 4 Temmuz'da kendi geçit törenimizi düzenlemeye karar verdiğimizi hatırlıyor musun?" diye sordu Peggy.

"Elbette hatırlıyorum." Bu az sayıdaki parlak fikirle-

rinden biriydi. Peggy'nin iki ablası onlarla gelmiş, Chad ve arkadaşları bisikletleriyle onlara katılmıştı. Lindy oyuncak davulu çalarken Peggy de taşıdığı Amerikan bayrağını sağa sola sallıyordu. Kısa süre sonra çevreden başka çocuklar da eğlencenin bir parçası olmaya karar vermişti. Fazla seyircileri yoktu ama umurlarında değildi.

"Peki ya saçlarımı düzleştirmeye karar verdiğini hatırlıyor musun?" diye sordu Peggy. Jayne'e bakıp olayı açıkladı. "Lindy ütü kullandı ve saçlarımı yaktı."

Kahkahayı patlatan Lindy az kalsın kahvesini burnundan püskürtecekti. Lindy sonrasında kendini çok kötü hissetmiş, işe yarayacağını düşünerek Peggy'nin saçlarının neredeyse tamamını kesmişti. Ardından benzer görünmeleri için Peggy'nin de kendi saçlarını kesmesine izin vermişti. Daha küçük yaşta bile bir güzellik okulunun üstesinden gelemeyeceğini biliyordu.

Lindy gözlerinden akan yaşları kuruladıktan sonra sordu, "Burada, Wenatchee'de mi yaşıyorsun?"

"Peggy yerel dergi *Wenatchee Alive*'da editörlük ve gazetecilik yapıyor," diye yanıtladı Jayne. "Çok da iyi iş çıkarıyor."

"Ah aman Tanrım, kariyerine yardımcı editörün olarak benimle başladığını düşününce," diye takıldı Lindy.

"Jayne sanki *New York Times* için yazıyormuşum gibi söyledi. Bu küçük ama sadık ekibi olan yerel bir yayın. Peki ya sen?" diye sordu Peggy. "Bana Wenatchee'de yaşadığını ama karşılaşmamızın bu kadar uzun sürdüğünü söyleme."

Lindy başını iki yana salladı. "Seattle'da yaşıyorum. Noel için eve geldim."

"Ne kadar kalacaksın?"

"Yaklaşık iki hafta ama sunduğum teklif kabul edilirse... Gerçi bu pek mümkün değil."

"İki hafta. Harika. Bu kadar zamanda çıkarabileceğimiz gürültüyü bir düşünsene."

"Bu akşam sen de bize katılmalısın," dedi Jayne hevesle başını sallayan Peggy'ye bakarak.

"Bu akşam ne var?"

"Kızlar gecesi," dedi Jayne.

"İçmek için Wine Press'e gidiyoruz."

"Yeni bir mekân mı?" Lindy geçen yaz eve geldiğinde yeni bir restoran açıldığını duyduğunu hatırlamıyordu.

"Birkaç ay önce açıldı. Eğlenmek için gittiğimiz 'gözde' bir mekân."

"Ve şarap seçimleri harika," diye ekledi Jayne.

"Sahibi Washington Eyalet şaraplarını sunuyor. Eyaletimizden bu kadar güzel şaraplar çıkıyor olması şaşırtıcı."

Lindy Washington'ın California dışındaki en büyük şarap üreten eyalet olduğunu biliyordu. Wine Press'in eyalet şaraplarını öne çıkarmayı seçtiğini öğrenmek onu şaşırtmamıştı. Yerel ekonomiyi desteklemek akıllıca bir işti.

"Başka planların mı var?" diye sordu Jayne, Lindy'nin onlara katılmasını gerçekten istiyor gibi görünüyordu.

"Önemli bir şey yok. Sizinle buluşmayı çok isterim."

"Chloe ile de tanışırsın," dedi Peggy. "Costco'da yöneticilik yapıyor."

Bir saat daha sohbet ettiler ve sonra akşam içki içip bir şeyler atıştırmak için buluşmak üzere anlaştılar. Ayrılmadan önce Peggy Wine Press'i arayıp saat altı için rezervasyon yaptırdı.

Lindy eve döndüğünde annesi gelmişti. Kapıdan içeri girerken gülümsüyor olmalıydı ki annesi hemen yorum yaptı. "İyi vakit geçirmişe benziyorsun."

"Dışarıdayken kiminle karşılaştığıma inanamazsın. Peggy Scranton! Onun hakkında konuşmuştuk, hatırladın mı?"

"Peggy Scranton," diye tekrarladı annesi yavaşça. "Bu çok hoş. İkiniz eskiden çok yakındınız."

"Peggy bu akşam birkaç arkadaşıyla birlikte yapacakları kızlar gecesine beni de davet etti. Peggy ve Jayne bekâr ama Chloe evli." Lindy Peggy'nin arkadaşlarıyla vakit geçirmeyi dört gözle bekliyordu. Ferguson Grup'un projesi için uzun saatler boyunca çalıştığından ne zamandır arkadaşlarıyla dışarı çıkmamıştı. Ayrıca Peggy ile yıllardır konuşmamış olmasına rağmen sanki hiç ayrılmamış gibiydiler. İkisi de yakın arkadaş oldukları o günlere kolayca dönmüşlerdi.

"Peggy'yle senin ayrılmaz ikili olduğunuz zamanları hatırlıyorum," diyen annesi Lindy'yi düşüncelerinden çekip aldı.

"En iyi arkadaşlarımdan biriydi."

Lindy o akşam Peggy ve arkadaşlarıyla Wine Press'te buluşmak için hazırlanırken durup komodinin çekmecesini açtı. Bir gece önce Noel Baba'ya mektup yazdığı bloknotu çıkardı. Noel Baba'dan getirmesini istediği şeylerden biri yeni bir en iyi arkadaştı.

"Şunu söylemeliyim, Noel Baba. Çok iyisin. Gerçekten çok iyisin."

Beşinci Bölüm

Lindy restorana vardığında Peggy, Jayne ve Chloe oturmuşlardı. Peggy el sallayarak Lindy'yi yanlarına çağırdı ve tanışma merasiminin ardından garson masalarına bir şişe şarap getirdi. Genç adam, şarap açmaya alışkın olduğundan mantarı kolayca çıkarıp kadehleri doldurdu.

"Bu şarap benden," dedi Peggy kimsenin itiraz etmesine fırsat vermeden. "En iyi iki arkadaşım yanımda ve Lindy ile yine buluştuk. Bu bir kutlama."

Kadehlerini nazikçe tokuşturdular. Peggy, boğazdan rahatça kayan, burukluğu az, tadı yoğun bir kırmızı şarap seçmişti. Lindy etikete baktı ve kırmızı şarabı en az onun kadar çok seven babası için bir ya da iki şişenin harika bir Noel hediyesi olacağına karar verdi.

Etraftaki tüm masalar doluydu. Peggy haklıydı. Restoran iyi iş yapıyordu. Dört kadın sohbet konusu bulmakta zorlanmadı. Garson geri gelip aperatif olarak bir şey isteyip istemediklerini sordu.

"Bize birkaç dakika verebilir misiniz?" diye sordu Peggy.

"Elbette hanımlar. Keyfinize bakın."

Menüye bakan Lindy'nin pita ekmeğiyle humusu seçmesi fazla vaktini almadı. Daha fazla şarap içmeden önce midesine bir şeyler girmesi gerekiyordu. Peggy soslu yengeç siparişi

verirken Jayne ve Chloe de baharatlı ızgara karides paylaşmaya karar verdi.

Birkaç dakika sonra geri gelen garson siparişleri aldı. Lindy yemekle içmek için bir şişe daha şarap söyledi. Bu kez başka bir bağdan kırmızı şarap istedi.

"Mükemmel seçim," diyerek seçimini onayladı garson.

Lindy menüyü genç adama verirken restoran sahibi ve müdürünün adı dikkatini çekti. Will Kincade.

"Onun kim olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu Peggy.

Lindy ismini yüksek sesle söylediğinin farkında değildi. Kaşlarını çatıp başını salladı. "Billy Kincade'i kast ediyor olamazsın, değil mi?"

"Ta kendisi."

Lindy şoke olmuştu. Onun tanıdığı Billy korkunç biriydi. Hiç haz etmediği zorbanın tekiydi. Onun taşınmış olması ikinci sınıfta başına gelen en iyi şeydi.

"Billy Lindy'ye âşıktı," diye açıkladı Peggy Jayne ve Chloe'ye.

"Benden hoşlandığını saçımı çekip beni korkutarak gösteriyorsa beni bir tehdit olarak görse ne yapardı hayal dahi edemiyorum."

"Bir keresinde seni korumak için ona yumruk attığımı hatırlarsın," dedi Peggy.

Lindy bunu unutmuştu. "O gün benim kahramanım olmuştun."

"Billy kasabaya yeni döndü," diyen Peggy'nin konuya hâkim olduğu ortadaydı. "Duyduğuma göre buraya Yakima'dan gelmiş."

"İkinci sınıftan birini mi hatırlıyorsunuz?" diyen Jayne etkilenmiş gibiydi.

"Delice olan da bu ya," dedi Lindy. Belki de başını döndüren şaraptı. "Bu gerçek olamaz."

"Ne oldu?"

Lindy sanki aklını toplamaya çalışır gibi başını salladı. "Dün eve geldiğimde annem yıllar önce garaja kaldırdığı kutuyu getirdi. İçinde Noel Baba'ya yazdığım mektuplar vardı. Billy'yi yıllardır hiç düşünmemiştim ama o mektuplardan birinde ondan bahsetmişim."

"Billy'den masamıza gelmesini istemeliyiz," dedi Peggy.

Lindy itiraz edemeden garsona işaret etti. Genç adam hızla yanlarına geldi.

"Bay Kincade müsait mi?" diye sordu.

Garsonun endişelendiği belliydi. "Aperatiflerde bir sorun mu var hanımlar?"

"Hayır, hayır kesinlikle yok. Onu okuldan tanıyoruz. Ona Lindy Carmichael'ın burada olduğunu söyleyin."

"Peggy," dedi Lindy ve sessizce homurdandı. "Keşke bunu yapmasaydın."

"Will'i çağır," dedi Peggy ısrarla.

Garson başını salladı. "Müsait mi bir bakayım."

"Ah, lütfen," dedi Lindy adamı durdurmak için, "buna gerek yok. Beni hatırlamayacağından eminim."

"Noel Baba'ya Billy hakkında mı yazmışsın?" diye sordu Jayne. "Ne söylemişsin?"

Bu biraz fazla utanç vericiydi. "Noel Baba'ya Billy'nin hediye hak etmediğini, bunun yerine ona kömür getirerek onu cezalandırması gerektiğini söylemişim."

Üç kadın güldü.

"Bu çok kötü ama Billy okulda beni korkutuyordu ve sanırım misilleme yapmak için düşünebildiğim tek yol buydu."

Sözlerini bitirdikten kısa süre sonra yüzünde sıcak gülümseme olan bir adam masalarına yaklaştı.

Öne eğilip ellerini Jayne ve Chloe'nin sandalyelerinin arkasına yasladı.

Lindy'nin ağzı açık kalmıştı. Bu Billy Kincade'di, çocukluğundaki Billy Kincade'in ta kendisiydi. Nasıl bu kadar

emin olduğunu bilmiyordu. Ama hiç şüphesi yoktu.

Lindy tek kelime edemediğinden Peggy konuştu. "Lindy'yi hatırlıyorsun, değil mi?"

Bakışları öylesine çarpıcı bir biçimde ona döndü ki Lindy'nin kıpırdanmak istemesine neden oldu.

"Ve hatırladığım kadarıyla sen de onun ateşli koruyucusuydun," dedi Billy Peggy'ye bakıp gülümseyerek. "Sizi görmek güzel."

"Seni de," dedi Peggy.

Lindy elini hafifçe kaldırdı. "Selam Billy."

Billy Kincade'in olgunlaşıp hoş görünümlü bir erkeğe dönüştüğünü itiraf etmeliydi. Bir seksen boylarındaydı. Sıkı göğsü ve kaslı kolları bir göstergeyse fiziksel olarak formdaydı. Koyu kahve gözlerinde Lindy'nin gözleri yansıyordu. Yanları kısa kesilmiş saçlarının uzun bırakılan üst kısmı düzgün bir erkek topuzu yapılmıştı.

"Lindy'nin ikinci sınıftayken Noel Baba'ya yazdığı mektupta senden bahsettiğini biliyor muydun?" dedi Chloe.

Lindy o an yok olmak istedi. O saçma mektup konuşmak istediği son şeydi. Bahsettiğine pişman olmuştu.

"Öyle mi?" Billy'nin bakışları tümüyle Lindy'ye odaklanmıştı, seksi dudaklarına bir tebessüm oturmuştu.

"Pek sevdiğim biri değildin," diye geveledi Lindy.

Billy kollarını göğsünde kavuşturup gülümsedi. "Peki gazabını hak etmek için ne yapmış olabilirim?" diye sordu sanki ona yaptığı tek bir şeyi bile hatırlamıyormuş gibi.

Lindy onun her şeyi hatırladığından emindi ve böyle değilmiş gibi numara yapmasına izin vermeyecekti. "Sen gayet iyi biliyorsun ne yaptığını Billy Kincade."

"Mektubunda Noel Baba'ya ne dediğini söylesene," dedi Jayne.

Lindy utanç verici çocuksu sözlerini itiraf etmek istemiyordu. "Aptalcaydı. Billy duymak istemez."

"Ah istiyorum," diyerek karşı çıktı Billy.

Daha en başta hiç anlatmamalıydı. Başka seçeneği kalmadığından söyledi. "Noel Baba'dan sana bir çuval kömür getirmesini istedim çünkü hak ettiğin buydu."

"Hangi yıldı?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Lindy söyledi. O ikinci sınıftaydı ve Billy dörde gidiyordu.

Billy'nin ifadesi gerildi. "Pekâlâ Lindy, dileğin kesinlikle gerçekleşmiş. O yıl babam bizi terk etti. Dede için de benim için de Noel kutlaması olmadı. Annemle Yakima'daki ailesinin yanına taşınmak zorunda kaldık."

"Ah, hayır." Lindy kendini kötü hissetti. "Çok üzgünüm."

Billy keyifsizce gülümsedi. "Bu çok uzun zaman önceydi. Ayrıca muhtemelen hediye yerine kömür hak etmiştim yani zarar vermedin. Şimdi hanımlar müsaadenizle." Billy gitti, Lindy peşinden gidip özür dilemeyi çok istedi.

Altıncı Bölüm

Lindy cuma gecesi ne kadar huzurlu uyuduysa cumartesi gecesi o kadar dönüp durdu. Billy'nin o yıl geçirdiği korkunç Noel aklından çıkmadı. O ve ailesine olanlarla yazdığı mektubun ilgisi olduğunu düşünmek çok saçmaydı. Bunda sorumluluğu olduğunu varsayması ne kadar mantıksız olsa da Lindy on yaşındayken onun çektiği acıyı düşünmeden edemiyordu. O yaştaki bir çocuk babasına ne olduğunu ya da onun neden gittiğini anlayamazdı.

Lindy nihayet uykuya dalmayı başardığında rüyasında Billy Kincade ve kendisinin çocuk hallerini gördü. Noel Baba'ya onu şikâyet ediyor ve Noel Baba da Billy'nin hayatını çekilmez kılacağına söz veriyordu. Annesinin odasının kapısını çalmasıyla ter içinde uyandı.

"Kalktın mı?" diye seslendi annesi kapıyı açıp içeri bakarken.

"Evet." Lindy yatakta doğrulup gözlerini ovuşturdu. Kendine gelmişti ve kâbusunu böldüğü için annesine minnettardı.

"Kiliseye gitmek için hazırlanmalısın," dedi annesi.

"Ayin saat on birde sanıyordum." Hatırladığı kadarıyla geleneksel olarak katıldıkları ayinin saati buydu.

"Peder erken bir ayin eklemiş, biz de bu sefer ona katılmayı tercih ettik. Baban, Peder Dean'in ilk ayini arkasından bir tane daha varken uzatmayacağını söyledi."

"Tamam, sabah ayini," dedi Lindy ve örtüleri açtı.

"Programın değiştiğini dün söylemeyi unuttum. Gece de sen geldiğinde biz yatmıştık. Umarım Peggy ve arkadaşlarıyla iyi vakit geçirmişsindir."

"Çok güzeldi." Wine Press'ten çıktıktan sonra Peggy Lindy'yi evine davet etmişti. Eve döndüğünde saat gece yarısını geçmişti. Arkadaşlıklarını tazelemek tam da ihtiyaç duyduğu Noel ruhuydu. Eski günlerden konuşup gülmüşler, yaptıkları çılgınlıkları hatırlayınca Peggy'nin taşınmasının muhtemelen iyi bir şey olduğuna karar vermişlerdi. Orta okul ve lisede birlikte olmaya devam etseler başlarına ne tür belalar açacaklarını ancak Tanrı bilirdi.

Lindy kahve ve hızlı bir duşun ardından ailesiyle birlikte kiliseye gitmek için hazırdı.

Evden çıkarken mutfak tezgâhında bir kâse ekşi mayalı pankek karışımı olduğunu gördü. Babası tıpkı evde yaşadığı zamanlardaki gibi bir gece önceden hazırlamıştı. Ekşi mayalı ekmekler ve şimdi de pankek. Lindy evde olmayı seviyordu.

Kilise, gördüğü kâbusun ardından sıfırlanan moralini düzeltmek için tam da ihtiyaç duyduğu şeydi. Hayatının büyük çoğunluğunda tanıdığı kişileri görmek ve geleneksel Noel ilahilerini söylemek de keyfini yerine getirmişti. Bu mum ışığında yapılan geleneksel Noel arifesi ayininden önceki son ayindi. Peder Dean'in vaazı, bağışlamak ve küçük acıları geçmişte bırakmanın gerekliliğiyle ilgiliydi ve Lindy'nin duymaya ihtiyacı olan şey buydu. Gözlerini kapatıp Celeste ve Brian'ı özgür bıraktı ve ne kadar zor olsa da onlara mutluluk diledi.

Kiliseden sonra babası masanın ortasına sıcak pankekler koydu, Lindy hevesle dört minik parçayı tabağına alıp ılık akçaağaç şurubunu dökerek yapışkan lezzetin üstlerinde birikmesine izin verdi. Beau birinin jambon paylaşacak kadar nazik olmasını umarak masanın altındaki yerini aldı. Lindy,

annesinin Beau'ya zaafı olduğunu biliyordu ve babası bakmazken Ellen'ın ona bir parça vermesini izledi.

"Wine Press'te yemekler nasıldı?" diye sordu annesi. "Baban ve ben rezervasyon yaptırmak istiyoruz ama henüz fırsat bulamadık."

Lindy yılın bu zamanında babasının çok meşgul olduğunu biliyordu, bu yüzden dışarı sık çıkmamalarına şaşırmamıştı. "Aperatifler harikaydı ve şarap seçenekleri hem çeşit hem de fiyat açısından boldu." Restoranın o kadar kalabalık oluşuna bakılırsa başarılı olduğuna şüphe yoktu. "Gece sadece tek bir olumsuzluk yaşandı."

"Öyle mi? Servis mi iyi değildi?"

"Servis harikaydı. Sahibi ve müdürü olan kişiyi tanıyormuşum, kim olduğunu asla tahmin edemezsiniz."

"O halde denemeyeceğim. Sen söyle."

"Billy Kincade."

"Billy Kincade mi?" diye tekrarladı annesi, adını duyduğuna Lindy kadar şaşırmış gibiydi. "Noel Baba'ya yazdığın mektupta bahsettiğin Billy mi?"

"Ta kendisi. Adını duyunca aptal gibi saçma mektuptan bahsettim. Bunun üzerine ben durdurmaya fırsat bulamadan Peggy, Billy'yi masamıza çağırdı..." O korkunç Noel hakkında öğrendiklerini anlatmadan önce bir süre duraksadı.

"Babasının ailesini terk etmesi senin suçunmuş gibi anlattın," dedi babası tabağına sıcak pankeklerden biraz daha koyarken.

"Böyle hissediyorum ve siz bir şey demeden söyleyeyim; bunun saçma olduğunu biliyorum. Dün gece zor uyudum ve dalmayı başardığımda da kâbuslar gördüm."

"Billy sen mektuptan bahsedince üzülmedi, değil mi?"

"Tanrım, hayır. Beni üzen o Noel'den bahsettiğimiz andı. Gözleri sanki hayatının en kötü zamanıymış gibi keder doluydu."

Annesi bir süre düşündü. "Bence ona kurabiye yapmalısın," diye önerdi, sanki kurabiye Lindy'yi suçluluk duygusundan kurtarabilirmiş gibi.

"Anne Noel kurabiyelerinin işe yarayacağını sanmıyorum."

Babası başını iki yana salladı. "Annenin zencefilli kurabiyelerini hafife alma tatlım."

Lindy gülümseyip dalgınlıkla annesinin teklifini düşündü. Büyükannesinin zencefilli kurabiye tarifi Billy'de gördüğü acıyı hafifletmeyecekti. Bunu biliyordu ama en azından yapabileceği bir şeydi. Küçük bir jestti. O öğleden sonra için herhangi bir planı yoktu. Peggy akşama doğru arayıp sinemaya gitmeyi teklif etti. Lindy eski arkadaşıyla vakit geçirmeye hevesli olduğundan kabul etti.

Lindy'nin arkadaşıyla arayı bu kadar çabuk kapatması sevindiriciydi. Eski günlerdeki gibi hissediyordu. Sinemadan sonra Peggy'nin evine gidip şarap içip sohbet ettiler. Lindy, Peggy'ye iş yerindeki durumunu ve Seattle'da başarılı olma kararlılığını anlatırken hiç zorlanmadı. Hep azimli bir kişiliği olmuştu ama Media Blast'ta her zamankinden daha hırslıydı. Neredeyse ilk günden itibaren kendini bir yabancı gibi hissetmişti. Beş yıldır şirkette çalışan Laurie'nin de aynı pozisyon için başvurduğunu ilk ayın sonunda öğrenmişti. Media Blast onun yerine Lindy'yi seçmişti. Ekibin kalanı, iş arkadaşlarının ihanete uğradığını hissederek Lindy'ye içerlemişti. Sonuç olarak Lindy sürekli kendini ve niteliklerini kanıtlama çabası göstermek zorunda hissediyordu. Bir kadeh şarap daha içtikten sonra Celeste ve Brian'ın rezilliklerini de anlattı.

Lindy, Peggy'nin de kendi dertleri olduğunu öğrendi. Evlenmiş ve alkolik kocası binlerce dolar borç yapıp kasaba-

dan ayrılarak alacaklılarla uğraşma işini Peggy'ye bıraktıktan sonra boşanmıştı. Borçları kapamak Peggy'nin yıllarını almıştı.

Lindy pazartesi öğlen açıldıktan hemen sonra pazar günü pişirdiği büyük bir tabak zencefilli kurabiyeyle Wine Press'e geldi. Niyetini anlattığında Peggy annesinin fikrine katılmış ve bunun hoş bir jest olacağını söylemişti. Ayrıca Billy güçlü çenesi ve kaslı omuzlarıyla aşk romanlarına kapak olacak kadar yakışıklı bir erkekti. Peggy, Billy'nin hâlâ Lindy'ye karşı bir şeyler hissediyor olabileceğini düşünüyor gibi görünüyordu, hatta ilk okuldaki gibi onu yine kovalama niyeti olabileceğine dair şaka yapmıştı. Durum böyle olursa Lindy bu kez onu yakalamasına izin verme konusunda bir parça istekliydi.

Hoş bir jest olsun olmasın restorana geldiğinde gergindi. Yirmili yaşlarının başındaki genç ve çekici bir kadın olan karşılama görevlisi onu sıcak bir gülümsemeyle selamladı. "Tek kişilik masa mı?" diye sordu.

"Aslında Billy Kincade'i görmeye geldim. Müsait mi?"

"Will'i mi kast ediyorsunuz?"

"Ben onu Billy olarak tanıyorum ama evet sanırım artık Will olarak tanınıyor."

"Kimin geldiğini öğrenebilir miyim?"

"Elbette. Ben Lindy Carmichael. Biz... eski arkadaşız." Bu biraz abartıydı ama kulağa iyi gelmişti. İnandırıcı görünmeyi umarak gülümsedi.

"Burada bekleyin, Bay Kincade müsait mi bakayım."

"Teşekkür ederim." Kısa sohbet Lindy'nin gerginliğini azaltmamıştı. Bir an çıkıp gitmeyi düşündü. Billy onu arayanın kim olduğunu öğrenip görüşmeyi reddederse bu küçük düşürücü olurdu.

Kadının Billy'yle birlikte döndüğünü görünce hem rahatladı hem daha da gerildi. Billy elindeki tabağa bakıp merakla kaşını kaldırdı.

"Lindy?" dedi ziyaretinin amacını anlamamış gibi. "Senin için ne yapabilirim?"

Lindy tabağı uzattı, hostesin sohbetlerini duyuyor olmasından utanmıştı. Billy'nin bitkin ve sabırsız görünmesi de durumu daha kötüleştiriyordu. "Kurabiye pişirdim çünkü özür dilemek istedim," dedi bir an önce gitmek için tabağı almasını istiyordu.

"Özür mü?" diye sordu. "Ne için?" Tabağı almamıştı.

Kimsenin duymasını istemediğinden öne eğilip fısıldadı, "Noel Baba'ya yazdığım mektup için."

Billy'nin yüzü büyük bir tebessümle aydınlandı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Şey, aslında hayır."

"Hadi arka ofise gel. Biraz mola verebilirim. Ve kurabiyeleri de getir."

Lindy'yi onu takip etmesi için bırakıp restoranın diğer tarafına doğru yürümeye başladı. Ofisi sadeydi, Lindy onun bilgisayarının başında oturduğunu hayal edebiliyordu. Billy bir sandalye daha getirip kısa süre için ofisten çıktı.

Geri döndüğünde elinde iki fincan kahve vardı, masanın diğer tarafına oturdu. Zencefilli kurabiyelere iştahla bakan Billy şeffaf paketi açıp bir tane aldı. "Buna gerek yoktu ama yine de teşekkür ederim. Zencefilli kurabiyeyi çok severim. Ev yapımı olanlardan yemeyeli yıllar olmuştu."

"Büyükannemin tarifi çok güzeldir." Kendisi de bir tane yedi.

"Bana kurabiye pişireceğin anlamına geliyorsa beni her yıl Noel Baba'ya şikâyet edebilirsin," diye şaka yaptı.

Esprili hali Lindy'yi rahatlattı. "Wine Press ile harika bir

iş çıkarmışsın," dedi sohbeti sürdürmeyi umarak. "Başarılı olduğu açık."

"Şu internet sitesini yapıp çalıştırabilsem daha da başarılı olabilir."

"Kendin mi yapıyorsun?"

"Evet. Web tasarımcılarının benden ne kadar istediğini duysan inanamazsın."

Lindy gülümsemesini bastırdı. "Kendi başına tasarlama işi nasıl gidiyor?"

"Gitmiyor. Birkaç kitap okursam WordPress'te kullanışlı bir sayfa kurmayı başaracağımı sandım. Yani ne kadar zor olabilirdi ki? Şey, sonunda düşündüğüm kadar kolay olmadığını anladım."

"Şimdiye kadar ne yaptığına bakmamın bir sakıncası var mı?"

Billy tereddüt etti. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Billy ben hayatımı web tasarımı yaparak kazanıyorum. Media Blast'ı duydun mu?"

Başını evet anlamında salladı. "Onlar Seattle web pazarlama şirketleri arasında en iyisi. Bütçemin çok üstünde olacağını bildiğimden onlardan teklif bile istemedim."

"Ben orada çalışıyorum. Ne yaptığına bakıp tavsiye vermek isterim," derken kurabiye pişirmekten ötesini yapabilme fırsatı bulduğuna minnettardı.

"Önce ücretini öğrenmeliyim."

"Şanslısın," dedi Lindy neşeli ve başlamaya hevesli bir ses tonuyla. "Ücret beklediğinden de iyi. Bedavaya yapacağım."

Billy başını iki yana salladı. "Buna izin veremem."

"Tamam, annem ve babama Noel için akşam yemeği ve şarap hediye çeki vermeye ne dersin?"

"Anlaştık." Hemen sandalyesinden kalkıp bilgisayarın karşısına Lindy'yi oturttu.

Lindy'nin şimdiye kadar yapılan işi değerlendirmesi uzun

sürmedi, birkaç küçük grafik değişikliği yapması gerekiyordu ama arka yüzü tamamlamak biraz zaman alacaktı. Billy onu yalnız bıraktı, bir süre sonra geri gelip omzunun üstünden neler yaptığına baktı. Lindy'nin işinin ehli olduğunu anlaması uzun sürmedi. Lindy ona birkaç küçük numara gösterip çalışmaya devam etti.

Bir süre sonra yeniden gelip, "Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu Billy.

Lindy öğle yemeği için restoranı dolduran kalabalığın sesini duyabiliyordu. "Ben iyiyim, teşekkürler." Çalışırken bakışlarını ekrandan ayırmıyordu. Billy'nin sandviç getirdiğini bir süre sonra fark etti. Kendini işe kaptırdığından ne tattığının farkına bile varmadan yarısını yedi.

Billy ofise birkaç kez girip çıktı. Nasıl gittiğini sordu, Lindy onu başından savuşturup gayet iyi olduğunu ve hiçbir şeye ihtiyacı olmadığını söyleyince gitti. Lindy iyi bildiği işini yapıyordu.

Annesi telefon edip akşam yemeği için gelip gelmeyeceğini sordu. Saatin beşi geçtiğini görünce ne kadar uzun süredir çalıştığını fark edip şaşırdı. Nerede olduğunu ve ne yaptığını anlattıktan sonra, "Bana bir tabak ayırırsın. Ne zaman geleceğimi bilmiyorum," dedi. Tuvalet molaları ve esnemek için ayağa kalktığı birkaç sefer dışında kendini işe kaptırmıştı.

Saat yedide Billy bırakması için ısrar etti. "Neredeyse bitti," diyerek itiraz etti Lindy.

"Yarın devam edersin."

Bırakmak istemese de Billy haklıydı. Uzun süre ekrana bakmaktan gözleri yanmış, sırtı ağrımaya başlamıştı.

"Benimle gel," dedi Billy ve itiraz etmesine fırsat vermeden tekerlekli çalışma sandalyesini masadan uzaklaştırdı.

"Nereye gidiyoruz?" Lindy ayağa kalktı, sırtındaki kasları gevşetmek için eğilip ayak parmaklarına dokundu.

"Çok soru soruyorsun." Billy elini tutup parmaklarını

onunkilere doladı. Cevap vermeden Lindy'yi mutfaktan geçirip restoranın diğer ucundaki özel yemek odasına götürdü. Küçük yuvarlak masanın üstünde beyaz keten örtü vardı, masanın tam ortasındaki çoban püskülü halkasının içine yanan bir mum konmuştu. Bir şişe şarap, iki kadeh ve tabaklar özenle yerleştirilmişti.

Billy sandalyeyi çekip sessizce Lindy'yi oturmaya çağırdı. Kendisi de oturduktan kısa süre sonra cumartesi gecesi Lindy ve yeni arkadaşlarına servis yapan garson iki salata tabağı getirdi.

"Bu nedir?" diye sordu Lindy midesi masaya yaslanacak kadar öne eğilip.

"Salata," dedi Billy apaçık ortadaymış gibi.

"Bunu soruyorum?" Elini sallayarak odayı işaret etti. "Bana akşam yemeği mi ısmarlıyorsun?"

Billy'nin yüzüne çocuksu bir gülümseme yerleşti. "En azından bunu yapmalıyım Lindy. Saatlerdir o tasarım üstünde çalışıyorsun."

"İyi de özel bir yemek odasında yemek mi?"

Billy ikisinin yalnız olmasına şaşırmış gibi etrafına baktı. "Öyle görünüyor."

Lindy kendini kraliyet ailesinden gibi hissetti. "Vay canına. İşimi sevdiğimi bilmelisin. Benim için eğlenceli."

"Yardımın için ne kadar teşekkür etsem az."

"Pekâlâ, söylesene ne kadar süredir restoran işindesin?" diye sordu Lindy. Merakına engel olamıyordu.

"On altı yaşımdan beri." Billy konuşurken öne eğildi, konuşmasını sürdürürken bakışları sıcacıktı. "Büyükbabamın bir arkadaşının Yakima'daki restoranında bulaşıkçı olarak başladım. Mutfakta her işi yaparak devam ettim. Earl, büyükbabamın arkadaşı restoran sahibi olmanın tüm artı ve eksilerine dair bilinmesi gereken hemen her şeyi öğretti. Bana akıl hocalığı yaptığı için ona daima minnettar kalaca-

ğım. Yıllar içinde başka akıl hocalarım da oldu ve bilmem gerekenleri öğretmek için zaman harcadıklarından dolayı onlara da minnettarım. Ama en çok Earl'e borçluyum. Peki ya sen nasıl web tasarımcısı oldun?"

Lindy matematik ve fende hep iyiydi ve bu da onu bilgisayar bilimi okumaya yönlendirmişti. Web sitesi tasarımı ve grafik işi eğitimine devam ederken ortaya çıktı. Web sitesi tasarımının yaratıcılık kısmı onu çekmiş ve bu şekilde yolu Media Blast'a düşmüştü. Detaylara girmeden üstünkörü işinden bahsetti.

"İşini gerçekten seviyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi Lindy. "Son projedeki teklifim kabul edilirse ekibin kalanına değerimi kanıtlamış olacağım."

Billy'nin kaşları çatıldı. "Değerini kanıtlaman mı gerekiyor?"

"Birkaç yıldır şirkette çalışan ve pozisyonu almayı uman birinin yerine işe alındım. O ve ekibin kalanı benden pek hoşlanmıyor."

Fazladan çalıştığı saatlerden, hafta sonunu ofiste geçirdiğinden, müdürün onu işe alarak doğru tercihi yaptığını kanıtlamak için harcadığı çabadan bahsetmedi.

"Azmini takdir ediyorum," dedi Billy.

"Media Blast hep çalışmak istediğim yerdi. Birkaç hoşnutsuz insanın beni uzaklaştırmasına izin vermeme imkân yok."

"Aferin sana." Lindy sohbetin kendi etrafında dönmesini istemiyordu. Billy hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu.

"Annem bana Noel Baba'ya yazdığım o eski mektupları gösterdikten sonra seninle karşılaşmam tuhaf."

"Yani beni unuttuğunu mu söylüyorsun?"

"Unutmak değil. Sadece aklımdan çıkmıştın diyelim."

"Şimdi buradayım Lindy ve seni gördüğüme sevindim."

Sözlerindeki samimiyet ve ona bakışı Lindy'nin kızarmasına neden oldu. "Teşekkürler Billy. Seni görmek de güzel."

Lindy çok az akşam yemeğinden bu kadar keyif almıştı. Sohbet rahatlıkla bir konudan diğerine kayıyordu. İşten sonra ailelerinden bahsetmişlerdi.

"Kasabaya iki haftalığına mı geldiğini söylüyorsun?" diye sordu Billy. "Seninle vakit geçirmek çok keyifliydi. Yeniden buluşmaya ne dersin? Gerçi biraz tuhaf saatlerde olabilir. Restoran benim önceliğim. Umarım buna göre ayarlamanın sakıncası olmaz. İster misin?"

"Kulağa hoş geliyor." İki haftalığına her şeyi bırakıp eğlenmek. Bu fırsatı geri çevirmesi mümkün değildi.

"Leavenworth'e* bir geziye ne dersin?"

"Kulağa harika geliyor," dedi.

Gerçekten de öyleydi.

* Geleneksel festivalleri ve masalsı kış atmosferi ile ünlü Washington'a bağlı bir Bavyera köyü (e.n.)

Yedinci Bölüm

Ertesi sabah Lindy hâlâ bir gece önce Billy'yle yediği romantik yemeği düşünüyordu. Personeli ona Will diye hitap ediyordu ama onun için hep Billy olarak kalacaktı. Akşam çok güzel geçmişti. Sohbetlerinden keyif almış, onunla ve Media Blast'taki işiyle gerçekten ilgileniyor gibi görünmesinden etkilenmişti. Çıktığı diğer erkekler -gerçi onlar çıkıyor değildi- genellikle kendilerinden konuşmayı tercih ederek onu etkilemeye çalışırdı.

Billy'nin o ve ailesiyle ilgili çoğu şeyi hatırlıyor olmasına da şaşırmıştı. "Okul müdürünün beni azarlamasını unutmayacağım," derken sırıtmıştı.

"Ah evet, yanlış hatırlamıyorsam zorba Billy konuşmasıydı," demişti Lindy saçını çekmeden geçen bir gün olmadığına duyduğu öfkeyi anlatırken.

Onun gibi Billy de evlenmemişti, diğer ilişkilerinden bahsetmemiş olsa da Lindy onun yıl içinde birden çok ilişki yaşadığından kuvvetle şüphelenmişti. Ne kadar çekici ve nitelikli olduğuna bakılırsa bu doğaldı.

Lindy mutfağa girdiğinde annesinin bir fincan kahve eşliğinde yerel gazeteyi okuduğunu gördü.

"Dün gece için özür dilerim," dedi Lindy, Billy ile yediği yemeği anlattıktan sonra. Annesi, eve döndüğünde yemesi

için ona sıcak yemek ayırmıştı. Lindy eve geldiğinde yemek çoktan kurumuştu. Lindy etrafta dans ederek mutfağı toplarken kendini özgür ve biraz salak hissetmişti. Kontrolsüzce mutlu hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Düşününce tüm bunların nedeni Billy Kincade'di. Ağzını kapatıp güldü. Bin yıl geçse kalbini çarptıracak kişinin o olacağı aklına gelmezdi.

"Sorun yok tatlım," diyerek rahatlattı annesi. "Billy'ye web sitesi için yardımcı olabildin mi?"

Lindy fincana kahve doldururken başını salladı. Bitirme detaylarını nasıl ekleyeceğine dair fikirler zihninde dönüp duruyordu. "Bu sabah üzerinde biraz daha çalışacak olmamın sakıncası yoktur umarım," dedi. Annesinin onlar için plan yapmamış olmasını umdu. Sonuçta bu tatil zamanıydı ve hiç durmadan alışveriş ve birlikte yemek yapmak hakkında konuşmuşlardı.

"Bir şey planlamadım," dedi annesi ve sesi Lindy'nin inanmasına yetecek kadar ikna ediciydi.

"Yani eğer istersen-"

"Bu senin tatilin. Bütün yıl keyfini sürmek için çalışıp hak ettiğin izin zamanın. İstediğin gibi geçirmelisin. Git ve Billy'ye yardım et. Eminim yaptığın şeyin kıymetini biliyordur."

"Ama Noel bizim zamanımız ve-"

"Kes şunu," dedi annesi gülümseyerek. "Geçirdiğin yılın ardından tek istediğim eğlenmen ve bu Billy için bir internet sitesi tasarlamak anlamına geliyorsa seni mutlu ettiği sürece bunu yap."

Billy'nin davetinden bahsetmek için şu an muhtemelen en uygun zamandı.

"Yarın onun izin günü ve Billy öğleden sonrayı Leavenworth'te geçirmeyi önerdi. Umarım gitmemin sakıncası yoktur." Yarın, annesinin planlar yapmış olabileceği başka bir gündü.

"Lindy, lütfen git ve eğlen. Beni hayal kırıklığına uğratmadığından emin olabilirsin."

"Sorun olmadığına emin misin?"

"Lindy, ben ne zaman aklımdakini söylemekten çekindim?"

Lindy güldü. Annesi asla düşüncelerini kendine saklayan biri olmamıştı.

"Peggy ve Billy ile yeniden görüştüğün için mutluyum. Şimdi, burası için endişelenme. Tek istediğim canının istediğini yapman."

Lindy Seattle'dan yola çıkarken morali bozuktu. Peggy ile yeniden bağlantı kurmayı ya da Billy Kincade ile karşılaşmayı hiç beklemiyordu. Wenatchee'ye gelip, Noel Baba'ya yazdığı o mektupları okuduğu andan beri gri dünyası aniden parlak kırmızı ve yeşile yani Noel'in renklerine boyanmış gibi hissediyordu.

"Teşekkürler anne."

Annesi başını gazeteden kaldırdı. "Rica ederim tatlım."

Wine Press'e vardığında restoran henüz açılmamıştı, kapıyı onu bir gün önce karşılayan aynı genç kadın açtı. İçeride hummalı bir koşuşturma vardı, garsonlar masaları hazırlıyordu. Mutfağın içi de görebildiği kadarıyla hareketliydi. Ona doğru gelen kokular yol üzerinde aldığı lattenin onu uzun süre idare etmeyeceğini söylüyordu.

"Gelmişsiniz," dedi genç kadın. "Will ne zaman geleceğinizi bilmiyordu. Onun yanında... biri var. Doğrudan ofisine gitmenizi sorun etmeyeceğinden eminim."

Onun yanında... biri mi var? Genç kadının işvereninin şu an kiminle birlikte olduğunu söylemesi gerektiğinden emin değilmiş gibi tereddüt etmesiyle Lindy'nin kaşları çatıldı. Bu ilginçti.

Lindy masaların arasından geçip ofise doğru giderken Billy'nin bara yaslandığını gördü. Oldukça tanıdık görünen bir kadınla derin bir sohbete dalmış gibi görünüyordu. Kadın çok güzeldi.

Lindy üstüne vazife olmadığına karar verip bakışlarını başka yöne çevirdi.

Billy'nin ofisine girer girmez bilgisayarın karşısına geçti ve onun verdiği bilgilerle giriş yaptı. Çalışmaya henüz başlamıştı ki telefonu titredi.

Birkaç kez çaldıktan sonra Lindy numarayı tanıdı. Arayan Peggy'ydi.

Lindy telefonu açar açmaz, "Selam," dedi Peggy.

"N'aber?"

"Bu akşam yemek avı yapacağız. Bize katılmak ister misin?"

"Ne yapacaksınız?" Lindy daha önce böyle bir şey duymamıştı.

"Sonra açıklayacağım. Saat altıda benim evde buluşalım."

"Bir şey getirmeme gerek var mı?"

"Kendinden başka bir şişe şarap ve küçük bir hediye, pahalı olmasın."

Lindy sırıttı. Yemek avının ne olduğuna dair bir fikri yoktu ama kulağa eğlenceli geliyordu. "Orada olacağım."

"Görüşürüz o zaman."

Lindy telefonu kapadığı sırada Billy ofise girdi. "Seni beklettiğim için kusura bakma. Ablamla konuşuyordum. Dede'yi hatırlıyorsun, değil mi?"

Lindy onu hayal meyal hatırlıyordu. Aynı okuldaydılar. Dede Billy'den birkaç yaş büyüktü.

"O bizden büyüktü. Ablan olduğunu hatırlıyorum ama konuştuğumuzu sanmıyorum," dedi gülümseyerek.

"Ablama minnettarım. Wine Press'i açmaya karar verdiğimde bazı sorunlarla karşılaştım. Dede ve kocası olmasa başaramazdım, özellikle de..." Cümlesini tamamlamadı.

Lindy ona soracaktı ama fırsat bulamadan Billy başka bir şey sordu, "Yarın öğleden sonrayı ayarlayabildin mi?"

"Evet."

"Harika."

Gülümsemesi bir milyon kilovatlık gücüyle etrafı aydınlatabilirdi. Lindy'nin gözlerini kaçırması biraz zaman aldı. Billy'nin zihnini bu kadar çabuk meşgul etmeye başlaması Lindy'yi şaşırtmıştı. Onu düşünerek uykuya dalıyor, sabah uyandığında aklına gelen ilk şey o oluyor, onunla vakit geçirmek için can atıyordu.

Lindy Peggy'ye geldiğinde Chloe ve Jayne oradaydı ve parti başlamak üzereydi. Fikir Peggy'den çıkmıştı ve görünüşe bakılırsa diğer iki kadın da Lindy gibi ne olacağını bilmiyordu.

Lindy paketlenmiş küçük hediyesini diğerlerinin yanına koydu ve babasının tavsiyesiyle aldığı beyaz şarabı Peggy'ye uzattı.

Peggy'nin yüzünde kurnaz bir tebessüm vardı, Lindy zeki arkadaşının şimdi neyin peşinde olduğunu merak etti. Peggy çocukken bile çılgın bir hayal gücüne sahipti. Lindy de keyifle ona uyum sağlardı. Çocukluğu mutlu geçmişti ve eğlenceli zamanların çoğunu Peggy'yle geçirmişti. Bu son macera Peggy'nin değişmediğini gösteriyordu. O eğlenceli, yaratıcı ve her şeye hazırdı.

"Tamam, herkes hazır mı?" diye sordu Peggy. Planladığı eğlenceli gecenin başlaması için sabırsızlanıyormuş gibi ellerini ovuşturdu.

"Ben her zamanki gibi hazırım," dedi Lindy diğer iki kadına bakarak.

Peggy her birine katlanmış birer kâğıt parçası uzattı. "Tamam, ipuçlarını okuyun. Bulmacayı çözmek ve size tarif edilen yemeği bulup getirmek için otuz dakikanız var. Unutmayın, görevi tamamlamak için size verilen süre sadece yarım saat. İlk gelen bir hediye alır ve sona kalan... şey bunu şöyle açıklayayım: Sona kalmak istemezsiniz."

Lindy kendi bilmecesini açıp okumadan önce Peggy'nin diğerlerinin kâğıtlarını vermesini bekledi.

Güller kırmızıdır. Menekşeler mor.
Arkadaşım, tatlı senin görevin. Yemesi keyifli ve lezzetlidir.
Gouda değil. Çedar değil. Bunun tadı daha güzeldir.
Keki genellikle pişmez. Otuz dakikada getirmen gerekir.

Peggy'nin ondan getirmesini istediği şeyin *cheesecake* olduğunu anlaması Lindy için zor olmadı. Diğerlerinden yemeğe getirmesi için ne istediğini ancak hayal edebilirdi. Çok eğlenceli ve farklı bir fikirdi. Tam Peggy'ye göreydi.

"Ana yemek güveçte pişiyor ve siz gelene kadar ben de masayı hazırlayıp şarabı açacağım. İlk gelen hediyesini en son seçme ve kimsenin elinden almasına izin vermeme onuruna sahip olacak."

"Ya son gelen?" diye sordu Jayne.

"Sonuncu, mutfağı temizleyecek."

Mutfağa bakınca hepsi homurdandı. Peggy evdeki bütün tencereleri bilhassa kullanmış gibiydi.

Lindy eğlenceli olacağından emin olduğu gece için heyecanlıydı.

Üçü birden kapıdan çıktı.

Lindy en sevdiği pastaneye gitti ama içerisi çok kalabalıktı. İçerideki sırayı görünce durmadan devam etti. Doğal olarak pastane ilk tercihi olmuştu. Günün bu saatinde *cheesecake* kaldıysa kendini şanslı sayacaktı. Saate bakınca beş dakikasını boşa harcadığını gördü.

Sonraki durağı Costco'ydu. Burada her daim *cheesecake* bulunurdu ama park alanı doluydu. İçeri girmek boşa çaba harcamak olacaktı ve kesinlikle zamanını tüketecekti. Bunu tahmin etmesi gerekirdi. Tatil sezonuydu. Müşteriler stok yapmak için her fırsatı değerlendirirdi ve Noel haftasıydı.

Sonraki durağı market oldu. Arabayı park edip doğruca içeri, pastane reyonuna koştu ama *cheesecake* kalmamıştı.

O anda Wine Press'in menüsünde cheesecake olduğunu hatırladı. Safeway'den çıkıp restoranı aradı. Sabahki genç kadın telefonu açtı.

"Ben Lindy... Billy ile konuşmam mümkün mü?" diye sorarken sonuncu olmaktan korkarak saate baktı.

Billy'nin telefona gelmesi sonsuza dek sürmüş gibiydi. "Lindy?"

"Bana dört dilim *cheesecake* gerekiyor. Hemen."

Billy kısa süre duraksadı. "Bilmediğim bir *cheesecake* acil durumu mu söz konusu?"

"Bu bir yemek avı. Peggy'nin fikri. Birkaç dakika içinde bulamazsam bir lavabo dolusu bulaşık yıkamak zorunda kalacağım. Senden *cheesecake* alabilir miyim?" Ne kadar tutacağı şu an umurunda değildi. Önemli olan tek şey, tatlıyı alıp Jayne ve Chloe'den önce eve dönmekti.

"Elbette."

Lindy yeniden saate baktı. "Peggy'nin evine dönmek için on iki dakikadan az zamanım kaldı."

"Şu an neredesin?"

Lindy bulunduğu yeri söyledi.

"Seninle yarı yolda buluşalım." Ona çocukken okudukları okulun adını söyledi. "Seninle beyzbol sahasının yanındaki park alanında buluşalım."

"Yani orası hâlâ duruyor mu?"

"Bildiğim kadarıyla duruyor. Geçen gün arabayla önünden geçtim."

"Restoranı bırakıp bana *cheesecake* mi getireceksin?" Otuz dakika içinde Peggy'nin evine dönmesinin tek yolunun bu olduğunu bildiğinden heyecanlanmıştı.

"Aynen. Elimden geldiğince çabuk orada olacağım..."

Lindy, Mission View İlkokulu'na doğru sürdü, arabayı kenara çekip park etti. Billy onu fazla bekletmedi. Arabayı hemen yanına yanaştırdı. Billy arabasından indi; onun ne

kadar yakında olduğunu fark etmeyen Lindy arabasının kapısını açınca kapı Billy'nin karnına çarptı.

Soluğu kesilen Billy iki büklüm oldu.

"Ah olamaz. Billy, çok özür dilerim. Canın acıdı mı?" Berbat hissediyordu. Elleriyle ağzını kapatıp Billy'nin doğrulmasını bekledi.

Billy kesik kesik nefes aldı. "İyiyim," dedi sıktığı dişlerinin arasından.

"Değilsin," dedi onu hadım etmiş olmaktan korkarak.

Billy endişelenmemesini söyleyip *cheesecake* kutusunu uzattı. "Borcum ne kadar?" diye sordu Lindy.

"Benden."

"Ama..."

"Sen bana bir iyilik yaptın, ben de karşılığını veriyorum." Sesi hâlâ kötü çıkıyordu.

"Canın yandı," dedi Lindy ısrarla. "Nasıl yardım edebilirim?"

"Lindy, ben iyiyim. Sadece beni hazırlıksız yakaladın o kadar."

"Canın yanıyor."

"Yanmıyor. Gitsen iyi olur yoksa bulaşıklar sana kalacak."

"Haklısın. İyi olduğuna emin misin?"

Kaşlarını kaldırdı ve Lindy bunun yeterli bir cevap olduğunu anladı.

"Şimdi git."

"Tamam." Canı yandığı halde iyi olduğunu söylediğini düşünerek tereddüt etti ve gitmek için Billy arabasına binene kadar bekledi.

Lindy Peggy'nin dairesine döndüğünde üç dakikası kalmıştı. Jayne'le neredeyse aynı anda gelmiş olmaları komikti ama ondan birkaç adım öndeydi. Jayne'in aperatiften so-

rumlu olduğunu fark etti: Çin böreği. Chloe, Lindy'den bir iki dakika sonra geldi. Ona verilen bilmecenin cevabı salataydı: Waldorf salatası. Salatanın içinde Chelan County'nin ana mahsulü olan elma olduğundan bu çok mantıklıydı. Lindy, *cheesecake* bulmakta bile zorlandığını düşününce ikisinin sınırlı süre içinde bunları almayı nasıl başardığını anlayamıyordu.

Peggy onları mutfağa götürdü. Masa Noel tabakları ve peçeteleriyle hazırlanmıştı. Yemekler masaya kondu, beyaz şarap ve kahkahalar eşliğinde başlarından geçenlerini anlatırlarken eğlence başladı. Peggy'nin yemeğe katkısı tako çorbasıydı yani yemek tam anlamıyla uluslararası mutfaktan oluşmuştu.

"Waldorf salatası mı?" diye sızlandı Chloe. "Cidden Peggy? Daha az spesifik bir şey seçemez miydin?"

"Tanrı aşkına nerede buldun?" diye sordu Lindy.

Peggy kahkaha attı. "Annesinin salatası ünlü. Noel bu kadar yakınken ailesi için yapmış olabileceğini düşündüm."

"Evet ve ben de onu yürüttüm yani evlatlıktan reddedilebilirim. Senin yüzünden mirastan mahrum bırakılırsam seni asla affetmem Peggy."

Lindy tatlıyı bulmak için nasıl uğraştığını anlattı. Billy'nin ona nasıl yardımcı olduğunu ve arabanın kapısını adamın karnına nasıl çarptığını anlattı. "Korkarım canını gerçekten acıttım. Gerçi erkek olduğu için bunu asla kabul etmez."

"Sonra nasıl olduğuna bakalım," diye önerdi Peggy.

Lindy de aynı fikirdeydi.

Yemek keyifli geçti. Peggy'nin masasının etrafında oturup saatlerce konuşup gülüştüler. Lindy, Peggy'nin iki arkadaşını yıllardır tanıyormuş gibi hissediyordu. Onu içtenlikle arkadaş olarak kabul edip eğlenceli gruplarının parçası yapmışlardı.

Kocası ve çocukları evde beklediğinden Chloe'nin kalkması gerekti, Jayne de sabah erkenden işte olmalıydı. Eve gitmek için hazırlanan son kişi Lindy'ydi.

"Hâlâ Billy'nin iyi olup olmadığını kontrol etmek istiyor musun?" diye sordu Peggy.

"Bence bir bakmalıyım."

"Ben de seninle geleceğim."

Farklı arabalarda yola koyuldular. Mekân iyi iş yapıyor gibi görünüyor olsa da yemek saati geçeli çok olduğundan Wine Press'in park alanı o kadar dolu değildi.

Barın arkasında duran Billy kalabalık izleyici grubuyla şarap hakkında konuşuyordu. Lindy ve Peggy'yi görünce yüzünde bir gülümseme belirdi. Onlara bara gelmelerini işaret etti.

Yan yana iki boş tabure buldukları için şanslıydılar. Billy konuştuğu gruptan uzaklaşıp Peggy'yle Lindy'nin yanına gitti. Barda önlerine birer peçete koydu. "Hanımlara ne verebilirim?"

"İyi olup olmadığını görmeye geldim," dedi Lindy. Tüm gece onun için endişelenmişti.

"Ben iyiyim," derken barda oturanların dikkatleri üstünde toplanmıştı.

"Arabanın kapısı sana çarptı."

"Ben iyiyim," dedi bir kez daha.

Lindy ikna olmamıştı. "Emin misin?"

Billy başını iki yana sallayıp Peggy ve Lindy'nin yanlarında oturan çiftlere bakarak yüksek sesle iç çekti. "Hep birlikte," dedi bagetiyle orkestrayı yönetmeye hazır bir şef gibi elini kaldırırken.

Barda oturanlar tek bir ağızdan söyledi:

"O iyi!"

Sekizinci Bölüm

Billy otuz yedi kilometre uzaktaki Leavenworth'e gitmek için Lindy'yi almaya evine geldi. Lindy çocukken ülkenin en büyük festivallerinden biri olan geleneksel Oktoberfest'e ailecek giderlerdi. Kasabanın Noel şenlikleri daha da büyük olurdu.

Tatil sezonunda dünyanın her yerinden insanlar bu küçük kasabaya gelirdi. Şehrin festivalleri daha ulusal televizyonlarda haber olmadan önce bile popülerdi. Lindy'yi en çok etkileyen buranın hikâyesiydi. Yıllar önce Leavenworth zor durumdaydı. Cascade Dağları'nın eteklerindeki küçük kasaba hayalet kasaba haline gelmeden önce gelirlerini arttırmak için bir şeyler yapmaları gerektiğini anlayan belediye meclisi Leavenworth'ü yeniden inşa etmeye karar vermişti. Kimsenin hayal edemeyeceği kadar da başarılı olmuşlardı.

Lindy palto ve çantasını alırken annesi Billy'yi kapıda karşıladı. "Aman Tanrım Billy," dedi Ellen ona bakıp başını sallayarak. "Ne kadar uzamışsın."

"Anne, Billy en son gördüğünde on yaşındaydı. Uzaması normal."

"Ama bir sekseni geçmiş."

"Ailede herkes uzun boylu," dedi Billy Lindy'ye neşeyle bakarak.

"Sanırım gitme vakti geldi," dedi Lindy, annesi onu utan-

dıracak bir şey demeden ya da meşhur Noel Baba mektubundan bahsetmeden önce gitmek istiyordu.

Görünüşe bakılırsa annesi ikisini birlikte görmekten keyif almıştı. "Gidin o zaman. İyi eğlenceler ve saat için endişelenme."

"Tamam anne." Annesinin tavrını gören biri Lindy'nin hâlâ lisede olduğunu ve izni dolmadan eve dönmesi gerektiğini düşünebilirdi.

Arabaya doğru giderlerken Lindy Billy'nin uzanıp elini tutmasına şaşırdı ama itiraz etmedi. Küçük bir hareketle içini saran sıcak duygular ancak hoş olarak tarif edilebilirdi.

Dört kapılı kamyonete bindiklerinde Lindy Billy'nin koltuk ısıtmasını çalıştırdığını fark etti. Yüksek yerlerde kar bekleniyordu, bu da Wenatchee'nin yanı sıra Leavenworth'e de kar yağacağı anlamına geliyordu.

Billy, Alman kasabasına giden otuz dakikalık yolu almak için 2 numaralı otobana girdi. "Akşam yemeği için Berghoff'ta yer ayarlayabildim," dedi sanki tek gereken bir telefon açmakmış gibi.

"Hadi canım." Alman restoranında, rezervasyonlar özellikle yılın bu zamanlarında aylar öncesinden yapılmış oluyordu. Yemekleri efsaneydi.

"Sahibi arkadaşım," diye açıkladı Billy. "Bizi sıkıştırmak için birkaç ayarlama yaptı. Rezervasyonumuz saat altıda ve bu da bu gün için yaptığım planlara mükemmel uyuyor."

Billy başka şeyler de planlamış gibi görünüyordu. "Söylesene ne planladın?"

Gözlerini kısa bir an yoldan ayırıp ona baktı. "Her zamanki şeyler. Kızaklı at arabası gezisi ve Noel Baba ziyareti."

"Noel Baba ziyareti mi? Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Yapmıyorum. Listesinde olduğunu ve çocukken ona sık sık yazdığını düşününce çok uygun göründü. Onun kuca-

ğına oturup Noel dileklerini söylemenin hoşuna gideceğini düşündüm."

"Çok komik," diye çıkıştı Lindy imalı bir ses tonuyla. "Noel Baba'yla takılmak için yaşlıyım," dedi ve ardından neşeli, yaşlı dostundan yeni bir arkadaş istediğini yazdığı son mektubunu hatırladı. Mektubun mürekkebi kurumadan Peggy ile yeniden bağlantı kurmuştu. Üstelik hepsi bu da değildi. Noel Baba'dan onu onurlu bir erkekle tanıştırmasını istemiş ve Billy ile karşılaşmıştı.

"Noel Baba için çok mu yaşlısın?" diye takıldı Billy. "Noel Baba için yaşlı olan biri gerçekten var mı?"

"Haklısın," dedi Lindy. "Belki de Noel Baba'yı ziyaret etmek o kadar da kötü bir fikir değildir." Düşünmeden başını Billy'nin omzuna koydu. Bugünün Wine Press'in internet sayfasını tamamlamasına yardım ettiği için teşekkür etmekten fazlası olmadığını biliyordu. Ne yazık ki Billy ile ilişkisi bu iki haftadan sonra devam edemeyecekti. Onun Seattle'da bir hayatı vardı, Billy ise Wenatchee'de bir restoran sahibiydi. Lindy'nin izinli olduğu hafta sonları onun en meşgul olduğu günlerdi. Billy de Lindy ile görüşmek için Seattle'a gelemezdi. Birlikte vakit geçirmek için Lindy gelse bile Billy'nin dikkatini işine vermesi gerekiyordu.

Ona karşı hissettiği çekimi hafifletmesi Lindy için en iyisi olacaktı. Zaten Billy de sadece iki hafta süreceğini anlamış gibi görünüyordu, Noel'den sonrası sorunlu olurdu. Yine de kısa tatil aşkı kesinlikle keyfini yerine getirecekti. Billy ile birlikte olmak kalbinde küllenen umudu alevlendirmeye yardım ediyordu. Bu çekimin yapabileceği tek şey buydu. Buna anlam yüklememek ve eğlenceli kılmak ikisi için de en iyisi olacaktı.

Billy kamyoneti Alman restoranının arkasındaki ara sokağa sokunca Lindy onun kasabada önemli bağlantıları olduğunu anladı. Kamyoneti Berghoff'un arkasında arkadaşı-

nın onun için ayırdığı yere park etti. Küçük kasabada çok az park alanı vardı ve buraya arabayla gelenlerin etkinliklerin gerçekleştiği kasaba merkezine ulaşmak için genellikle birkaç blok yürümesi gerekiyordu.

Billy motoru durdurduğu anda gri gökyüzünden kar taneleri dökülmeye başladı. Kamyonetten inip başını kaldıran Lindy'nin burnunun ucuna birkaç iri kar tanesi kondu.

"Çocukken kar tanelerini nasıl dilimizle yakalamaya çalıştığımızı hatırlıyor musun?" diye sordu Billy.

"Elbette." Deniz kenarında bir şehir olduğundan Seattle'a pek kar yağmazdı. Noel'e üç gün kala kar yağması değeri bilinmesi gereken bir hediyeydi.

Ana caddeye çıktıklarında yoğun turist kalabalığıyla karşılaşmak şaşırtıcı olmadı. Ana caddedeki mağazalardan bazıları içerideki kalabalığı kontrol altında tutacak birini tutmuştu. Yangın yönetmeliğine göre bu mecburiydi. Mağazaya girmeden önce sıra bekleme zorunluluğu tatil havasını bozuyormuş gibi görünmüyordu. Sokak satıcıları yüksek sesle kestane, leziz kahveler, dumanı tüten sıcak çikolatalar ve ev yapımı çörekler satıyorlardı.

Seattle'dan gelen tren kasabaya yaklaşırken düdüğünü çaldı. Dağın batı yakasından pek çok turist Leavenworth'e ulaşmak için dağ geçidinde araba kullanma riskini almayıp trenle yolculuk etmeyi tercih ediyordu. Metropollerden ailecek kasabaya gelmek oldukça popüler bir maceraydı. Farklı saatlerde gelen tren, tekrar Seattle'a dönerek mükemmel bir günübirlik seyahat imkânı sunuyordu.

Tembel tembel uçuşan kar taneleri Lindy'nin kırmızı yün paltosunun omuzlarında beyaz bir katman oluştururken kasabanın ortasındaki devasa saat ahenkle çaldı.

"Önce kızağa binelim," diyen Billy Lindy'nin eldivenli elini tuttu. Tıpkı daha önce olduğu gibi dokunuşu Lindy'nin içini ısıttı. Kalbini korumak için kendine yaptığı uyarıyı göz

ardı edip Billy ile geçirdiği her ânın tadını çıkarmaya karar verdi.

Patika boyunca kıvrılan sıra uzundu. Lindy önlerinde yirmi kadar çift saydı. Aldırmadı. Herkes tatil havasına girmiş, neşe dolu görünüyordu. Viktorya dönemine ait giysiler içinde bir grup şarkıcı mükemmel bir uyum içinde Noel şarkıları söyleyerek yanlarından geçti. Lindy'nin dikkati ağır ağır yanaşıp duran trene kaydı.

Trenden inen yolculara bakmaya başladı. Tahmin ettiği gibi aralarında aileler de vardı. Küçük çocukları olan aileler kasabayı keşfetmeye hevesli görünüyordu. Platforma ayak basan çocukların heyecanlı çığlıkları duyuldu. Müzik grubu da gelenleri Noel şarkılarıyla selamlamak için platformdaydı. Beş altı yaşlarında bir kız çocuğu merakla açtığı gözleriyle dörtlüye bakıyordu.

Sıranın ilerlemesiyle Lindy'nin arkasında duran Billy ellerini omzuna koyarak onu atlı kızaklara doğru ilerletti. Romantik tavırları Lindy'nin gözünden kaçmıyordu.

"Az kaldı," dedi Billy kulağına doğru fısıldayarak. Önlerinde sadece iki çift kalmıştı.

Dönüp ona gülümserken bakışları platformdaki küçük kıza kaydı. Ardından dikkatini başka bir şey çekti. Trenden inen Brian ve Celeste'i gören Lindy'nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

Bu mümkün değildi.

Lindy oradayken bu ikisinin Leavenworth'e gelme ihtimali ne kadardı? Brian'ın Celeste'in inmesine yardım etmesini izledi. O hep centilmen olmuştu... Tabii bir noktaya kadar. Sırtı ürperdi. Onları affettiğini düşündüğünden kayıp ve ihanet hissinin midesine bir tekme misali inmeyeceğini varsaymıştı. Derin bir nefes alıp düşüncelerinin bu öfkeli sularda gezinmesini reddetti.

"Üşüdün mü?" diye sordu Billy.

Kaskatı kesildiğini fark etmiş olmalıydı. "Biraz," dedi detaylara girmeden. Bakışlarını başka yöne çevirdi, Celeste ve Brian'ın gününü mahvetmesine izin vermemeye kararlıydı. Billy'yi yanında görürlerse çok iyi olurdu. Böylece onun hayatına devam ettiğinden emin olurlardı.

Billy onu ısıtmak için paltosunun üstünden kollarını ovaladı. "Birkaç dakika sonra yün battaniyelerin altında olacağız," dedi.

"Çok az kaldı," dedi Lindy sıranın önüne ilerlerken.

Sıra onlara geldiğinde yaverlik yapan genç adam Lindy'ye kızağa binmesini işaret etti. Önden binen Billy'nin uzattığı eli Lindy memnuniyetle tuttu. Yerlerine oturduktan sonra Billy ağır battaniyeleri üzerlerine çekip kolunu beline doladı.

Sıcaklık Lindy'nin içine işledi. Hem battaniyeler hem de Billy'nin yakınlığı içini ısıtmıştı. O sadece nazik değil aynı zamanda düşünceliydi de. Arabacı atları karla kaplı eski yoldan ormanın içine sürdü. Atın toynakları yeni yağan karı havalandırıyordu. Etraflarını saran Noel şarkıları ormanın içine ilerledikçe yavaş yavaş zayıfladı. Arabacı dizginleri sallarken dostça bir sohbete girdi.

"Kasabaya ilk gelişiniz mi?"

Billy Lindy'ye bakarak cevap verdi. "Hayır ama kızak gezisi ilk."

"Sevgilinin yanında olması güzel."

"Çok güzel," diye yanıtladı Billy Lindy'ye gülümseyerek.

Gözlerindeki ışıltıyla büyülenen Lindy gülümseyip ona biraz daha sokuldu.

Gezi tam da Lindy'nin tahmin ettiği gibi sıra beklemekten daha kısa sürdü. Ama önemi yoktu. Ormanda geçirdikleri birkaç dakika büyülüydü. Noel'de olması gereken her şey vardı. Billy yanında oturmuş ve korurcasına kolunu ona dolamıştı. Yol boyunca uzanan köknar ağaçları ve karın ağırlığıyla eğilen dalları ikonik bir kış manzarası yaratmıştı.

Şarkıcıların uzaklaşan sesleri başlangıç noktasına yaklaşırlarken yeniden duyulmaya başladı.

Son dönüşü yaptıkları sırada Lindy, Brian ve Celeste'in sırada beklediğini gördü ama onu ve Billy'yi görecek kadar yakın değillerdi. Aslında onlarla karşılaşmamayı tercih ederdi.

"Hâlâ üşüyor musun?" diye sordu Billy.

Kızaklar iniş noktasına yaklaşırken dönüp Billy'ye baktı. "Senden bir şey isteyebilir miyim?"

"Elbette. Neye ihtiyacın var?"

"Beni öper misin?"

Kocaman bir gülümseme yüzüne yayılırken bir an bile tereddüt etmedi. Lindy'nin yüzünü tutup dudaklarını yavaşça onunkilere yaklaştırdı.

Lindy bunu isterken ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu. Kesin olan bir şey vardı: Bu kadar hızla bu kadar yoğun duygulara kapılmayı beklemiyordu. Başta Billy'nin dudakları soğuktu ki hava sıcaklığı sıfırın altındayken kızak üstünde olduklarından bu çok normaldi. Ancak öpüşünü derinleştirirken dudakları da hızla ısındı. Lindy ellerini omuzlarına koyup kendini serbest bırakırken içine bir sıcaklık doldu. Karşılık vermeye başladı. Başını eğerken kendini ânın büyüsüne iyice kaptırmıştı. Onun kolları arasındayken kendini oraya aitmiş gibi hissetti.

Dudakları ayrıldığında öpüşmenin çarpıcılığıyla şoke olmuş halde tek yapabildikleri birbirlerinin gözlerine bakmak oldu. Lindy kızak durmadan önce insanların alkışladığını ve birkaç kişinin ıslık çalarak tezahürat yaptığını duydu. Bir an genç adamın onlara inmelerini söylediğini anlamadı.

Yine Billy önce indi ve Lindy'nin inmesine yardım etti. Ayakları yere değdiği anda sıraya bakmaktan kendini alamadı. Celeste ve Brian'ın şimdiye kadarki en güzel öpücüğüne tanık olduklarını umuyordu. Kolunu Billy'nin dirseğine dolarken dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi.

"Lindy."

Celeste ona seslenmişti, Lindy ona bakınca bunu yaptığına pişman olduğunu gördü. Bir zamanlar en yakın arkadaşı olan Celeste utanmış gibi başını eğdi.

"Celeste," dedikten sonra başıyla Brian'a selam verdi. "Kızak gezisi muhtemelen yıllardır yaptığım en romantik şeydi. Tadını çıkarın. İyi günler." İkisi de sohbeti devam ettirmeye niyetli görünmediğinden Billy ve Lindy uzaklaştı.

İyice uzaklaştıktan sonra Billy durup Lindy'ye baktı.

"Bana ne olduğunu söylemek ister misin?"

Lindy anlamazdan gelmeye çalıştı ama bunun işe yaramayacağını fark etti. Billy ile böyle bir şey mümkün değildi. "Sıradakiler eski en iyi arkadaşımla sevgilimdi."

"Yani seni öpmemi bu yüzden mi istedin?"

Billy'yi kullanarak ne kadar yanlış bir şey yaptığını anlayınca çok utandı.

"Bu adamdan ayrılalı ne kadar oldu?" diye sordu Billy gergin ve boğuk bir sesle.

"Altı ay. Eski ev arkadaşım ve en iyi arkadaşım olduğunu düşündüğüm kişinin yanına taşındı," diye itiraf etti ve ardından ekledi. "Özür dilerim... seni kullanmamalıydım. Benim hatam, ikisine de hayatıma devam ettiğimi göstermek istedim."

"Tahmin ettiğinden daha iyi anlıyorum seni Lindy. Ben de güvendiğim insanlar tarafından hayal kırıklığına uğratılmaktan payımı aldım. Acı bir dersti. Yaşadıkların için üzgünüm."

Lindy gerçekten de onu anlamış olmasını istedi. "Senden beni öpmeni istemek iyi bir fikir gibi gelmişti ama şimdi durup düşününce ben..." Nasıl devam edeceğini bilmiyormuş gibi durdu.

"Durup düşününce ne oldu?" diye sordu Billy.

"Pekâlâ," dedi iç çekip omuzlarını silkti. "Gerçek şu: O

öpücük..." Doğru kelimeyi bulmakta zorlandı. "Gelmiş geçmiş en iyi öpüşmeydi."

"En iyi mi? Gelmiş geçmiş mi?"

"En iyiden de iyiydi. Harikaydı. Senden beni yanlış nedenlerle öpmeni istemiş olabilirim Billy ama inanılmazdı. Bu öpücük kalbime bir şey yaptı." Öylesine söylemediğini, ciddi olduğunu göstermek için elini kalbine bastırdı.

"Göğüs ağrısı gibi bir şey mi?"

"Hayır," diye cevap verdi gülerek, Billy'nin şaka yaptığını anlamıştı. "Yemekte söylediğim gibi son zamanlarda işte zorlanıyorum, üstüne bir de ayrılık."

"Anlıyorum."

"Gururum incinmişti," diye itiraf etti.

"Öpücük hoşuna gitti mi yani?" diye sordu Billy.

"Söylediğim onca şeyden sonra bana sormak istediğin bu mu?"

Billy omuz silkti. "Egomun okşanmasının zararı olmaz."

Lindy güldü. Haklıydı. Artık geçmişin önemi yoktu. Billy bunu sorabilirdi ve kendisi de dürüst davrandığına memnundu.

"Sen ne hissettin?" Lindy de bilmek istiyordu.

Billy hafifçe omzu silkti. "Fena değildi.

"Ne?" diye sordu Lindy kaburgasına doğru dirsek atarak.

Billy canı yanmış gibi yaptı. "Pekâlâ, madem bilmek istiyorsun; öpücük muhteşemdi, gerçi fırsatım olsa daha iyisini de yapabilirim."

Lindy bir kez daha kolunu adamın beline doladı. "O halde fırsat bulmanı sağlayacağım."

Billy, "Bana uyar," deyip Lindy'yi alnından öptü.

Dokuzuncu Bölüm

"Şimdi nereye?" diye sordu Lindy.

"Kakao ve sıcak çöreğe ne dersin?" İkisi de midelerine sıcak bir şeyler sokmak istiyordu.

"Ben kahve içerim."

Lindy şapka mağazasının vitrininden içeri bakarken Billy kahve almaya gitti. Minik mağazanın içine girip eşsiz şapkaları, başlıkları ve bereleri deneme şansı bulmak için bekleyen yirmi otuz kişi vardı.

Billy kahveleri alıp geldikten sonra kasabanın süs havuzunun kenarında oturacak bir yer buldular. Lindy ilk yudumu aldığı anda gözleri yaşardı. "Aman Tanrım, bu çok sert. Bir fincan defibrilatör* gibi."

"Onun benim öpücüğüm olduğunu sanıyordum."

Lindy gülümseyerek bakışlarını tek kullanımlık fincanına indirdi. "Evet, o da öyleydi."

"Biliyordum."

Erkekler ve egoları! Yeniden kahkaha atmak harikaydı. Brian ve Celeste ile yeniden karşılaşırsa umursamayacaktı. Billy ile geçirdiği bu öğleden sonra tam olarak kalbinin ihtiyaç duyduğu şeydi.

Kahvelerini bitirdikten sonra Billy elini tutup onu Noel Baba'nın evine götürdü.

* Elektroşok cihazı (e.n.)

"Bu gerçekten gerekli değil, biliyorsun, değil mi?" dedi kendini aptal gibi hissederek.

"Bence gerekli."

Billy'nin ısrarcı olduğunu gören Lindy uyum sağlamaya karar verdi. Ne kadar çocukça görünse de Noel Baba'ya yakın zamanda mektup yazmasının bir zararını görmemişti. Küçük bir çocukken kaleme aldığı o mektupları okuduktan sonra kalbinin isteklerini bir kez daha sıralamak Lindy'yi rahatlatmıştı.

Lindy sırada beklerken Noel Baba'yla çocukları izledi. Bir azizin sabrına sahipti, her birine tek tek zaman ayırıyordu, Noel dileklerini anlatan her bir çocuğu dikkatle dinliyordu. Sıra ona geldiğinde Noel Baba hiç tepki vermedi. Sıcak bir karşılamayla elini uzattıktan sonra oturması için hafifçe dizine vurdu.

"Merhaba Noel Baba," dedi Lindy yaşlı adama gülümseyerek. Beyaz sakalları gerçekti, gözünde bir pırıltı vardı. Lindy koca adamla konuşmak için sıra bekleyen tek yetişkin olduğundan kendini gülünç bir durumda hissetti. Sıradaki çocuklardan biri onu işaret etti.

"O, Noel Baba için çok büyük," diye bağırdı haklı bir itirazla.

Noel Baba parmağını çocuğa salladı. "Kimse Noel Baba için büyük değildir," dedi küçük çocuğa.

Dikkatini Lindy'ye verdi. Cesaret verici bir gülümsemeyle, "Ah evet, ben de seni bekliyordum," dedi.

"Gerçekten mi?" diye sordu Lindy alaycı bir tavırla.

Lindy'nin kuşkucu tavrına gücenmiş gibi bakışları ciddileşti. "Evet, Lindy."

İsmini biliyordu, Billy'yle konuşurken duyduğundan şüphelendi. Sırada onu izlerken bu rolü üstlenen diğer adamlardan daha keskin bir zekâsı olduğunu görmüştü.

"Bu yıl uslu bir kız oldun mu?" diye sordu Noel Baba.

"Kesinlikle," dedi kıkırdamamak için kendini zor tutarak. "Çok usluydum."

"Bunu duyduğuma sevindim. Şimdi, Noel Baba'nın sana ne getirmesini istiyorsun?"

"Mektubumu almadın mı?" diye takıldı Lindy.

"Elflerimden birinin masama bıraktığına eminim. Söz veriyorum, Kuzey Kutbu'na döner dönmez okuyacağım." Sesi samimiydi ve Lindy bunu oldukça sevimli bulmuştu.

"Güzel çünkü kalbimden geçenleri yazdım."

"Öyle olduğuna eminim ve söz veriyorum en kısa sürede okuyacağım. Ama şimdi yanımda olduğuna göre neden bana listedekilerin ne olduğunu söylemiyorsun?"

O, Noel Baba ile sohbet ederken Billy odanın içinde bir o yana bir bu yana geçerek Noel Baba'nın dizinde oturan Lindy'nin peş peşe bir düzine hatta belki daha da çok fotoğrafını çekmekle meşguldü. Bunu eğlenceli bulmuşa benziyordu ve Lindy de onun eğlenmesine izin verdi. Billy bugünü özel kılmak için her şeyi yapmıştı ve Lindy çabaları için ona minnettar olduğunu bilmesini istiyordu.

Lindy, Noel Baba ile zamanının dolmak üzere olduğunu görünce, "Gitmeden önce altı yaşındayken senden bir kız kardeş istediğimi ama senin bir erkek kardeş gönderdiğini bilmeni istiyorum. Seni affettim çünkü Chad bir ablanın isteyebileceği en iyi erkek kardeş. Yani teşekkür ederim," dedi.

"Rica ederim. Posta odasında bir hata olduğuna eminim. Elfler başka bir çocuğunkiyle karıştırmış olmalı. Ara sıra böyle şeyler oluyor."

Adamın samimi özrü karşısında Lindy gülümsemesini bastırdı. "Sorun yok, çok daha iyi oldu."

Noel Baba mahcup bir ifadeyle gülümsedi.

"Ayrıca senden Billy Kincade'e kömür getirmeni istediğim için üzgünüm. Bana hiç yakışmadı."

"Billy Kincade." Noel Baba hafızasını yokluyormuş gibi

ismi yavaşça tekrarladı. "O küçük adamı hatırlıyorum. Biraz afacandı. Ona ne olduğunu bilmiyorsundur herhalde."

Lindy odanın karşısını işaret etti. "Elinde telefon olan o."

"Aman Tanrım, ne hoş genç bir adama dönüşmüş. Anlaşmazlıklarınızı çözdüğünüze sevindim."

"Evet, çözdük," diyen Lindy sohbeti keyifli bulmuştu.

Noel Baba ona bir şeker uzattı, Lindy gitme vaktinin geldiğini biliyordu.

"Teşekkürler Noel Baba," dedi ayağa kalkarken.

"Biliyor musun," diyerek onu durdurdu Noel Baba. Işıltılı gözleriyle bir süre ona baktı. "Bana yakın zamanda yazdığın şu mektup var ya."

"Evet."

"Oradaki tüm dileklerinin gerçekleşmesi için elimden geleni yapacağım." Gülümsemesi kaybolmuştu, bir kez daha uzun süre Lindy'nin gözlerine baktı.

"Teşekkür ederim," dedi Lindy konuşmakta zorlanarak.

Billy sıranın sonunda onu bekliyordu. "Ayrılırken Noel Baba sana ne dedi?" diye sordu.

Lindy şimdi düşününce Noel Baba'nın veda sözlerini sanki ciddiymiş... sanki sözlerinde samimiymiş gibi fazla şaşırtıcı bulmuştu. "Noel dileklerim üstünde çalışacağını yani muhtemelen herkese söylediği şeyi söyledi."

Billy elini tuttu. "O, sanki sana çıkma teklif edecekmiş gibi görünüyordu."

Lindy kahkaha attı ve başını Billy'nin omzuna yasladı. "Bu çok komik."

"Ona Noel dileklerini söyledin mi?"

"Tam olarak değil. Ona mektup yazdığımı söyledim."

"Bahse varım paten istememişsindir," diye takıldı.

"Alakası bile yok... kişisel bir şey istedim."

"Anladım. Ve Noel Baba bunun üstünde çalışacağını mı söyledi?"

"Evet." Lindy tüm kalbiyle bunun gerçek olmasını umdu. Seattle'da ayaklarının üstünde durmayı istiyordu. Media Blast'taki ekibe kanıtlayacağı çok şey vardı. Listedeki diğer şeyleriyse Noel Baba'ya bırakacaktı.

Günün kalanı mükemmeldi. A Book for All Seasons isimli bir kitapçıya uğradılar ve Lindy buradan en sevdiği yazarlardan birinin imzalı bir kitabını aldı. Sonraki durakları peynir dükkânıydı, Billy ablasının Noel yemeğine götürmek için Fransız Brie peyniri aldı.

"Noel'i Dede ile mi geçireceksin?" Noel günü restoranın kapalı olacağını varsayıyordu.

"Şimdilik plan bu."

Şimdilik mi? Bunu sanki planlarda bir değişiklik olabilirmiş gibi söylemesi Lindy'nin onun başka bir kadınla program yapıp yapmadığını merak etmesine neden oldu. Zihnini kurcalayan minik merak kıvılcımını kendine bunun önemli olmadığını hatırlatarak söndürdü. Yılın ilk gününden sonra Seattle'a dönecekti. Birlikte geçirdikleri zaman hoş bir molaydı, öz saygısının fena halde ihtiyaç duyduğu bir şeydi ama ikisi de Lindy'nin Wenatchee'deki zamanının sınırlı olduğunu biliyordu.

Onlar cadde boyunca ilerlerken kalabalık etraflarında dönüp duruyordu: Konuşmalar, kahkahalar, müzik hepsi büyünün bir parçasıydı.

Gezecek bir sürü ilgi çekici mağaza vardı; çok geçmeden Berghoff'taki yemek rezervasyonu saatleri geldi. Kalabalığın arasında kaybolmamak için restorana el ele yürüdüler. Sebep ne olursa olsun Lindy bundan keyif alıyordu.

Restorana giden kuyruğun ilerlemesiyle kısa sürede girişe vardılar. Karşılama görevlisi paltolarını alıp onları salonun karşısına doğru götürdü. Tahmin ettikleri gibi masaların hepsi doluydu, restoran kalabalıktı. Taş şöminede yanan alev içeriyi ısıtıyordu. Yumuşak aydınlatma romantik değilse bile rahat bir hava yaratıyordu.

Yerlerine oturduktan sonra menü verildi. Garsonları gelince Billy yerel bir şarap sipariş etti ve kısa sürede şarap masaya getirildi.

"Dan birazdan burada olacak," dedi garson Billy'ye.

"Dan buranın sahibi," diye açıkladı Billy. "Son birkaç yıl bana akıl hocalığı yaptı, ayrıca iyi bir arkadaşım."

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum." Berghoff'ta yemek yemek nadir yakalanan bir fırsattı. Anne babası asla rezervasyon yaptırmayı başaramamıştı ve son dakikada bir değişiklik olursa diye Lindy Billy'nin onu nereye götüreceğinden bahsetmemişti.

"Dan'ın Chicago'da akrabaları var," diye açıkladı Billy. "Restoranları uzun yıllardır şehrin en ünlü mekânlarından biri. Wenatchee'ye gelmeden önce benim de Yakima'da bir restoranım vardı. Ona gidip Wine Press'i açacağımı söylediğimde bana tavsiyelerde bulundu. Ailesi yıllardır bu işi yapıyor. Tavsiyeleri için ona minnettarım."

Lindy yıllar önce üniversitedeyken Chicago'daki restoranla Leavenworth'teki arasında bir ilişki olduğunu duyduğunu hayal meyal hatırlıyordu.

"Yakima'daki restoranına ne oldu?" diye sordu Lindy, Wenatchee'dekinden başka bir tane daha işletip işletmediğini merak etmişti.

Billy hemen cevap vermedi. Dan'ın masaya yaklaştığını görünce Yakima'da ne olduğu konusunda onu merakta bırakırken kendisi rahatlamış görünüyordu, bu konu hakkında konuşmak istemiyor gibiydi.

"Will, seni görmek çok güzel," dedi Dan yaklaşırken. Billy ayağa kalktı ve iki adam kısa süre sarıldılar. "Bizi araya sıkıştırdığın için minnettarım," dedi Billy.

Restoran sahibi Lindy'nin tahminine göre ellili yaşlarındaydı. Gür saçları kırlaşmıştı, mavi gözleri ve düzgünce şekillendirilmiş sakalı vardı. Gülümsemesi cana yakındı.

"Çarşamba gecesi pek sorun olmaz. Hafta sonuna denk gelseydi imkânsızdı." Şarap şişesine uzanıp ustalıkla açtı. Lindy'ye doğru baktı.

Billy masanın üstünden uzanıp elini tuttu. "Bu Lindy, daha önce sana bahsettiğim kadın."

"Ah evet," dedi Dan, içten bakışlarında sanki Lindy'nin bilmediği bir şeyi biliyormuş gibi merak uyandıran bir ışıltı vardı. "Seninle tanışmak benim için bir zevk."

"Ben de tanıştığımıza memnun oldum ve bu gece bize bir masa ayarladığın için tekrar teşekkürler."

"Benim için zevkti tatlı hanımefendi."

Billy Lindy'ye yaklaşmak için masaya iyice eğildi. Yüksek sesli bir fısıltıyla, "Ona Noel Baba'ya yazdığın mektuptan bahsetmedim," dedi.

"Neymiş o mektup?" diye sordu Dan.

"Menüden neyi önerirsiniz?" diye soran Lindy masanın altından nazikçe Billy'yi tekmeledi.

"Off," diye bağırdı Billy ölümcül bir yara almış gibi. "Önemli değil," dedi arkadaşına ve sonra yine yüksek tonda fısıldayarak, "Sana sonra anlatacağım," dedi.

Dan güldü ve ardından dikkatini Lindy'ye çevirdi. "Rouladen* ve mor lahanalı spätzle** öneririm. Pişman olmazsın."

"Spätzleyi duydum ama rouladen ne bilmiyorum."

"Pastırma, soğan dilimi ve turşunun etrafına sarılan ince kesilmiş sığır eti. İnan bana Lindy, hayal kırıklığına uğramayacaksın."

"O zaman ondan alacağım."

Lindy Dan'ın sözüne güvenmekle doğru yapmıştı, yemekler tam da beklediği gibiydi. Tatlı olarak donauwelle sipariş ettiler. Dan bunun klasik vanilyalı kek olduğunu söylemişti. Ardından üstü vişne taneleri, bolca krema ve çikolatalı ga-

* Alman usulü et sarması (ç.n.)

** Alman köy eriştesi (ç.n.)

najla süsleniyordu. Her dilimi cennet gibiydi. Yemeği birer fincan kafeinsiz kahve ile tamamladılar.

Gitmeye hazır olduklarında Dan kapıya kadar onlara eşlik etti ve paltolarını verdi. Lindy'nin elini tutup öptü. "Sizinle tanışmak harikaydı," dedi.

"Hey dostum," diye takıldı Bill, "o benim kızım."

Onun kızı! Lindy denese de gülümsemesini saklayamadı.

"Ara sıra Fransız tarafı ağır basıyor," dedi Billy ve kolunu Lindy'nin beline dolayıp onu arka kapıdan kamyoneti park ettikleri sokağa çıkardı.

Lindy'nin kamyonete binmesine yardım ettikten sonra kendi tarafına doğru yürüdü. Biner binmez motoru çalıştırdı ve ön camdaki buz çözülene kadar arabanın ısınmasını bekledi.

"Harikulade bir gün geçirdim," dedi Lindy ve ciddiydi. Öğleden sonra ve akşam tek kelimeyle harika geçmişti. Brian ve Celeste'i görmek bile moralini bozmamıştı. Bu uzun süre aklından çıkmayacak bir gün olacaktı.

"Bitmesini istemiyorum," dedi Billy.

"Ben de."

"İyi. Hadi Wine Press'e gidelim. Tadına bakmanı istediğim özel buz şarabı var. Ben çok seviyorum, senin de beğeneceğini düşünüyorum."

Buz şarabı bir ziyafet olacaktı. Bu üzümler yalnızca sıfırın altındaki iklimlerde hasat edilirdi. Üzümler mevsimin ilk donuna kadar tatlanmaları için asmada bekletilirdi. Donduktan sonra da genellikle gece karanlığında elle toplanırlardı. Aşırı tatlı olan bu şarap herkesin damak zevkine uygun değildi ama Lindy'nin hoşuna gidiyordu. Şişeler dar ve inceydi, işçilik maliyetleri nedeniyle genellikle pahalı oluyorlardı.

"Çok isterim," dedi Lindy.

"Ben de gece müdürüyle konuşma fırsatı bulurum. İzin

günüm olabilir ama gün içinde kontrol etmeyi alışkanlık haline getirdim."

İş sahibi/işletmeci olmanın sorumluğu ağırdı. Haftanın altı günü çalışması bir ilişkiye vakit ayıramayacağını gösteriyordu. İzin gününde bile iş yerine uğruyordu. Restoran doğal olarak sürekli aklındaydı. Billy bunun sadece bir tatil aşkı olabileceğinin farkındaydı. Lindy de aynı şekilde düşünüyordu.

Saat sekizi geçmiş olmasına rağmen restoran kalabalıktı, bardaki bütün tabureler doluydu. Billy bir masa ayarladı ve müdürle konuşmaya giderken Lindy'yi bir süreliğine yalnız bıraktı. Geri döndüğünde elinde bir şişe buz şarabı ve minyatür şarap kadehine benzeyen iki özel kadeh vardı.

Lindy'nin karşısına oturdu iki kadehe de az miktarda şarap koydu. "Az miktarda buz şarabı yeterli olur," dedi. Bu şişe de Washington eyaletindendi. Sadece kuzey iklimlerinde ısı buz şarabı üretecek kadar düşüyordu.

"Toronto bölgesinde de harika buz şarapları var," deyip kadehini nazikçe onunkiyle tokuşturdu.

"Neye kadeh kaldırıyoruz?" diye sordu Lindy.

"Noel Baba'ya kadeh kaldırmaya ne dersin?"

Lindy kahkaha attı. "Noel Baba'ya," dedi ve kadehi dudaklarına götürdü.

Şarap aşırı tatlı ve soğuktu. Balı andıran tadı ağzında hayat bulmuş gibiydi. Lindy bunun kadehte sunulan diş çürüğü olduğunu düşünerek kendi kendine güldü.

"Beğendin mi?" diye sordu Billy.

"Harika." Geçirdikleri büyülü günün mükemmel tamamlayıcısı olmuştu.

Onuncu Bölüm

Lindy'nin annesi her perşembe Peter'a bakıyordu, bu sayede Lindy sabahı biricik yeğeniyle geçirme şansı buldu. Çocuk alev topu gibiydi. Dört yaşındaki bacaksız, doğduğu günden itibaren kalbini fethetmişti.

Chad'in karısı ailesinin sahibi olduğu küçük bir el sanatları mağazasında çalışıyordu. Ashley hamile olduğu için bu ara yarı zamanlı çalışıyor, haftanın iki günü ailesine yardım ediyordu. Lindy'nin annesi perşembe akşamları onları yemeğe aldığından gün içinde de Peter'a bakıyordu. Bütün günü ayakta geçiren Ashley aceleyle eve dönüp akşam yemeği hazırlamak zorunda kalmadığı için minnettardı. Lindy'nin annesi düşünceli bir kadındı.

Bu akşam için annesi güveçte Mississippi rostosu pişiriyordu, Lindy bunun Chad'in en sevdiği yemeklerden biri olduğunu biliyordu. Sabahı Beau'nun da yardımıyla Peter'ı eğlendirerek geçirdikten sonra Lindy uyuması için Peter'ı yatırdı. Noel'den sonra onu parkta kızak kaymaya götüreceğine söz verinceye kadar uyumamak için direnmişti. Peter'ın uykuya daldığından iyice emin olunca öğle yemeğinde Peggy ile buluşmak için evden çıktı.

Yemek avının ardından Lindy'nin çarşamba öğleden sonrayı Billy ile geçireceğini öğrenen Peggy tüm detayları duymak için buluşmak istemişti. Lindy daha önce Peggy'nin ofi-

sine uğrayıp internet sitesindeki küçük ara yüz sorunlarını halletmişti. Peggy, bunu bahane edip onu öğle yemeğine çıkarmayı teklif etse de Lindy, Billy ile geçirdiği gün hakkında bilgi edinmek istediğini biliyordu. Peggy ile vakit geçirmek eğlenceli olduğundan Lindy kabul etmişti.

Arabasını park ederken arkadaşının çoktan geldiğini ve Big Apple Diner isimli elliler tarzındaki restoranın cam kenarındaki bölmesinde oturduğunu gördü. Sorguya çekileceğini bilse de Peggy'yi gördüğüne sevindi.

İçeri girip arkadaşının karşısına oturdu. "Merhaba Peggy," dedi eski stil müzik kutusunun arkasına sıkıştırılmış menüye uzanırken.

"Sana da merhaba," diye selamladı Peggy. "Beni merakta bırakma, Billy'yle randevun nasıldı?"

"Önce menüye bakabilir miyim?" diye takıldı Lindy.

"Hayır, sadece bir saatim var, ikimiz için de sipariş verdim bile. Detayları bilmek istiyorum."

"Ne sipariş ettin?"

"Cobb salatası. Şimdi dökül." Lindy bilmesi gereken her şeyi söylüyormuş gibi başını eğip muzipçe güldü.

"Ne?" diye sordu Lindy Peggy'nin güzel yüzüne utanmaz bir gülümseme yerleştiğini görünce.

Peggy omuz silkti. "Tek kelime söylemene gerek yok, bakışından her şeyin süper gittiğini görebiliyorum."

"Saçmalıyorsun." Lindy arkadaşının onda gördüğü şeyden endişelenip bakışlarını hemen kaçırdı.

"Ben anlayacağımı anladım. İstediğin kadar inkâr edebilirsin. Bana her şeyi anlat ve özel anları atlama." Peggy aman vermez biriydi.

"Peggy!"

"O seni-"

Lindy işaret parmağını salladı. "Öpüşüp anlataçak türden biri değilim."

"Ah, öpüştünüz yani." Peggy şüpheyle kaşlarını kaldırdı.

"Pekâlâ, inanılmaz eğlenceli bir gün olduğunu itiraf ediyorum." İşin doğrusu Billy ile geçirdiği öğleden sonra ve akşam Lindy'nin uzun süredir geçirdiği en iyi zamandı.

"Bir daha ne zaman buluşacaksınız?"

Meraklı arkadaşı bütün ayrıntıları öğrenene kadar peşini bırakmayacaktı.

"Yeniden görüşmeyi teklif etti, değil mi?"

"Hayır, etmedi." Lindy Noel tatilinde restoranın ne kadar yoğun olduğundan bahsetmeye gerek duymadı. Şirketler ofis partileri için rezervasyon yaptırmıştı ve mevcut masaların tümü Noel ve ertesi hafta boyunca doluydu. Billy, Noel'e kadar ara sıra tuhaf birkaç saat dışında boş vakti olmayacağını açıklamıştı. Ama Lindy'ye istediği zaman uğramasını söylemişti.

Peggy üzerine alınmış gibi görünüyordu. "Yani bana Billy'nin seninle yiyip içtikten sonra konuyu kapattığını mı söylüyorsun?"

"Evet. Buna gereğinden fazla anlam yüklüyorsun. Billy sadece yardımım için bana teşekkür etti, hepsi bu." Kızak gezisinde ya da onu eve bırakırkenki öpüşmeden bahsetmesi mümkün değildi. Bu çok özeldi.

Peggy ısrar ettiği için Lindy pes edip Billy ile geçirdikleri günü, kızak gezisini ve özellikle yemeği anlattı. Öpüşmeden de Brian ve Celeste ile karşılaşmalarından da bahsetmedi. Peggy bu kadar çok soru sormasaydı belki anlatırdı ama Lindy daha birine vereceği cevabı tamamlayamadan arkadaşı başka bir soru soruyor, tüm ince ayrıntıları öğrenmek istiyordu.

Lindy anlatmayı bitirince Peggy yüzünde seni sandığından iyi tanıyorum bakışıyla, "Billy'den hoşlanıyorsun. Boşuna inkâr etme," dedi.

"Öyle mi?"

"Evet, öyle. Onun da senin için aynısını hissettiği belli. Yarım akıllı biri bile ikinizin arasındaki kimyayı görebilir." İki elini de kaldırıp patlama hareketi yaptı.

"Romeo ve Juliet gibi mi?" diye takıldı Lindy. "Bogie ve Bacall mı?"

"Şaka yaptığımı sanıyorsun. Geçen gece ikinizin birbirinize nasıl baktığını gördüm. Çok tatlıydı ve hayatımda bir erkek olmasını dilememe neden oldu." Lindy'yi güldürmeye yetecek kadar yüksek sesle iç geçirdi.

Garson salatalarını getirdi. Önceki gün kendini yeterince şımarttığından Lindy yediğine dikkat ediyordu. Peggy ince ve uzundu ve kalori konusunda endişelenmesine gerek yok gibi görünüyordu. Lindy arkadaşının her şeyi yiyip yine de formunu koruyabilmesine imrendi.

"Bana lise fotoğraflarını gösterdin. Nasıl hâlâ aynı kilodasın?" diye sordu Lindy.

Peggy omuz silkti. "İyi genler sayesinde."

"Pekâlâ, dar kotlarım var ve dün yediğim gibi yemeye devam edersem üzerime olmayacaklar." Alman yemeklerinin ardından yediği tatlıyı ve ne kadar lezzetli olduğunu anlattı.

"Enfes bir şeye benziyor."

"Öyleydi."

Peggy gözlerini kıstı. "Konuyu değiştiriyorsun."

"Özellikle yapmadım. Billy ile harika zaman geçirdim ama hepsi bu, yılbaşına kadar kasabada olduğumu unutma, sonra Seattle'a dönmem gerek. Billy de bunu biliyor. Bu her neyse ancak iki hafta sürebilir."

"Seattle'a dönmek zorunda mısın?" Peggy soruyu sorarken alt dudağını sarkıttı.

Soru Lindy'yi hazırlıksız yakalamıştı. Wenatchee'ye geri taşınmayı hiç düşünmemişti. Onu şaşırtansa bu fikrin bir anda aklına girmesi oldu. Peggy ve Billy'yle yeniden birlikte olmak hayli çekiciydi. Bu fikir aklına ne kadar hızlı girdiyse

gerçek de kendini o kadar hızlı hatırlattı. Teklifi kabul edilirse proje için harcanan onca saat ve çabadan sonra Media Blast'tan ayrılamazdı.

"Bu güzel bir fikir," dedi, "ama benim hayatım Seattle'da. Bir yıllık kira kontratımın daha altıncı ayındayım. İstesem bile taşınamam. Ayrıca harika bir işim var."

"Değerini bilmediklerini söylemedin mi?"

Bu doğruydu. Yine de Lindy kendini kanıtlamaya kararlıydı ve son teklifiyle bunu başarmayı umuyordu.

"Düşünüyorum da," dedi Peggy ciddileşerek. "Billy'nin internet sitesi için yaptıklarını gördüm Lindy, muhteşem olmuş. Serbest çalışmayı hiç düşünmedin mi?"

Düşünmemişti, bu yüzden başını iki yana salladı.

"İnternet sitelerini güncellemek isteyen birkaç şirket biliyorum. Gerçek bir ihtiyacı karşılayabilirsin."

"Bunu yapamam Peggy, Media Blast'ta çalışırken olmaz."

"O zaman onlar için çalışma. Wenatchee'ye geri dön. Başarılı olacağından şüphen olmasın."

Bu Jack ve Fasulye Sırığı tarzı büyük bir inanç sıçraması olurdu ve Lindy bu adımı atmaya istekli değildi. "Bunu yapacak bağlantılarım yok."

"Ama benim var. Yardım edebilirim. Bir sürü bağlantım var," dedi Peggy küçük bir şey öneriyormuş gibi. Lindy'nin her şeyi riske atması gerekecekti.

Lindy başını salladı. "Üzgünüm... belki daha ileride."

Peggy isteksizce kararını kabul etti.

Yemekleri bitince Peggy ofise döndü, Lindy de annesinin akşam yemeği için istediği birkaç şeyi aldı. Eve girerken telefonu çınladı.

Billy'den mesaj gelmişti.

Eldivenini kamyonette buldum. Evde misin?

Evet.

Birazdan görüşürüz.

Bu beklenmedik bir sürprizdi. Peggy ile buluşmaya giderken kırmızı eldivenini bulamamıştı. Olabileceği tek yer Billy'nin kamyonetiydi. Ona sormayı düşünmüştü ama sonraya ertelemişti. Onu zahmetten kurtarıp kendi alabilirdi ama Billy'nin getirmek istemesi daha da iyiydi.

Lindy kapıdan içeri girerken Peter tüm gücüyle ona doğru koşarak, "Döndün," dedi. Lindy'yi havlayarak karşılayan Beau da Peter'la birlikte koştu. Lindy ne zaman eve gelse Beau sanki uzun süredir yokmuş da endişe içinde eve dönüp onu sevmesini bekliyormuş gibi davranıyordu.

Çantasını ve market poşetlerini bırakan Lindy yeğenini kucakladı. "İyi uyudun mu?"

Peter heyecanla başını salladı.

"Bu sabah onu iyi yormuşsun," diye seslendi annesi mutfaktan.

"Billy buraya geliyor," dedi yatak odasına doğru giderken. Peter ve Beau da peşindeydi.

"Billy kim?" diye sordu Peter.

"Bir arkadaşım."

"Karda oynamayı seviyor mu?"

Lindy omuzlarını silkti. "Bilmem, ona kendin sormalısın."

"Tamam."

Billy için iyi göründüğünden emin olmak isteyen Lindy makyajına rötuş yapıp düzleştiriciyle saçlarını düzeltti. Kapı zili çaldığında ruj sürüyordu. Kapıyı açmayı annesiyle Peter'a bıraktı. Kapı açılır açılmaz Peter'ın Billy'ye onlarla birlikte karda kızak kaymaya gelip gelemeyeceğini sorduğunu duydu. Lindy gözlerini devirdi. Aman Tanrım. Bunun olmasını istememişti. Durumu Billy'ye sonra açıklayacaktı.

Lindy derin bir nefes alıp sakinleşti. Söz konusu Billy olduğunda kalbinin aklının önüne geçmesine izin vermek çok kolay oluyordu. Bunun olmasına izin vermezdi. Bu geçici bir

durumdu. Noel aşkıydı ve Wenatchee'den ayrıldıktan sonra bitecekti. Billy'nin ilgilenmesi gereken bir işi vardı. Kasabada olduğu iki hafta dışında hiçbir şey için umutlanmayacaktı.

Lindy geldiğinde annesi Billy'yi mutfağa almıştı. Mutfak masasında oturuyordu. Annesi ona kahve ikram etmişti ve bir tabak kurabiye hazırlıyordu. Peter oturma odasında yere oturmuş en sevdiği çizgi film *Paw Patrol'u* izlerken kurabiyesini yiyordu. Tetikte bekleyen Beau da hemen yanındaydı.

"Ah, işte Lindy de geldi."

"Selam," dedi biraz sıkılgan bir sesle. Annesinin mutfakta olması gerçeği dışında neden böyle olduğunu bilmiyordu.

"Selam," diye karşılık verdi Billy.

Gözleri birbirlerine kilitlendi, sanki birkaç saattir değil de yıllardır ayrı kalmış gibi bir bakışmaydı. Lindy'nin kalbi kaçmaya çalışıyormuş gibi hızla çarpmaya başladı.

"Eldivenin bende," dedi, bunu avuçlarında tuttuğu sanki onun kalbiymiş gibi söylemişti. Lindy, onun bunu yapabileceğinden korkuyordu ve bu birçok nedenden dolayı tehlikeliydi.

Kamyonetin içinde öpüşürlerken eldivenlerini çıkardığını hatırladı. Parmaklarını ensesindeki saçlarına dolama ihtiyacına karşı koyamamıştı. Eldivenlerini çıkarıp paltosunun cebine tıkmıştı. Anlaşılan sadece biri içeri girmişti. Bakışmalarından Billy'nin de tam olarak eldivenleri şevkle çıkardığı o ânı hatırladığı belli oluyordu.

"Restoran sakin herhalde," dedi göz temasını kırmak için belirgin bir çaba sarf ederek.

Billy başını sallayarak onayladı.

Annesi kurabiyeleri masaya koyduktan sonra kendi işini yapmaya devam etti.

"Bayan Carmichael, her ne pişiriyorsanız çok güzel kokuyor."

"Chad ve Ashley akşam yemeğine gelecekler," diye açık-

ladı Lindy. "Mississippi rostosu kardeşimin en sevdiği yemektir."

"Hiç duymadım."

"Pepperoncini biberiyle yapılıyor," diye açıkladı Ellen güvecin kapağını kapatırken.

"O biberin Mississippi ile ilişkili olduğunu hiç bilmiyordum," dedi Billy.

Lindy kabul etmeliydi, yemeğin ismini nereden aldığına dair fikri yoktu. "Düşündüm de ben de bilmiyordum."

"Billy neden akşam yemeğinde bize katılmıyorsun?" diye sordu annesi onlara doğru dönerek. "Bunu çok isteriz."

Billy tepkisini ölçmek ister gibi Lindy'ye baktı.

"Kaçabilir misin?" Lindy bunun mümkün olmasını umdu. Restoranın akşam ne kadar kalabalık olacağını bildiğinden ona baskı yapmak, istediği son şeydi.

"Saat altı civarında masaya oturuyoruz," diye ekledi annesi.

Billy Lindy'nin elini tutup hafifçe sıktı. "Sanırım bir saatliğine kaçabilirim. Saat sekizden beri oradayım. Biraz mola verebilirim."

Lindy onun vakit ayırabileceğini ummaya bile cesaret edememişti, Billy'nin elini nazikçe sıktı. "Bu harika." Ama sonra buna mecbur olduğunu hissetmemesini istediğinden ekledi, "Emin misin?"

"Kesinlikle. Restoran bütün hayatımı alıyor. Ara sıra kendime zaman ayırmam gerek," dedi ve ardından Lindy'nin doğru duyduğundan emin olamayacağı kadar kısık sesle ekledi. "Bize zaman ayırmam gerek."

"Peki ya Noel?" diye sordu cesaret bulup. "Kardeşinle olacağını söylediğini biliyorum ama bir ara uğraman mümkün olur mu?"

"Bunu çok isterim."

"Harika." Günün bir kısmını onunla geçireceği için duyduğu sevinci saklayamadı.

"Sanırım Noel Baba kılığına girecek birini tanımıyorsundur," dedi annesi Peter duymasın diye sesini alçaltarak.

"Tanıyorum," dedi Billy.

"Bu Peter'ın Noel Baba'yı göreceği ilk yıl. Noel günü Noel Baba'nın bir ara uğramasını çok isterim. Bir yabancıdan bunu istemenin fazla olduğunu biliyorum ama makul bir ücret ödemeye hazırım."

"Onun para alacağını sanmam. Hatta kabul etmeyeceğinden eminim."

"Kim o?" diye sordu Ellen.

Billy kocaman güldü. "Ona bakıyorsunuz. Noel Baba kıyafetim var, Dede'nin çocukları için Noel Baba kılığına giriyorum. Kostümü geçen yıl aldım, hatta restorandaki bir ofis partisinde boy gösterdim."

"Billy Kincade," dedi Lindy neşeli bir sesle. "Sen bir sürü yeteneği olan bir adamsın. Sakladığın başka meziyetlerin var mı?"

Gözleri parladı, sesini alçaltıp, "Bir sürü. Bir gün onları sana göstermeyi çok isterim," dedi.

Lindy güldü. "Bunun için sabırsızlanıyorum."

Billy'nin telefonu çınladı, cebinden çıkarıp mesajı okuduktan sonra iç çekti. "Restorana dönmem gerek."

"Seni geçireyim," dedi Lindy.

Annesi mutfakta işi varmış gibi yaparak onları yalnız bıraktı. Lindy'nin elini tutan Billy diğer odaya geçtikleri anda onu kollarının arasına aldı. "Seni düşünmeden edemiyorum Lindy. Eldivenini bulunca seni yeniden görmek için bahanem olduğuna çok sevindim."

"Bahaneye ihtiyacın yok Billy."

Arzulu bakışlarını Lindy'nin gözlerine sabitledi.

"Seni öpmeyi çok istiyorum."

Lindy kısa bir an gözlerini kapatıp bir gece önceki ateşli öpüşmelerini hatırladı. "Ve ben de bunu yapmanı çok istiyorum."

Billy'nin eğilip dudaklarına nazikçe dokunuşunu Lindy tüm vücudunda hissetti. Kollarını beline doladı, parmak uçlarında yükselip vücudunu ona yasladı. Dudaklarında az önce yediği zencefilli kurabiyenin tadı vardı. Zencefilden hiç bu kadar keyif almamıştı. Dudakları ayrıldığında bile Billy onu bırakmadı, alnını Lindy'nin başına yasladı.

"Bana bunları sadece benim hissetmediğimi söyle. Bunu duymam gerek."

"Tek değilsin."

Rahatlayarak iç çektiğini duydu. Lindy kendine tekrar tekrar bunun bir tatil aşkı olduğunu söylese de bundan fazlası gibi hissediyordu ve bu tehlikeliydi. Hem onun için hem de Billy için tehlikeliydi. İzni bittiğinde Seattle'a dönecekti. Billy'ye bunu hatırlatması gerekiyordu.

Ama şimdi yapmayacaktı.

On Birinci Bölüm

Chad ve Ashley gelince Peter yanlarına koşup günü anlatmaya başladı. Lindy'nin onu Noel'den sonra karda oynamaya götürmeye söz verdiğinden bahsetmeyi de ihmal etmedi.

"Cesur bir kadınsın," dedi kardeşi Lindy'ye.

"Billy'nin de gelmesini istiyorum," diye ekledi Peter.

Chad kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı. "Peter onu da çağırdı," diye açıkladı Lindy. Billy'nin onlara katılmasını ne kadar istiyor olsa da her şey restoranın durumuna bağlıydı.

Chad, Ashley ve Peter oradayken ev gün içinde olanlar ve Noel planlarıyla ilgili heyecanlı sohbetlerle çınladı. Peter teyzesinin elinden tutup onu Ellen'ın ağacın yanındaki masanın üstüne yerleştirdiği minyatür doğuş sahnesine götürdü. Gözlerini kocaman açıp karşısında duran figürlere baktı.

"Bebek İsa'nın neden samanların üstünde uyumak zorunda olduğunu bilmiyorum."

"Çünkü mağarada annesi ve babası için yer yoktu," diye açıkladı Lindy.

"Ahır soğuk muydu?" diye sordu Peter.

"O, annesi ve babası için soğuk olmadığına eminim."

"İyi."

Anlaşılan bu Peter'ı rahatlatmıştı.

"Lindy teyze," dedi Peter elini bırakmadan. "Noel Baba evimize gelecek, biliyor musun?"

"Noel için ne istediğini söylediğin bir mektup yazdın mı?" diye sordu, tatil heyecanıyla kaplı tatlı, masum yüzüyle ona bakma şekli Lindy'nin hoşuna gitmişti.

"Henüz iyi yazamıyorum. Ama adımı yazabiliyorum."

"Gördüm ve çok etkilendim. Çok hızlı büyüyorsun."

"Okulu seviyorum."

Lindy, Peter'ın haftanın üç günü anaokuluna gittiğini biliyordu ve öğrendiği şeylere şaşırıyordu. Küçük yeğeni her hafta yeni bir başarıyla aklını başından alıyordu.

"Sana gönderdiğim kâğıt zincirler hoşuna gitti mi?" diye sordu Lindy.

"Çok güzellerdi, Lindy," dedi yanlarına gelen Ashley. Altıncı ayındaki hamileliği her geçen gün kendini biraz daha belli etmeye başlamıştı. Peter'a hamileyken de böyleydi. Yedinci ayın sonuna kadar hamile olduğu doğru düzgün belli olmuyordu. Lindy kendi hamile kalsa... Düşünceleri aniden kesildi. Bu fikirlerin aklına nereden geldiğini bilmiyordu. Çocuk mu? O mu?

"Peter ve Chad kâğıt zincirleri hemen yaptılar."

"Onları Noel ağacına taktık," dedi Peter. "Çok güzeldi."

Lindy kâğıt zincirleri bir katalogda görmüş ve onun çok keyif alacağını tahmin ederek hemen sipariş etmişti.

Saat altıda annesi masayı hazırladı; Billy henüz gelmemişti. Ellen ne yapmaları gerektiğini sorarcasına Lindy'ye baktı.

"Sence beklemeli miyiz?" diye sordu.

Lindy cevap vermeye fırsat bulamadan zil çaldı. Billy gelmişti.

Lindy, Billy'nin aileyle, özellikle de babasıyla bu kadar iyi kaynaşmasına şaşırdı. Sanki yıllardır Noel geleneklerinin bir parçası gibiydi. Chad, Ashley ve Peter Noel arifesini Ashley'nin ebeveynleriyle kutlayacaktı. İki aile tatilleri bölüşüyordu. Bu Noel Carmichaelların evinde olacaklardı. Chad, Ashley ve Peter Noel sabahını kendi aile geleneklerini

oluşturmak için yalnız geçirecekti. Akşam yemeğini birlikte yemek için öğleden sonra gelecekler, sonra da hediyeler açılacaktı.

Lindy evlilik bağı araya girince hassas bir denge kurulması gerektiğini biliyordu. Ashley ve kendi ebeveynlerinin işe yarayan bir plan bulmuş olmalarını takdir ediyordu, böylece iki aile de kendini dışlanmış hissetmiyordu.

Chad ve Billy eski dostlarmış gibi sohbet ediyordu. Lindy ailesinin onu bu kadar çabuk kabullenmesine memnundu. Lindy masada Billy'nin yanına oturdu. Billy onun eline uzandı, birlikte oldukları için ne kadar mutlu olduğunu göstermek istercesine parmaklarını hafifçe sıktı.

Elbette çocukken Noel Baba'ya yazdığı mektubun konusu açıldı; herkes Lindy'ye takıldı. Lindy, Billy ile birlikte olmaktan o kadar çok keyif alıyordu ki şakaların üzerinde durmayıp onlarla birlikte güldü.

Bir saat birkaç dakika gibi hızla geçti ve Billy tatlıyı es geçerek gitmek için ayağa kalktı. Lindy onu kapıya kadar geçirdi. Billy onu kolundan tutup yavaşça dışarı çekti ve kollarının arasına alıp öptü. Lindy, Billy'nin öpücüklerine kolayca alışabilirdi. Kasabada biraz daha uzun kalırsa kısa sürede bağımlısı olacağından korkuyordu.

Kendine bir kez daha aralarındaki bu çekimin sonsuza dek sürmeyeceğini hatırlattı. Her geçen gün bunun sadece bir tatil aşkı olduğunu hatırlamakta güçlük çekiyordu. Billy onu her öptüğünde bu kararlılığı sürdürmek daha zor oluyordu.

"Daha sonra restorana uğrayabilir misin?" diye sordu Billy elini onun beline koyup gözlerine bakarken.

Sıcacık ve umut dolu bakışları karşısında teklifi reddetmek zordu. "Meşgul olacaksın, belki de..."

"Restoran hep kalabalık. Birkaç dakika bile olsa kaçmanın yolunu bulurum."

Lindy, pes etti çünkü ayırabileceği zaman azıcık olsa da Billy ile vakit geçirmek istiyordu. "Saat ondan önce çıkamam."

"Ne zaman olursa. Ben de kaçabileceğim kadar kaçacağım."

Lindy de aynı şekilde hissediyordu. Kaç dakika ayırabilirse ayırsın uğraşmaya değerdi. Lindy mutfağı temizlemesi için annesine yardım edecek, Chad, Ashley ve Peter ile elinden geldiğince çok zaman geçirecekti. Peter'ın vakitlice yatması gerektiği için dokuzdan sonraya kalmayacaklarını tahmin ediyordu.

Billy gittikten sonra annesinin masayı toplamasına ve kalan yemekleri kaldırmasına yardım etti. Lindy bulaşıkları makineye yerleştirirken Peter onun ilgisini çekmeye çalışıyordu. Annesi Peter'ı oyalamak için mutfaktan çıkardı.

Yeğeni çok güzel bir çocuktu, meraklıydı, büyümeye ve öğrenmeye hevesliydi. Aynı zamanda akıllıydı da. Kelime dağarcığı Lindy'yi hayrete düşürüyordu.

"Bizimle yaşayamaz mısın Lindy teyze?" diye sordu elinde bir kitapla Lindy'nin yanına otururken.

"Ben Seattle'da yaşıyorum, unuttun mu?"

"Buraya taşınamaz mısın?"

"Evim orada," diye açıkladı Lindy sabırla.

"Burada da bir ev alabilirsin," diye mantık yürüttü Peter, başını eğip teyzesine bakarak. Koyu kahverengi gözleriyle Lindy'ye yalvarıyordu.

"İşim de orada. Tıpkı annen ve baban gibi her gün işe gidiyorum. Eğer ayrılırsam beni özleyecek insanlar var." Lindy Media Blast'taki meslektaşlarının onun gitmesini umursamayacağını bilse de bunun doğru olmasını çok isterdi.

Peter iç çekip başını teyzesinin koluna yasladı. "Burada çalışabilirsin. Babam burada çalışıyor. Annem de."

Lindy ayrıntılı ve uzunca bir açıklama yapmak yerine ki-

tabı açtı. "Belki başka zaman," dedi bu cevabın tatlı yeğenini tatmin edeceğini umarak.

"Annem 'başka zaman' dediğinde bu hayır demek oluyor," dedi Peter suratını asarak.

Lindy kahkahayla güldü. Çocuk düşündüğünden de zekiydi. "Hikâye için hazır mısın?" diye sordu konuyu değiştirmek isteğiyle.

"Evet."

Ahırda yemliğin başında nöbet tutan eşekle ilgili hikâye kitabı Lindy'nin kendi çocukluğundan kalmaydı. Çok sevdiği eski kitabın cildini bantla tutturmuştu. Hikâyeyi okurken Peter'a baktı ve uyanık kalmak için verdiği mücadeleye rağmen gözlerinin yavaşça kapandığını gördü. Son sayfayı okuduğunda Peter çoktan uykuya dalmıştı.

Chad Lindy'nin karşısındaki pufa oturdu. "Bana Billy ve kendinden bahsetsene," diyerek doğrudan konuya girdi.

"Anlatacak ne var ki? Görüşüyoruz ve onun arkadaşlığından keyif alıyorum."

"Ciddi misiniz?"

Lindy bu soruya güldü. "Hayır. Ben buradayken birlikte eğleniyoruz. Hepsi bu."

"Bundan emin misin? Yemekteyken sana nasıl baktığını gördüm Lindy ve şunu söylemem gerek ki bakışları çok anlamlıydı."

"Anlamlı mı?" Chad şaka yapıyor olmalıydı. Evet, Billy'yle ebeveynleri ve Peggy hariç diğer herkesle geçirdiğinden daha çok vakit geçirmişti. Ama eve geleli daha bir hafta bile olmamıştı ve bu "anlamlı bir bakış" için çok erkendi.

"Dikkatli ol," diye tavsiye verdi Chad, bakışları ciddiydi.

"Bence sen hayal görüyorsun küçük kardeşim. Billy restoranıyla meşgul. Ve sadece yeni yılın ilk gününe kadar burada olduğumu biliyor."

"Ben Billy için endişelenmiyorum," dedi Chad. "Benim derdim sensin."

"Ben miyim?" diye sorarken kardeşinin gözlemini komik bularak güldü.

"Evet, senin için. Billy'nin sana nasıl baktığını gördüm ama aynı zamanda senin ona nasıl baktığını da fark ettim ve bu her şeyi anlatıyordu. Brian ve Celeste yüzünden ne kadar üzgün olduğunu biliyorum. Hiç söylemedim ama Brian'dan hiç hoşlanmamıştım. Zamanla gerçek yüzünü göstereceğini biliyordum ve gösterdi de. Ama Billy'den hoşlandığımı söylemeliyim. Onunla kalıcı bir ilişki düşünmenin hata olmayacağını düşünüyorum."

Kardeşinin sözleri Lindy'yi düşündürdü. Belki de haklıydı ve kendini başka bir kalp acısının içine atıyordu. Dersini aldığını sanmıştı. Billy ile arasındaki bu şey... ne olarak başlamıştı? Emin değildi. Her şey yıllar önce Noel Baba'ya yazdığı mektupla başlamıştı.

Leavenworth'te geçirdikleri gün aralarında güçlü bir şey olmuştu. Kızak gezisi, Noel Baba'nın kucağına oturması... öpüşmeleri.

Ah evet, öpüşmeleri.

"Hey," diyen Chad onu düşüncelerinden çekip aldı. "Seni üzmedim, değil mi?"

"Hayır, bana düşünmem gereken bir şey verdin; işin aslı Billy ile ciddi bir ilişkiye girme niyetim yok. Öncesinde bahsettiğim nedenler yüzünden yürümez."

"Bu çok kötü çünkü ikiniz birlikte harikasınız."

Ashley hafiften çıkan karnını ovarak Chad'in yanına geldi. "Eve gitme vakti," dedi. "Gitmek istemiyorum ama Peter'ın uyuması lazım ve tabii benim de. Önümüzde iki yoğun gün var."

Chad kalktı, oğlunu yavaşça koltuktan aldı. Ashley onu uyandırmamak için kolunu dikkatle montunun içine soktu. Lindy'nin ebeveynleri onları kapıya doğru geçirirken Noel günü kaçta geleceklerini de kararlaştırdılar.

Annesi tüm öğleden sonrayı yemek pişirerek geçirmişti, bu yüzden içeri dönerken esnedi.

"Otur anne," dedi Lindy. "Rahatla. Sana bir fincan naneli çay getireyim."

"Teşekkürler tatlım." Ellen itiraz etmeden oturma odasında en sevdiği koltuğa oturup örgü örmeye başladı.

Anne ve babası çok geçmeden televizyonun karşısındaki yerlerini aldı. Lindy bunun Billy'yi görmeye gitmek için en iyi zaman olduğunu biliyordu.

"Ben biraz dışarı çıkacağım," dedi.

Babası bunu bekliyormuş gibi başını salladı. "Billy'yi sevdik," deyip kızının söylemese de nereye gittiğini bildiğini gösterdi.

Paltosunu ve eldivenlerini giyen Lindy durumu açıklığa kavuşturması gerektiğini hissetti. "Ciddi değiliz."

Anne ve babası aynı anda bakışlarını televizyondan çevirip ona dikti. Kimse bir şey demedi. Gerek yoktu, yüz ifadeleri her şeyi söylüyordu. Tıpkı Chad gibi onlar da içeriden henüz Lindy'nin almadığı bir bilgi edinmiş gibiydi.

Bu gece kendisine verilen tüm sözlü ve sözlü olmayan uyarılardan sonra muhtemelen Lindy Billy'den uzak durmalıydı. Ona mesaj atıp bir bahane bulmayı düşündü ama görüşmeyi baştan kabul ettiği için bu ona yanlış göründü. Arabasına binip Wine Press'e doğru giderken Billy'yle olmak istediğini, aksini iddia etmenin yalan olacağını kendine itiraf etti.

Restorana vardığında park yeri doluydu. Yani Billy kısa bir süre için bile kaçamayacaktı. Bu Lindy'nin cesaretini kırmalıydı ama kırmadı.

İçeri girdiğinde Billy'nin başka bir barmenle birlikte barın arkasında ustalıkla siparişleri hazırladığını gördü. Lindy'yi görünce gülümseyip diğer barmene bir şeyler söyledi.

Lindy boş bir yer bulup sabırla Billy'yi beklemek için

oturdu. Birkaç dakika sonra garsonlardan biri barın arkasına geçti ve Billy yanına geldi.

"Yoğun bir gece," dedi Lindy.

"Çok. Yeni yılın ilk gününden sonra, kredi kartı ekstreleri gelip gerçekler ortaya çıkınca yavaşlar."

Bu doğruydu. Lindy geçen Noel kendi kredi kartında kalan bakiyeyi hatırladı. Bir ay boyunca Japon eriştesi yemek zorunda kalmıştı.

"İşine dönmelisin," dedi içeriyi dolduran kalabalığa ve bar bölümündeki yoğunluğa bakarak. "Yarın görüşebiliriz."

Billy parmaklarını birbirine kenetleyip başını iki yana salladı. "Ne kadar kalabalık olduğu umurumda değil. Gitmeni istemiyorum."

Sözleri doğrudan kalbine işledi - tam isabet. Aynı anda kardeşinin uyarısını hatırladı. Billy Kincade'e âşık olma tehlikesiyle karşı karşıya olduğu gerçeğini kabul etme zamanı gelmişti.

"Yarın için programın var mı?" diye sordu Billy.

Lindy'nin aklı karışmıştı. Cevap vermesi uzun zaman aldı. "Yemekten önce Peggy aradı, telefonda anlatamayacağı çılgın bir fikri varmış. Kahve için onunla buluşacağım. Sonra anne ve babamla katılacağım şu Noel arifesindeki kilise ayini var."

"Sence beni araya sıkıştırabilir misin?"

Boyunu aşan bir işe girmiş gibi hissediyordu, bir bahane uydurmalı, tüm gününün dolu olduğunu söylemeliydi. Ama yapamadı. Kararlılığı buraya kadardı! Ne ona ne de kendine hayır diyemeyeceğini bildiğinden başını sallayarak onayladı.

"Bana yarım saat ver, döneceğim." Billy sandalyeden kalkıp Lindy'yi alnından öptü.

"Tamam."

O gittikten birkaç dakika sonra bir garson masaya bir kadeh kırmızı şarap getirdi. Lindy beklerken kalabalık barı

izledi ve büyük bir grubun hesap istediğini fark etti. Onlar gittikten sonra bar biraz sakinleşti, Lindy içeri girdiğinden beri Noel şarkısını ilk kez duyabiliyordu.

Grup restorandan çıkar çıkmaz Billy yanına geldi. Ayakta duracak hali kalmamış gibi görünüyordu ki bu pek şaşırtıcı değildi. Açılmadan çok önce restorana geliyor ve gecenin geç saatlerine kadar kalıyordu. Bu kadar çok çalışmak herkesin enerjisini tüketirdi. Lindy onun iş yükünü hafifletecek bir şey yapabilmeyi isterdi.

"İnternet sitesiyle ilgili bir sürü övgü aldım," dedi yanına oturup arkasına yaslanırken.

"Bu harika."

"Arkadaşlarımdan birkaçı bana kimin tasarladığını sordu. Senden izin almadan ismini vermedim."

Lindy başını iki yana salladı. "Kasabada uzun süre kalmayacağım. Üzgünüm."

Billy elini tutup deşifre etmesi gereken bir şey yazıyormuş gibi dikkatle ellerine baktı. "Seattle'a döneceksin?" Bunu bir soru gibi söylemişti.

"Elbette. İşim ve evim orada."

Hatırlatılmasına ihtiyacı varmış gibi başını salladı.

Lindy sohbetin bu yönde ilerlemesini istemediğinden konuyu değiştirdi. "Noel'de neler yapacaksın?" diye sordu neşeyle, hatta sesi biraz fazla neşeli çıkmıştı.

Billy mesajı aldı. "Ablam ve ailesiyle geçireceğim. Annen de Noel Baba kostümüyle Peter için size uğramamı istediği saati söyledi hepsi bu."

"Peki ya annen?"

Bakışları kederlendi. "Annem üç yıl önce öldü."

"Ah, Billy bilmiyordum, özür dilerim."

Billy başsağlığı dileğini kabul etti. "Bir daha evlenmedi, tüm hayatı boyunca çalıştı ve tam biraz dinlenmenin tadını çıkarabileceği zaman geldiğinde ciğerlerine giren bir virüsle

yıkıldı. Çok çabuk oldu. Durumun ne kadar ciddi olduğunu anlamamıza fırsat kalmadan öldü."

"Babanla hiç temas kurdun mu?" Bu Billy'nin cevap vermek istemeyebileceği kişisel bir soruydu. "Bunu sormamalıydım."

Billy, Lindy'nin parmaklarını sıktı. Lindy bunu yaptığının farkında olduğunu sanmıyordu. Babasından bahsedince verdiği ani bir tepkiydi. "Babam o Noel'de bizi terk ettikten sonra yeniden evlendi ve yeni bir aile kurdu. Sanki yeni bir başlangıç yapmak istiyordu. Annem, Dede ve ben hafızasından kazımak istediği geçmişinin bir parçasıydık. Sanki artık yoktuk. Dede onu birkaç kez aradı ama o bundan hoşlanmadığını açıkça belli etti."

Bunları duymak Lindy'nin ağlamak istemesine neden oldu. "Ne sinsiymiş," dedi, Billy'nin adına öfkelenmişti.

"O da öldü. Kolombiya Nehri'nde bir tekne kazasında öldü. Başka bir tekne onunkine çarpmış ve teknesi batmış. Cesedi birkaç gün sonra bulunmuş. Annem haberlerde duyunca Dede'ye ve bana söyledi."

Lindy, küçükken Billy'nin hayatını alt üst eden adam için pek üzülmedi.

"Mesele şu ki," dedi Billy hâlâ Lindy'nin kendi elleri arasında kaybolan ellerine bakıyordu, "gitmekle bize büyük bir iyilik yaptı. O zaman böyle görünmemişti. Tüm dünyamız yıkılmış gibi hissetmiştik. Bir süre büyükannem ve büyükbabamla yaşadık, sonra küçük bir daireye taşındık, o sırada annem iki işte birden çalışıyordu. Dede de ben de çok hızlı büyüdük. Çok çalışmanın ve elimizdekilerin kıymetini bilmenin önemini öğrendik. Evdeyken ondan ve karanlık ruh halinden korkarak yaşardık. Gerçek şu ki onsuz çok daha iyiydik."

Lindy onu anlıyordu ve ebeveynleri arasındaki güçlü ilişki ve sevgi için sonsuza dek minnettardı. Aynı hassasiyet ve ilgi kendi hayat arkadaşında da bulmayı umduğu bir şeydi.

Lindy barın yine kalabalıklaştığını gördü. Billy'nin işe dönmesi gerekiyordu.

"Ben eve gidiyorum. Yarın kaçta uğrayayım?" diye sordu.

"Ne zaman istersen. Ben tüm gün burada olacağım."

"Noel arifesinde kapatmayacak mısın?"

Başını iki yana salladı. "Tüm gün tam kapasite doluyuz."

Lindy onun erken kapatmayı tercih edeceğini hissetti, bunu sırf kendisi için değil elemanları için de isterdi. Ancak iş geri çevirmek kolay değildi, özellikle de ekonomik olarak hâlâ kendi ayakları üstünde durmaya çalışırken.

"Arabaya kadar seninle yürüyeyim."

"Billy sorun olmaz. Senin işin var."

"Arabaya güvenle bindiğini görmeme engel olacak kadar yok," dedi.

Dışarı çıktıklarında Lindy kar yağmaya başladığını gördü. "Noel'e bu kadar yakın kar yağmasını çok seviyorum," dedi gökyüzüne bakarak, kar taneleri yavaşça zemini kaplamaya başlıyordu.

Billy arabanın kapısını açtı ve Lindy bindikten sonra eğilip onu öptü. "İyi uykular."

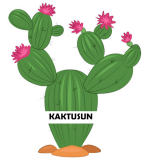
"Sana da," diye fısıldadı Lindy.

Lindy'nin ebeveynlerinin evine dönmek için yavaşça caddeye çıkmasını park alanında izleyen Billy'nin etrafında kar taneleri yavaşça dönüyordu.

Lindy evin garaj yoluna girerken telefonu çaldı. Telefona uzandı ama ekranda arayanın kim olduğunu görünce tereddüt etti. Açma cesareti bulamadan önce telefon üç kez çaldı.

"Merhaba Celeste," dedi sesini sakin ve mesafeli tutmaya çalışarak.

On İkinci Bölüm

"Mutlu Noeller," dedi Celeste tereddütle.

Bunu sanki hâlâ en yakın arkadaşlarmış gibi söylemişti. Sanki Lindy, o ve Brian ile ilgili gerçeği öğrendiğinde bunun sıradan dostça bir değiş tokuştan farklı bir şey olmadığını düşünmüştü. Leavenworth'te onlarla karşılaştığında Billy yanındaydı. Birlikte olmaları Lindy'ye güven vermişti.

Lindy sessiz kaldı. Söyleyecek bir şey bulsa konuşacaktı ama bulamadı.

Celeste sanki fark etmemiş, sanki Lindy sesini duyduğuna sevinmiş gibi devam etti. "Ailenle mi birliktesin?"

"Evet," demeyi başardı Lindy... Geçen pazar pederin verdiği vaazı hatırladı. Konu affetmekti. Lindy ayinden omuzlarından ağır bir yük kalkmış gibi hafifleyerek çıkmıştı. Şimdi kendisine ihanet eden arkadaşıyla konuşurken nasıl tepki vermesi gerektiğinden emin değildi.

"Evet, ben de," diye devam etti Celeste. "Noel ailelerle birlikte geçirmek içindir, değil mi?"

"Öyle." Lindy, arkadaşının Brian'dan bahsetmediğini fark etti. Kendisi de soracak değildi.

"Brian annesiyle birlikte," dedi Lindy'ye söylemesinin gerekli olduğunu düşünüyormuş gibi.

Bu mantıklıydı, Brian'ın anne babası o lisedeyken boşanmışlardı ve o zamandan beri annesi yalnız yaşıyordu. Brian

annesinin yanında olmayı tercih etmiş ve babasıyla ilişkisini sürdürmeyi reddetmişti. Ona anlattığına göre yıllardır babasıyla konuşmamıştı.

Lindy, Celeste'e özellikle gecenin bu saatinde neden aradığını sormaktan başka ne diyebileceğini bilmiyordu. "Beni neden aradığını bilmiyorum," dedi Lindy. Noel'de Brian'la birlikte olmadıklarını söylemekten fazlası olmalıydı.

Tuhaf sessizlik Lindy'ye kendini huzursuz hissettirdi. Celeste on yıldır en iyi arkadaşıydı. Sırlarını, giysilerini paylaşmışlar, aynı evde yaşamışlar, kardeş kadar yakın olmuşlardı. Brian'ı kaybetmek büyük bir şeydi ve muhtemelen kaçınılmazdı. En büyük kaybıysa Celeste'ti. İyi bir dostun yerini doldurmak çok daha zordu.

"Brian ve ben seni Leavenworth'te görünce şaşırdık. O anda sana daha fazla şey söylemek istedim ama ne diyeceğimi bilemedim."

Lindy de onları gördüğünde şoke olduğundan Celeste'i anlıyordu. Kızak gezisi sırasında kendini toplayacak zamanı olmuştu. Celeste ise tamamen hazırlıksız yakalanmıştı ve tek kelime edememişti.

"Harika görünüyordun ve yanındaki adam da çok hoştu."

"Billy'yi ilkokuldan tanıyorum," dedi Lindy.

"Mutlu görünüyordun."

"Mutluyum," diye karşılık verdi Lindy tüm samimiyetiyle.

"Sevindim. Bu kendimi daha iyi hissetmeme neden oldu."

"Dinle Celeste, beni neden aradığını bilmiyorum ama bunu yaptığına memnunum."

"Öyle mi?" Sesi azar işitmeyi bekliyormuş gibi tedirgin ve endişeli çıkmıştı.

"Evet çünkü sen ve Brian'ın beni derinden yaraladığınızı bilmenizi istiyorum. Bu acıyı sızlayan bir yara gibi taşıyordum ama sonra acıyı dindirmenin tek yolunun ikinizi de bağışlayıp hayatıma devam etmek olduğunu anladım. Öyle de

yapıyorum. Sen ve Brian için en iyisini diliyorum ve bunda ciddiyim. Mutlu Noeller Celeste. Ve aradığın için teşekkürler."

"Bekle..." dedi Celeste yalvarırcasına. "Seni arayacak cesareti bulmak için yarım şişe şarap içtim. Lütfen son bir şey söylememe izin ver."

Lindy telefonu bir an önce kapamayı istiyor olsa da kabul etti. "Tamam."

"Özür dilerim Lindy. Brian ve beni sana ben söylemeliydim. İstedim, gerçekten. Bu şekilde öğrenmeni hiç istemezdim. Daireye gelmeden çok önce sana söylemeliydik."

Belli ki Celeste'in ikisini birlikte görünce Lindy'nin nasıl bir şok yaşadığına dair bir fikri yoktu. "Dinle, istediğin bağışlanmaysa bağışladım. Hayat devam ediyor. Benim neler olduğunu daha erken fark etmem gerekirdi." İtiraf etmek ne kadar zor olsa da bu doğruydu. "Her şey gözlerimin önündeydi ama ben göremedim." Öğrendikten sonra Lindy bu kadar kör ve karşısındakine bu kadar çok güvenen biri olduğu için kendine kızmıştı. Bariz olanı görmezden gelmekle aptallık etmişti.

"Ben... senin bağışlamanı hak etmiyorum," dedi Celeste.

"Bunu kendim için yaptım. Öfkenin bana faydası yoktu." Celeste'in büyük bir suçluluk duygusu içinde olduğu ortadaydı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Çok özür dilerim Lindy. Gerçekten, gerçekten üzgünüm."

Lindy pişmanlığının gerçek olduğuna inanıyordu. Celeste'e onu affettiğini söylemek çok iyi gelmişti ve bunda ciddiydi. "Özrünü kabul ediyorum. Şimdi hayatımıza devam etme zamanı."

"Bir şey daha var," diye ekledi Celeste aceleyle. "Kapamadan önce söylemem gereken bir şey daha var."

"Tamam."

"Sen sahip olduğum en iyi arkadaştın ve bunu tüm kalbimle söylüyorum. Dostluğumuzun eskisi gibi olamayacağının farkındayım ve bunun benim hatam olduğunu biliyorum. Ama umarım ileride bir gün yeniden konuşabiliriz."

"Bunu zaman gösterecek," dedi Lindy.

"Zaman en iyi ilaçtır, değil mi? Annem sık sık böyle der. Ve Lindy bir şeyi bilmeni istiyorum: Sen yetenekli ve akıllı birisin, ne yaparsan yap başarılı olacaksın."

"Teşekkür ederim," dedi Lindy, uzun süredir ilk kez bu kadar hafiflemiş hissediyordu.

"Tamam," dedi Celeste. "Söylemek istediğim her şeyi söyledim. Hoşça kal Lindy."

"Hoşça kal, Celeste."

Lindy içeri girdiğinde ev sessizdi. Anne ve babası yatmıştı. Celeste ile yaptığı konuşma yüzünden başı dönüyordu. Uyuyabileceğini sanmıyordu. Odasına gitti, kalın pijamalarını giyip yatmak için hazırlandı, geceleri bu keskin soğuklara alışamamıştı. Yastığını kabarttı, yatağına oturup telefonuna uzandı, biraz Facebook'ta gezindikten sonra birkaç çevrimiçi oyun oynadı. Candy Crush'ta şekerleri ezip başka bir oyuna geçerken yaptığının artık düşünemeyeceği noktaya kadar yorulmak için zaman öldürmek olduğunu fark etti. Bir heves Peggy'ye mesaj attı.

Uyanık mısın?

Arkadaşı cevap vermeyince onun derin uykuda olduğunu anladı. Saat biri geçmişti. Aklı başında herkes gecenin bu saatinde uyumuş olurdu. Ancak Billy hâlâ uyanık olabilirdi. Önce tereddüt etti, ardından uyanık olma ihtimaliyle ona mesaj gönderdi.

Eve geçtin mi?

Evet. Ne oldu?

Seni özledim. Bunun itiraf etmemesi gereken bir şeydi olduğu konusunda kendi kendini ikna edemeden telefonu çaldı.

Arayan Billy'ydi.

"Hâlâ uyanık mısın? Çoktan eve dönüp uyumuşsundur diye düşünüyordum," dedi Billy.

"Evet, ben de öyle olmasını umuyordum."

Billy, Lindy'nin sesinden canının sıkkın olduğunu anlamış olacak ki sordu, "Aklını kurcalayan ne?"

Lindy, restoran sahibi ve işletmecisi olmanın bir parçası olarak saatlerdir türlü sorunla uğraştığını bildiği halde onu rahatsız ettiğine pişman oldu. "Yorgunsun. Sonra konuşabiliriz."

Billy, "Şimdi konuşalım," diyerek kendi nazik üslubuyla onu cesaretlendirdi. Ne kadar yorgun olsa da onu rahatlatmak istiyordu. Lindy buna izin veremezdi. Billy'nin geçirdiği günden sonra olmazdı.

"Seni hiç rahatsız-"

"Lindy!"

Onu arayan Lindy olduğundan belli ki Billy telefonu kapatmak için herhangi bir bahaneyi dinlemeyecekti. İşin doğrusu Lindy'nin onu dinlemeye istekli birine ihtiyacı vardı ve elinden geldiğince kısaltarak Celeste ile yaptığı konuşmayı anlattı.

"Bana kalırsa arkadaşın ciddi suçluluk duygusu içinde."

"Onu ve Brian'ı bağışladığımı söylemek bana kendimi iyi hissettirdi, rahatladım. Ve bunda ciddiyim Billy." Celeste'e hayatına devam ettiğini söyleme fırsatı bulduğu için minnettardı. Bağışlamak yapılabilir bir şeydi ama barışmak mümkün görünmüyordu.

"Sence çarşamba günü bizi birlikte gördüğü için mi aradı?" diye sordu Billy.

"Bizi gördüğünden bahsetti." Lindy Billy'yi yakışıklı bulduğu kısmı aktarmadı.

"Öpüştüğümüzü görmüş mü? Bahse varım bu aklını başından almıştır."

Lindy, Celeste'in ne görüp ne görmediğini bilmiyordu. Öpüşmenin aklını başından aldığı biri varsa o da Lindy'ydi. Lindy bunu da Billy'ye söylemedi. "Bu bir ihtimal. Ne gördüğünü bilmiyorum, gördüyse bile bir şey demedi."

"Onlar bizi görsün diye seni öpmemi istediğini sanıyordum."

Öpüşmelerini hatırlamak Lindy'yi gülümsetti. "Yanlış hatırlamıyorsam seni kullandığım için pek memnun olmamıştın."

"Doğru ama o öpücük. Lindy, ayaklarımı yerden kestiğini söylemem gerek."

"Benim de ayaklarımı yerden kesti." İçini bir sıcaklık kapladı. "Ondan sonraki her öpücük de aynı şeyi hissettirdi." Bunu Billy'ye söylememeliydi, özellikle de bunun bir tatil aşkı olduğuna karar vermişken. İşin aslı gelecekte ne yapacağı konusunda fazla seçeneği yoktu. Bir kontrat imzalamıştı. İşi Seattle'daydı. Ve en önemlisi Lindy'nin kendine ve Media Blast'a kanıtlaması gereken çok şey vardı. En yakın arkadaşı ve Brian'ın ihanetinin ardından Wenatchee'ye geri dönmek, eğitimini aldığı ve duygusal anlamda yatırım yaptığı işini bırakmak; pes etmiş, yenilgiyi kabul etmiş gibi hissetmesine neden olacaktı. Wenatchee'ye geri taşınmak kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp eve dönmek gibi olacaktı... Özellikle de içten içe başarının yakında olduğunu hissederken. Bunu yapamazdı. Yapmayacaktı.

"Sessizleştin. Ne düşünüyorsun?"

"Yatman için seni rahat bırakmam gerektiğini."

"Lindy?"

"Evet?"

"Geç oldu. Çok yorgunum ve muhtemelen senden bunu istememeliyim." Sanki kelimelerini tartıyormuş gibi durakladı.

"Söyle," dedi Lindy yumuşak bir sesle. Billy konuşmaya başladığında sesi o kadar kısıktı ki Lindy onu duymakta zorlandı. "Kal."

"Kal mı?" diye tekrarladı Lindy yanlış duyduğunu umarak.

"Seattle'a dönmeni istemiyorum. Gerçekten potansiyeli olan bir şeye başlamışız gibi hissediyorum. Biteceğini görecek olmaktan nefret ediyorum."

On Üçüncü Bölüm

Ertesi sabah Lindy saat onda uyandı. Annesinin mutfakta yemek yapmakla uğraştığını duyunca kendini kötü hissetti, ona yardım etmeyi planlamıştı. Ellen haftalar öncesinden hazırlıklara başlamış, Noel için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Noel arifesinde kilisedeki ayinin ardından arkadaşlarına kurabiye tabakları dağıtması bir gelenekti.

"Anne, beni uyandırmalıydın." Lindy herkesi yüzüstü bırakıyormuş gibi hissetti.

"Dün gece telefonda konuştuğunu duydum, oldukça geç bir saatti. Dinlenmen gerekiyordu. Kendi başıma halledemeyeceğim bir şey yok. Bunun senin tatilin olması gerek, hatırladın mı?"

Lindy annesini dinlemedi, onunla yemek pişirmekten keyif alıyordu. Annesiyle en keyifli anılarından bazıları bu mutfaktaydı. Tarifler büyükanne ve büyükbabasından kalmıştı. Nesilden nesle aktarılıyordu. Lindy büyürken özel meyve salatası, hindinin iç dolgusu ve ev yapımı elma püresi çok sevdiği yemeklerdi. Bir gün bunları kendi ailesi için hazırlayacaktı.

"Yardım etmek istiyorum," dedi Lindy ısrarla. "Şimdi benden ne istediğini söyle."

Her daim planlı çalışan annesi ailenin favorisi olan mısır güveci tarifini uzattı. Lindy malzemeleri alıp karıştırdı,

ardından Noel'de fırına girmeye hazır halde buzdolabına kaldırdı.

"Öğle yemeğinde Peggy ile buluşmayacak mıydın?" dedi annesi mutfak saatine bakarak.

Ellen haklıydı. Lindy acele etmezse geç kalacaktı. Annesini yanağından öpüp kapıya yöneldi, arkadaşını görmek için sabırsızlanıyordu. Lindy buraya geldiğinden beri ikisi her gün birlikte vakit geçirmişlerdi.

Lindy pizzacıya girdiğinde Peggy'nin orada olduğunu gördü. Önceden kararlaştırdıkları gibi margarita pizza siparişini vermişti.

"Mutlu Noeller," dedi Peggy Lindy'ye gülümseyerek.

Lindy sandalyeyi çekip oturdu. "Mutlu Noeller."

Garson gelip Lindy'nin içecek siparişini aldıktan sonra onları yalnız bıraktı. "Muhtemelen diyet koladan daha sert bir şey istemeliydim," dedi.

"Öyle mi? Dün geceki mesajını aldım, anlat hadi neler oluyor."

Lindy nereden başlayacağını bilmiyordu. Noel arifesi olduğundan sıkıcı bir sohbete girmek istemedi. Şimdi Celeste'i düşünmenin sırası değildi. Billy ile sabaha karşı yaptığı sohbetten de bahsetmek istemiyordu. Yine de ondan Seattle'a dönmemesini istemesi aklını kurcalıyordu.

"Önemli değil. Bilirsin. Her zamanki şeyler."

"Benimle buluşabildiğine sevindim. Özellikle de bugün."

"Ne oldu?"

"Daha önce bu fikirden üstünkörü bahsettiğimi biliyorum, bu yüzden beni hoş göreceğini umuyorum."

Bu ilgisini çekmişti. "Tamam. Aklında ne var? Başka bir yemek avı mı? Bu gece yarısı oynanacak bir oyun mu? Bar turu mu?"

Peggy gülümsedi, tam konuşmak üzereyken pizzaları gel-

di. Arkadaşı dikkatini Lindy'ye vermeden önce ikisi de birer dilim sıcak pizzanın tadını çıkardı.

"Sana bir teklifim var," dedi Peggy, heyecanını bastırmakta zorlanıyor gibi görünüyordu. Yüzü ışıl ışıldı ve yerinde duramıyordu. "Ve hoşuna gideceğini düşünüyorum."

"Ne tür bir teklif?" Peggy'nin koyu renk gözlerinin neşeyle parladığını gören Lindy meraklanmıştı.

Peggy elini sallayarak devam etti, "Hemen bir karar vermeni istemiyorum. Bir hafta daha kasabadasın ve bu süreyi düşünmek için kullanacağına dair söz vermeni istiyorum."

"Dinliyorum."

"Haftanın başında internet sitemdeki bir aksaklıkta bana yardım ettin." Bundan Lindy'nin unutmuş olabileceği bir şeymiş gibi bahsetmişti.

"Evet." Peggy'nin en iyi performansı alabilmesi için gerekli düzenlemeleri yapması on beş dakikasını almıştı. Önemsiz bir şeydi. Lindy bunu uykusunda bile yapabilirdi.

"Greg, bizim ofisten bir çocuk, kasabadaki Rose Bud isimli çiçekçi dükkânının sahibi Marcus'a bundan bahsetmiş." Sanki bu önemli bir şeymiş gibi duraksadı. "Greg aynı zamanda Wine Press'in internet sitesi üzerinde çalışan kişinin de sen olduğunu söylemiş. Ve şimdi Marcus onun internet sitesine yardım etmek isteyip istemeyeceğini öğrenmek istiyor."

Çiçekçi dükkânıyla ilgili bir fikir sürpriz kutudan fırlayan palyaço misali ansızın zihninde belirdi. Lindy en çok yaratıcı işlerden keyif alıyordu. Arka yüz işleri zaman ve efor gerektiriyordu ama grafik kısmı eğlenceliydi ve bu konuda iyiydi. Kendini beğenmişlik yapmıyordu. Lindy güçlü ve zayıf yanlarını iyi bilen biriydi. Media Blast'ın CEO'su onun çalışmasını görmüş, şirket için en uygun kişi olduğuna inanmış ve Laurie yerine onu işe almıştı.

"Greg bana söylediğinde ona sana soramayacağımı söyledim. Bu senin izin zamanın, ayrıca da Noel."

Peggy'nin ne söylediğini anlayana kadar kelimeler zihninde yankılandı. "Ama şimdi soruyorsun?" Lindy arkadaşının fikrini değiştirmesinin bir nedeni olduğunu görebiliyordu.

"Şöyle... işim vesilesiyle bölgedeki birkaç küçük işletmenin sahipleriyle bağlantılarım var. İnsanlar zamanlarını, enerjilerini ve paralarını kendilerine ve ailelerine imkân yaratmak için yatırdılar. Bu aile işletmeleri Amerika'nın bel kemiği."

Peggy'nin bu fedakârlıkları Lindy'ye anlatmasına gerek yoktu. Billy'nin restoranında harcadığı uzun saatleri ve sıkı çalışmasını kendi gözleriyle görmüştü. Yatırımını büyütmek için kendini bu kadar yorması onu endişelendiriyordu.

"Sorun şu ki Marcus çiçekleri tanıma, yaratıcı ve güzel aranjmanlar yapma konusunda harikayken sosyal medya ve kullanıcı dostu internet siteleri hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyor. Birikimi işini kurmaya gitti. Billy gibi o da dükkânı işletme, siparişleri alma, gider ve nakit akışını dengelemenin arasına pazarlamayı sıkıştırmaya çalışıyor."

"Devam et." Lindy, Peggy'nin ne önereceğini tahmin ediyordu. Cevabının ne olacağından emin olmasa da arkadaşının bunu söylemesine ihtiyacı vardı, dahası bunu duymayı istiyordu.

Peggy, Lindy'nin ilgisini çekmeyi başardığını düşünüp gülümsemesini saklamaya çalıştı. "Dediğim gibi, sana Marcus ve Rose Bud'dan bahsetmeyecektim bile. Zaten hayatında olan biten çok şey var."

"Doğru... ama?"

"Ama sonra kasabada senin karşılayabileceğin hizmetlere fena halde ihtiyacı olan tüm diğer küçük işletmeler aklıma geldi. Az bir çabayla listeme kolayca ekleyebileceğim bir düzineden fazla işletme var ve bu sadece başlangıç."

"Peggy," dedi Lindy ve arkadaşını susturmak için elini kaldırdı. "Ne önereceğini biliyorum ve itiraf etmeliyim bu çok çekici."

"Güzel-"

"Ama," dedi Lindy üzerine basa basa, "Wenatchee'ye taşınmam şu an için mümkün değil."

Lindy tüm bunların kulağa ne kadar cazip geldiğini itiraf etmekten nefret ediyordu. Ne yazık ki bunu imkânsız kılan bir sürü neden vardı. Listenin en başında Ferguson Grup için hazırladığı teklif duruyordu. Eğer kabul edilirse haftalar, belki aylar süren bir çalışma yapması gerekecekti.

"Tek istediğim bunu düşünmen."

"Düzenli bir gelirden vazgeçip yeni bir iş kurmak büyük bir adım. Sadece zaman ayırmak yetmez. Taşınma masrafları var ve bana inanıp güvenen şirketi de bırakmam gerekecek. Küçük bir adım değil Peggy. Beni anlayacağını biliyorum."

"Elbette anlıyorum," dedi Peggy. "Tereddütlerini anlıyorum ve ekipteki diğer meslektaşlarınla çalışmanın ne kadar zor olduğunu göz önüne alınca işverenine karşı sadakatini takdir ediyorum. Onlara önceden bildirip içini rahatlatabilirsin."

"Kendi işimin sahibi olmak finansal açıdan büyük bir risk."

"Öyle." Peggy ona bir kez daha hak verdi. "Herkes büyük bir başarı elde edecek hırs ve enerjiye sahip olamaz ama bence sen sahipsin. Dahası başkalarının başarılı olmasına yardım ediyor olacaksın. Tek başına bu bile bir ödül."

Lindy de buna inanıyordu ama çözmesi gereken diğer sorunlara cevap olmuyordu.

"Dairem var," dedi Lindy yüksek sesle düşünerek. Burada kalma fikri çekici gelse de önünde duran engelleri görebiliyordu. "Dairem için bir yıllık kira sözleşmesi imzaladım ve daha yarısındayım."

"Seattle'da dairelerin çok pahalı olduğundan ve kendi bütçene göre bir yer bulduğun için ne kadar şanslı olduğundan bahsetmemiş miydin?"

"Evet, meşhur daire arayışım."

"Bu durumda gerekirse kira sözleşmesini devretmek zor olmaz, değil mi?"

Lindy bunu düşünmemişti. Taşındıktan kısa süre sonra iki iş arkadaşı aynı apartmanda kiralık başka daire olup olmadığını sormuştu. Şüphesiz ikisinden biri kontratı devralmayı seve seve kabul ederdi.

"Kira sözleşmesini devretmekten fazlası var," diyen Lindy gözlerindeki hevesi görmesinden korktuğu için Peggy'nin gözlerine bakamadı. Peggy taşınmayı mümkünmüş gibi gösteriyordu.

Peggy'nin, "Biliyorum," diye anlayışla cevap vermesi Lindy'nin bakışlarını kaldırmasına neden oldu.

"Öyle mi?"

"Konu Celeste ve Brian."

Lindy bu bahaneyi geçiştirmeye çalıştı. "Ben onları bağışladım. Geçmişte kaldı, konuşmak istediğim bir şey değil. Bitti."

"Belki öyle ama bence içten içe eğer buraya geri dönersen onlar yüzünden olduğunu düşünmelerinden korkuyorsun. Geçmişi arkanda bırakamadığını düşünmelerinden. Doğru olmadığı halde yaptıklarıyla baş edemediğini kabul etmiş gibi görünmekten."

"Onlar kazandı, ben kaybettim demek gibi görünmekten," dedi Lindy ve bunda gerçeklik payı olduğunu fark etti. Peggy'nin sezgileri ne kadar güçlüydü. Lindy inanmak istemese de Peggy'nin haklı olma ihtimali vardı.

Arkadaşı söylediklerini anlayışla karşıladı. Böyle bir değişiklik yapmak için Lindy'nin etraflıca değerlendirme yapması gerekecekti. Aklı Noel ve Billy'yle yeni tomurcuklanan

ilişkisiyle meşguldü. Tatil bitip Seattle'a döndüğünde kararını gözden geçirmek için zamanı olacaktı. Ondan önce yapamazdı ve yapmayacaktı.

"Zamanın var," dedi Peggy ve bir kez daha Lindy'nin zihnini kurcalayan düşüncelerini böldü. "Olasılıkları değerlendirebilmen için bunu şimdi sordum."

Lindy başını salladı. "Düşüneceğim, söz veriyorum." Gerçekten de düşünecekti, özellikle de Ferguson Grup rakipleriyle devam etmeye karar verirse. Bu büyük iş için birden fazla şirket teklif vermişti ve işi almak hem Media Blast hem de kendisinin şirketteki geleceği için büyük bir başarı olacaktı.

"Düşünürken aklında tutman gereken birkaç küçük cezbedici neden daha var."

"Cezbedici mi? Ne gibi?"

"İlk tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun?"

Bu çok saçma bir soruydu. "Elbette. İlk okul."

"İlk günü kast ediyorum."

Lindy hafızasını yokladı ama bir şey çıkaramayınca başını salladı.

"Ailem Tennessee'den Wenatchee'ye taşınmıştı ve çevredeki birkaç siyahi aileden biriydik. Okuldaki ilk günümde bana benzeyen tek bir kişi bile görmedim. Kendimi hiç bu kadar yalnız ya da yabancı hissetmemiştim.

"Öğle yemeğinde tek başıma bir masaya oturdum. Sonra sen tepsini benimkinin yanına kaydırıp yanıma oturdun ve bana patenim olup olmadığını sordun. Ben var deyince de beni evinize davet ettin. Buradaki ilk gerçek arkadaşım oldun."

"Öyle mi?" Lindy bunları hatırlamıyordu, üzerinden yıllar geçmişti. Lindy, Peggy'nin güneyli aksanını çok sevmişti ama aksanı yıllar içinde kaybolmuştu. "Tek hatırladığım, ne

kadar çok eğlendiğimiz ve senin çabucak en yakın arkadaşım olduğun."

"Sen de benim en yakın arkadaşım oldun," dedi Peggy. "Şimdi bu iyiliğinin karşılığını ödeme zamanı."

Lindy anladığından emin değildi. Peggy ifadesinden bunu fark etmiş olmalıydı ki açıklamaya devam etti.

"İhtiyaç duyduğunda sana arkadaşlık etme sırası bende. Buraya geldiğinden beri ne kadar açıldığını ve özgürleştiğini görebiliyorum. Seattle'a geri döneceğini ve neşeni çalan çarkın içine gireceğini düşünmekten nefret ediyorum."

Lindy söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu. Noel Baba'dan iyi arkadaş istemişti ve mektubu yazdıktan hemen sonra Peggy ile karşılaşmıştı. Anında eski günlerdeki gibi kaynaşmışlardı. Sanki hiç ayrılmamış gibiydiler. Peggy'nin arkadaşları Chloe ve Jayne ile geçirdikleri akşam tam da ihtiyacı olan güçlendirici olmuştu. Chloe ve Jayne Lindy'yi sanki küçük gruplarının bir parçasıymış gibi içtenlikle kabul etmişlerdi.

"Kasabaya geri dönsem bile..." dedi Lindy yüksek sesle düşünerek. İhtiyacı olduğu sürece ailesiyle yaşayacağını bilse de bunu yapmak doğru gelmiyordu. Çocukluğunun geçtiği evde yaşamak geriye doğru atılmış bir adım olurdu.

"Dönsen bile ne?" dedi Peggy, Lindy'nin aklından geçeni söylemesini istiyordu.

"Nerede yaşayacağım? Evet, ailemin yanına geri dönebilirim ama bu isteyeceğim son şey olur. Beni yanlış anlama, ailemi seviyorum. Onlar harika ama artık yirmi beşten çok otuzuma yakınım. Üniversiteden mezun olduktan sonra eve geri taşınma ihtiyacı içine gireceğimi hiç düşünmedim."

"Planımın en güzel kısmı da bu."

"Ah, neymiş?"

"Bunu en sona saklıyordum," dedi Peggy. "Bir ev arkadaşına ihtiyacım var."

Lindy onun dairesine gitmişti ve Peggy'nin evi onun Seattle'daki evinin neredeyse iki katı büyüklüğündeydi. Üstelik iki yatak odası vardı ve kasabanın yenilenen kısmında, merkeze yakın bir konumdaydı. Yakındaki restoran, market ve alışveriş merkezi sayesinde araba kullanmadan temel ihtiyaçları karşılamak mümkündü. Konumu ve durumu idealdi. Apartman yeni olduğundan Lindy kiranın yarısını karşılayabileceğini sanmıyordu.

"Kiran ne kadar?" diye sordu.

Peggy ne kadar ödediğini söyledi, Lindy'nin Seattle'da ödediğinin yarısı kadardı. Kirayı bölüşeceklerinden bu miktar da ikiye bölünecekti. Seattle'da ödediğinin dörtte biriydi.

"Çok iyiymiş," diye itiraf etti. "Ama birkaç ay yetecek kadar iş bulacağımın garantisi yok. Birikimim var ama-"

Peggy onu durdurdu. "Bana güven, Greg ve ben sana önümüzdeki altı ay yetecek kadar iş rahat rahat buluruz, hem de hiç çabalamadan. Burada sosyal medya ve internet sitesi yönetimine yardım edecek birine ciddi ihtiyaç var. Sen gerçek bir ihtiyacı karşılayacaksın."

Peggy her şeyi çözmüş görünüyordu. Lindy, bu fikri düşünmesi için arkadaşının ona zaman vermesini takdir etti.

"En vurucu noktadan bahsetmediğimi fark etmişsindir. Bunun, Seattle'dan ayrılman için muhtemelen en güçlü teşvik olacağını düşünüyorum." Peggy'nin gözlerinde muzip bir bakış vardı.

"Bu tam olarak neymiş?"

Peggy'nin gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. "Billy Kincade. Sana deli oluyor ve işaretleri doğru okuyabiliyorsam ki ara sıra yapabildiğimi biliyorum, sen de onun için aynı şekilde hissediyorsun."

Lindy hiçbir şey kabul etmedi. "Birlikte biraz güzel zaman geçirdik," dedi isteksizce. Peggy onu kitap gibi okuyor-

du. Billy ondan kalmasını açıkça istemişti ama Lindy bunu yüksek sesle itiraf etmek istemiyordu.

"O halde bırak da benimle ve Billy ile geçen güzel zamanlar devam etsin... Ev arkadaşı aramaya başlamadan önce kararını vermeni bekleyeceğim."

Bu adildi. Lindy başını sallayarak kabul etti. "Bana düşüneceğim bir şey verdin."

"İyi. Şimdi git ve ailenle güzel bir Noel geçir, bir iki gün sonra görüşürüz."

Lindy yine başını salladı. "Ve Peggy, dostluğun ve desteğin için teşekkür ederim, benim için ne kadar değerli olduğunu bilemezsin."

Konuşurlarken pizza soğumuştu, Lindy kalanı paket yaptırıp Peggy'ye verdi. Pizzacıdan birlikte çıktılar. Peggy ailesinin evine doğru yola koyuldu. Lindy arabasını park ettiği yere doğru yürümeye başladı.

Karşıya geçerken bakışları Noel Baba'ya takıldı. Lindy'nin arabasının yanına park etmişti. Onu pizzacıya girerken görmüştü. Leavenworth'teyken tanıştığı Noel Baba'ydı. Hemen tanımıştı.

"Mutlu yıllar Noel Baba," dedi yanına gidip.

Noel Baba ona doğru döndü, gülümsedi ve neşeyle "Ho ho ho!" dedi. Kamyon kasasından aldığı büyük çuvalı sırtına atıp Lindy'yi bekledi.

"Ah evet, hatırladım seni," dedi gülümseyerek.

"Çarşamba günü seni Leavenworth'te görmüştüm."

"Evet, evet. Bana bir mektup yazdığından bahsetmiştin."

"Ama sen daha okumamıştın."

"Ah evet ama sonra okudum ve tüm yıl uslu bir kız olduğundan memnuniyetle tüm isteklerini yerine getireceğim."

"Teşekkürler Noel Baba." Bu çok eğlenceliydi. Bu adam kesinlikle rolünü çok iyi oynuyordu.

"Çocukken yazdığın bir mektupta paten istediğini hatırlıyorum." Hafızasını yokluyormuş gibi sakalını ovuşturdu.

Lindy'nin çocukluk yıllarında Noel Baba'dan muhtemelen en çok paten isteniyordu. "O patenlerle kaymayı öğrenirken kolumu kırdığımı bilmen gerek," dedi Lindy, ona takılmaktan keyif alarak.

"Şimdilerde tek kırığın o değil, değil mi?"

"Sadece tek kemikti," dedi Lindy neden bahsettiğini anlamayarak.

"Ah ama incinmiş bir kalp de kırık bir kemik kadar can acıtabilir."

Lindy gözlerini kısıp dikkatle ona baktı. "Benim hakkımda çok şey biliyor gibisin Noel Baba."

Noel Baba cevap olarak gülümsedi. "Söyle bakalım küçük hanım, küçük çocuklara baston şeker dağıtma konusunda nasılsın?"

"Neden soruyorsun?"

"Öncelikle bir yardımcıya ihtiyacım var ve ikincisi aklına takılan bir şey olduğunu düşünüyorum. Belki de ihtiyacın olan, birinin seni dinlemesidir."

"Noel Baba haklıydı. Belki de ihtiyacı olan buydu.

On Dördüncü Bölüm

Children's Closet isimli çocuk giyim mağazasında küçük çocuklarıyla birlikte Noel Baba'yı bekleyen yetişkinler uzun bir sıra oluşturmuştu. Noel Baba, Lindy'ye bir Noel şapkası ve bir kova baston şeker verdi. Onun işi sırayı yönetmek ve her çocuğun onunla vakit geçirmesini sağlamaktı.

Noel Baba yardım istediğinde Lindy tereddüt etmişti. Ancak onu inceleme biçiminde sanki Lindy'nin aklını kurcalayan bir durumu olduğunu ve bir karara varması gerektiğini biliyormuş gibi bir şey vardı. Verebileceği bilgece birkaç tavsiyesi olabilirdi ve Lindy bunları duymayı kesinlikle istiyordu.

Noel Baba yerini alıp da çocuklar birer birer yanına gelmeye başlayınca Lindy ânın büyüsüne kapıldığını fark etti. Noel Baba'nın çocuklarla ve ebeveynleriyle yaptığı konuşmalardan ne kadar keyif aldığını görünce şaşırdı. Rolünü mükemmel oynuyordu. Lindy hiç bu kadar iyisini görmemişti. Çocuklara sorular soruyor ve sadece aileden birinin bilebileceği şeyler sorduğundan bazılarını tanıyor gibi görünüyordu. Leavenworth'teyken onunla geçirdiği zamanı ve nasıl da onu tanıyormuş gibi göründüğünü hatırladı. Bu işte çok iyiydi. Hem çocuklarla hem de yetişkinlerle arası mükemmeldi.

Çocukların çoğu Noel Baba'nın yanına gitmek için can

atarken bazıları kırmızılar içindeki uzun beyaz sakallı adamdan korkup annelerine yapışmıştı.

"Noel için özel bir dileğin var mı?" diye sordu Lindy sabırla bekleyen sıradaki çocuğa. Beş yaşlarında görünen küçük kız heyecanla başını salladı. "Bu bir sır, sadece Noel Baba'ya söyleyebilirim."

"O iyi bir dinleyici," diyerek güven verdi Lindy.

"Ona mektup da yazdım."

"Ben de," dedi Lindy.

"Okudu mu?" diye sordu küçük kız meraklı bakışlarla.

"Okudu."

Sırası gelince koşup Noel Baba'nın kucağına atladı. Lindy çocuğun ne dediğini duyamıyordu ama Noel Baba'nın kahkaha atıp onu göndermeden önce nazikçe sarıldığını gördü.

Lindy'nin dikkatini küçük bir oğlan çocuğu çekti. Üzgün ve endişeli görünüyordu.

"Kız kardeşim hasta," dedi küçük çocuk. "Eğer onun iyileşmesine yardım edebilirsen Noel için başka hediye istemem."

Noel Baba sanki hasta olan küçük kızı biliyormuş gibi başını salladı. "Küçük Anna'nın ameliyat olması gerektiği için üzgünüm ama bak sana ne diyeceğim?" dedi. "Ona çok iyi bakılacağına ve yakında evde olacağına inanıyorum. Endişelenme."

"Teşekkürler Noel Baba."

"Ve Buddy, bence sonra Noel ağacının altına bir bakmalısın. Noel Baba seni unutmadı."

Lindy konuşmayı duyduğunda önce onun çocuğa boşa umut veriyor olabileceğini düşünerek endişelendi ama sonra küçük çocuğun duyduklarıyla nasıl neşelendiğini gördü. En azından Noel için umudu olacaktı. Lindy sessizce dua edip Tanrı'dan Noel Baba'nın sözlerine kulak vermesini istedi.

Fotoğrafçıya gerek yoktu çünkü bütün ebeveynlerin tele-

fonları vardı ve çocukları Noel Baba'nın kucağında birkaç dakika geçirirken düzinelerce resim çekiyorlardı. Fotoğrafçı olmaması Lindy'nin Noel Baba'ya harcadığı zaman ve enerji için nasıl para ödendiğini düşündürttü ama sonra hizmetinin karşılığını mağazanın ödediğini tahmin etti.

Noel Baba'nın çocuklara karşı sabrı etkileyiciydi. Ağlayan ve çığlık atanlara karşı bile hoşgörülüydü. Huysuz çocukları bile kısa süre içinde şaşkın gözlerle kendisine bakacak şekilde sakinleştiriyordu.

Noel Baba üç saatliğine gelmişti, zaman akıp gitti. Mağaza görevlisi gelip sürenin dolduğunu söylediğinde Lindy sanki daha birkaç dakikadır ona yardım ediyormuş gibi hissediyordu. Noel arifesi olması nedeniyle mağaza erken kapanıyordu.

Mağaza görevlisi kadın, "Sana ne kadar teşekkür etsek azdır Noel Baba," dedi. "Bunun bizim ve küçük mağazamız için ne demek olduğunu bilemezsin."

"Her ânından keyif aldım," diye karşılık verdi Noel Baba.

"Hiçbir şey istemediğine emin misin?.. Sen buradayken fazlasıyla satış yaptık."

Elini kaldırıp kadını susturdu. "Benim için zevkti."

Yani Noel Baba ücret karşılığı çalışmıyordu. Gönüllü olarak gelmişti. Çocuklar için bunu kendiliğinden yapıyor olması Lindy'yi derinden etkiledi.

İçinde sadece birkaç şeker kalan kovayı Noel Baba'ya geri verdi. "Harikaydın," dedi çocukların her birine gösterdiği sabır ve özeni takdir ederek.

"Bir süredir yapıyorum," dedi Noel Baba ve ayağa kalkıp omuzlarını ileri geri hareket ettirerek esnedi.

"Belli oluyor."

"Şimdi tatlım, senin sıran."

"Emin misin? Yorgun olmalısın."

Noel Baba saatine baktı. "Hiç de değilim. Çocuklarla ol-

mayı seviyorum ama geç kalmamam gerek. Önümde yoğun bir gece var."

Noel Baba'nın bulunması gereken yerlerden oluşan uzun bir listesi olmalıydı.

"Hadi birer fincan sıcak çikolata alıp biraz sohbet edelim." Lindy itiraz edemeden yola koyuldu.

Caddenin karşısındaki küçük kafe açıktı, Noel Baba Lindy için kapıyı tuttu. Lindy onun bir centilmen olduğunu tahmin etmeliydi.

"Benim ısmarlamama izin ver," dedi Lindy siparişleri vermek için tezgâha yönelirken.

"Saçmalama, öğleden sonraki yardımın için sana borçluyum," diye ısrar etti. "Ayrıca Noel Baba nadiren hesap öder. İnsanlar iyi bir davranışın yıl boyunca yaptıkları hataları sileceğini sanıyorlar." Kıkırdayıp bir masaya kadar Lindy'ye eşlik etti ve oturması için bir sandalye çekti.

O, içecek siparişini vermek için tezgâha doğru yaklaşırken Lindy ona ne söyleyebileceğini ya da herhangi bir şey söylemesi gerekip gerekmediğini düşündü. Noel Baba gibi o da saati kontrol etti. Billy ondan Wine Press'e uğramasını istemişti, ayrıca akşamki mum ışığı ayininden sonra kilise grubu için annesinin hazırlık yapmasına yardım etmek üzere eve erken dönmesi gerekiyordu.

Noel Baba elinde buharı tüten iki fincan kakao ile geldi ve fincanları masaya koydu. Oturduktan sonra dikkatle Lindy'ye baktı. Bakışları nazik, anlayışlı ve sevecendi. "Şimdi aklını karıştıranın ne olduğunu söyle bakalım. Artıları ve eksileri değerlendirdikten sonra karar vermek zor değildir."

Keşke bu kadar kolay olsaydı. "Vermem gereken bir karar olduğunu düşündürten ne?" diye sorarken başını eğip onu inceledi. Bu adam onun hakkında gereğinden fazlasını biliyor gibiydi.

"Ben Noel Baba'yım," dedi sanki tüm açıklaması buymuş gibi.

Lindy kolay kandırılan bir değildi. Pizzacıda Peggy ile konuştuklarını duymuş olmalıydı.

"Vermen gereken bir karar var. Büyük şehirde yaşamayı seviyor musun?"

"Seattle'ı seviyorum."

Noel Baba başını sallayıp devam etmesi için onu teşvik etti. "Oradaki kültürel avantajları seviyorum. Celeste ve ben..." Birlikte gittikleri Broadway şovlarından, maçlardan, alışverişlerden ve şık restoranlardan bahsetmek üzereydi. Ayda bir kez eğlenmek için çıkarlardı. Lindy kız kıza geçirdikleri zamanları fena halde özlüyordu. Erkeklerle dışarı çıkmak en yakın arkadaşıyla çıkmaktan tamamen farklıydı.

"Ah, Celeste," dedi Noel Baba başını iki yana sallayarak. "Gerçek bir hayal kırıklığı olduğunu kanıtladı, değil mi?"

Lindy sadece başını sallayarak onayladı, geçmişi konuşmak istemiyordu. Noel Baba kesinlikle Peggy ile yaptıkları konuşmayı dinlemişti. Gerçi Lindy eski ev arkadaşının isminin geçtiğini hatırlamıyordu.

"Peki ya Media Blast? Tereddüt etme nedenin bu mu?"

Noel Baba'nın Media Blast'ta çalıştığını nereden bildiğini sormalıydı. Sohbetlerinin büyük kısmını gizlice dinlediğini belli etmek için pizzasını ançüezli mi yoksa ançüezsiz mi sevdiğini sormaya niyetlendi.

"Lindy?" dedi Noel Baba.

Cevap vermesini beklediğini fark etti.

"Tam olarak değil. Maaşım iyi ve işimi seviyorum." Noel Baba'nın tüm bunları biliyor olması biraz ürkütücü gelmeye başlamıştı. Lindy adamın sabırlı bakışlarına gözlerini dikerek karşılık verdi ama ilk göz kırpan kendisi oldu.

"Kendi işini kurmak için gözünü karartman gerek. Bu

büyük bir risk. Mesele şu ki Lindy, bu yönde bir karar verirsen başarıya götürebilecek kapasitede birisin."

Ona duyduğu güven neredeyse Lindy'nin gözlerini yaşartacaktı.

"Ama," diye devam etti, "bu kararı zorlaştıran başka bir şey -daha doğrusu biri- var. Bu yeni aşka bir şans vermek istiyorsun ama risk almaktan çekiniyorsun. Haklı mıyım?"

Lindy cevap vermemeyi tercih edip bakışlarını kaçırdı.

"Billy Kincade on yaşındaki afacan çocuk değil. Yolunu değiştirdi ve bu süreçte bazı zor hayat dersleri aldı. O genç adamla gurur duyduğumu söylemeliyim."

Ah evet, Billy. Leavenworth'te Noel Baba'yı ilk gördüğünde onunla birlikteydi. Peggy'nin fikrinden ona bahsetmemeye karar vermişti çünkü Billy ondan kalmasını istemişti. Lindy'nin Seattle'dan ayrılıp Wenatchee'ye taşınmasını istiyordu. Pes etmek, Seattle'da elde etmek için çabaladığı her şeyi geride bırakıp her şeye sıfırdan başlamak cazipti.

"Ama bu genç adamdan fazlası var, değil mi?"

Yok canım, Noel Baba'nın bu kadar çok şeyi bilebilmesi için hemen yanında oturuyor olması lazımdı.

"Sunduğum büyük bir proje var, henüz onay almadı," dedi. Bu teklif için çok çalışmış, büyük zaman ve çaba harcamıştı. Böylesi bir proje üzerinde çalışma şansı bulmak için uzun süre beklemişti. Şimdiyse kendini bir uçurumun kenarında duruyor gibi hissediyordu: Aşağı bakmaya, kımıldamaya, nefes almaya korkuyor, hangi yöne gideceğini bilmiyordu.

"Düşünmen gereken çok şey var gibi görünüyor Lindy."

"Öyle," dedi Lindy. Noel Baba'nın içeceğini bitirmiş ve gitmeye hazır olduğunu fark etti. "Beni dinlediğin için teşekkür ederim."

"Benimle paylaşmana sevindim."

"Sen çok iyisin Noel Baba."

Noel Baba, onun övgüsünü duymazdan gelerek sandalyesini geri itti.

Lindy de yarısı dolu kakao fincanını bırakıp ayağa kalktı. Kafeden birlikte çıkıp park alanına doğru yürüdüler.

Saat ilerlemişti, hava kararmaya başlamıştı. Saat dört buçukta tamamen kararmış olacaktı. Lindy kuzey ışıklarını görme şansı olduğundan Kuzeybatı Pasifik'te kış aylarını hep sevmişti. Şehir ışıkları yüzünden kuzey ışıklarını Seattle'da görme şansı hiç yoktu.

"Tekrar teşekkür ederim Noel Baba," dedi Lindy, adam kamyonuna yaklaşırken. "İyi geceler."

"Her zaman. Ben ve eşim için yılın en iyi gecesi. Plan yapmaya ocak ayında başlarız. Ve bak, ne diyeceğim, gözünü karartmaya karar verirsen bana bir mektup yazıp haber ver. Senin mektuplarından hep çok keyif aldım."

Lindy arabanın içinde motorun ısınmasını ve ön camdaki buzun çözülmesini bekledikten sonra Billy'yi görmek için yola çıktı.

Billy tüm masaların rezerve edildiğini söylemişti, bu yüzden park yeri bulmanın birkaç dakika sürmesine şaşırmadı. Onu şaşırtan Noel arifesinde barın bu kadar kalabalık olmasıydı. Oysa çoğu insanın evde ailesiyle birlikte olmak isteyeceğini düşünürdü. Barın arkasında şarap dolduran Billy'nin yüzüne Lindy'yi görünce sıcacık bir tebessüm yerleşti. İkisi de bu ilişkiye tatil aşkından fazlası olmayacağını düşünerek girmişlerdi. Ama her nasılsa birkaç günde bir şeyler değişmişti. Hem Billy için hem de ne kadar kabul etmek istemese de Lindy için.

Dikkatini dağıtmak istemediğinden bir bar taburesine oturdu ve Billy'nin siparişi teslim edip yanına gelmesini bekledi.

"Selam." Billy'nin gözleri parlıyordu.

"Mutlu Noeller," dedi Lindy.

"Mutlu Noeller." Birkaç dakika sonra yerine bakacak kişi geldi ve Billy barın arkasından çıktı.

Lindy'yi elinden tutup ofise götürdü ve kapıyı kapadı. Hemen kollarının arasına aldı. Onu romantik bir Noel filminin son sahnesindeymiş gibi öptü. Lindy kollarını Billy'nin boynuna dolayıp kendini onun dudaklarına teslim etti.

"Vay canına," diye soluk verdi ayrıldıklarında. "Bu ne içindi?"

"Seni özledim," dedi Billy fısıldayarak.

Son görüşmelerinin üzerinden yirmi dört saat bile geçmemişti. Bu da birbirlerini günler hatta haftalar sonra görebildiklerinde nasıl bir tepki vereceğini merak etmesine neden oldu. Lindy kalbinin derinliklerinde uzak mesafeli ilişkilerin birkaç hafta ya da aydan daha uzun sürmediğini biliyordu.

"Meşgulsün."

"Gelecek hafta bu kadar hareketli olmayacak," diye söz verdi. "Bir şeyler yapabilmek için zaman ayıracağım. Peter'a kızak sözü vermemiş miydin? Ben de sizinle takılmak istiyorum."

Lindy Billy'nin kendini neye bulaştırdığını bildiğini sanmıyordu. "Anlaştık."

"Karı hep sevmişimdir ve bir süredir *snowboard* yapıyorum."

Lindy onun hayatıyla ilgili çoğu şeyi, nelerden hoşlanıp hoşlanmadığını bilmiyordu. Daha fazlasını öğrenip kendiyle ilgili daha fazla şeyi paylaşmayı umuyordu. Billy tatilin kalan kısmını en iyi şekilde geçirmek istiyor gibiydi ve Lindy de bunu istiyordu. Noel'den sonraki haftanın yani Seattle'a dönmeden önce geçirecekleri haftanın gelecekleri için ne anlam taşıyacağını bilemiyordu. Emin olduğu bir şey vardı: Billy ile daha fazla vakit geçirmek karar vermesini daha da zorlaştıracaktı.

"Yarın Peter'a Noel Baba'yı oynamak için annenlerin

evinde olacağım," diyerek yeğenine uzun zaman unutamayacağı heyecanı yaşatmaya gönüllü olduğunu hatırlattı.

"Chad ve Ashley öğlen gelmeyi planlıyor yani öğleden sonra istediğin zaman gelebilirsin." Annesinin saat üç gibi gelmesini söylediğini hatırlıyordu ama bencilce olsa da onu görmek için o saate kadar beklemek istemiyordu.

"Seve seve geleceğim," dedi gülümseyerek.

"Noel Baba'dan bahsetmen komik oldu," dedi Lindy. "Bugün onunla karşılaştım."

"Öyle mi? Unutma, senin için tek Noel Baba benim."

Lindy söylediği komikmiş gibi bir ifade yapmış olmalıydı ki Billy ciddileşti.

"Bana başka Noel Baba'ya âşık olduğunu söyleme."

"Hayır saçmalama. Leavenworth'teki Noel Baba'ydı. Ona yazdığım mektupları biliyor gibiydi... Saçmalıyorum." Aklındakileri savuşturmak için başını salladı. Noel Baba'nın çocuklarla buluşmalarından birinde yardımıma ihtiyacı oldu. Çocuklarla arası muhteşemdi."

"Noel Baba'yı Noel Baba yapan da bu," dedi Billy. "Her çocuk zaman zaman Noel Baba'ya yazar yani mektuplarından bahsetmesi rutinin bir parçası."

"Haklısın." Yine de Lindy ikna olmamıştı. Bundan çok daha fazlası, açıklamak istediğinden fazlası vardı. Noel Baba onun hakkında mümkün olandan fazlasını biliyor gibiydi. Muhtemelen mantıklı bir açıklaması vardı. Oturduğunu gördüğünü hatırlamıyor olsa da pizzacıda yemek yemiş olmalıydı. Gerçi o şekilde giyinmiş birini gözden kaçırmak zordu.

"Ayın yirmi altısında şehir parkına gidelim mi?" Billy'nin sorusuyla aklı Noel Baba'dan Peter'a verdiği söze kaydı.

"Tamam." Lindy'nin başka planı yoktu ve Peter daha şimdiden ne zaman gideceklerini birkaç kez sormuştu. "Kulağa harika geliyor. Kaçabileceğine emin misin?"

"Kaçmaya çalışacağım," dedi Billy.

Lindy tatil yüzünden Billy'nin uzun saatler boyunca çalıştığının farkındaydı. Ara vermeye ihtiyacı vardı. "Yine de vakit ayıramazsan anlarım. Önemli olan sen ve Wine Press." Bunu tüm kalbiyle söylemişti. "Bir hafta daha buradayım," diye hatırlattı.

"Yedi gün pek de çok gibi görünmüyor," dedi Billy. "Seattle'a döneceğinin düşüncesi bile ürkütücü geliyor."

Lindy kararı ne olura olsun geri dönmesi gerekeceğinin farkındaydı.

Billy bu haberden hoşlanmamış gibi gözlerini kapattı. "Sanırım senden kalmanı istemem yanlıştı."

"Yanlış değil Billy. Böyle hissetmen beni mutlu etti. Sadece ben Seattle'da yaşıyorum."

Billy başını eğdi. "Ne sıklıkta oraya gelebilirim bilmiyorum, özellikle de hafta sonları."

"Biliyorum." Wine Press'in sahibi ve işletmecisi olarak Billy'nin sınırları olduğunun farkındaydı. Haftanın en yoğun iki gecesinde hem personeli hem de müşterileri için ulaşılabilir durumda olmalıydı. İzin günü çarşambaydı ve aynı gün içinde Seattle'a gidip dönmesi pek mümkün değildi.

Lindy Peggy'nin fikrinden bahsetmenin hata olacağını biliyordu. Kendi küçük işini kurmaya karar vermezse Billy bunu bir çift olmayı önemsemiyormuş gibi algılayabilirdi. Bu doğru değildi.

Lindy restorandan çıkıp eve giderken aklı karışıktı ama silkinip zihnini boşalttı. Noel arifesinin keyfini çıkarmaya kararlıydı. Zaten aksi nasıl mümkün olabilirdi ki? Ailesiyle birlikte yılın en büyük kutlamasını yapacaklar, bebek İsa'nın doğumunu kutlayacaklardı.

On Beşinci Bölüm

Annesi, kilisedeki Noel arifesi ayinine gitmeden önce yemeleri için dilimlenmiş et ve peynirden oluşan hafif bir akşam yemeği hazırlamıştı. Anne ve babası her yıl kilise ayininden sonra sıcak şarap ve kurabiye için pazar okulu sınıflarını evlerine davet ederdi. Annesi haftalarca kurabiye pişirir ve her misafir evine bir tabak dolusu kurabiye götürebilsin diye onları dondurucuda saklardı.

Chad, Ashley ve Peter kutlama için Ashley'nin ebeveynlerinin evine gitmeden önce kilisede onlarla buluşacaktı. Ashley'nin dört kız kardeşi vardı yani akşamları kesinlikle gürültülü ve eğlenceli geçecekti.

Lindy daha kiliseye girmeden koronun söylediği şarkıları duyabiliyordu. Uzun çan kulesi olan kilisenin hem içi hem de dışı parlak ışıklarla aydınlatılmıştı. Yemlik sahnesi binanın dışındaki karla kaplı alana kurulmuştu, gökyüzünden dökülmeye başlayan kar taneleri rüzgârda savruluyordu.

Lindy başını kaldırıp göğe bakarken çok güzel bir gece olduğunu düşündü. Gelecek için şimdi endişelenmesine gerek yoktu. Kararı ne olursa olsun bu gece ya da yarın vermesi gerekmediğini biliyordu. Yemlikteki bebeğe bakarken O'nun kendisine rehberlik edeceğinden emindi.

Noel arifesi neşe ve kutlama zamanıydı. Aile ile birlikte olma zamanıydı. Sahip olduğu birçok şey için şükretme za-

manıydı. Kolay bir yıl olmamıştı ve onu geride bıraktığına memnundu, yine de minnettar olacağı çok şey vardı. Sadece görmesi ve değerini bilmesi biraz zaman almıştı.

Ayin bilindik Noel şarkılarının söylenmesiyle başladı. "O Holy Night", "Away in a Manger" ve We Three Kings" Lindy'nin en sevdikleri arasındaydı. Birkaç çocuğun pijamalarıyla geldiğini fark etti. Akşam ayinlerine geceliğiyle katıldığı zamanları hatırladı, sanki bir asır önceydi.

Çocukken Noel arifesi ayininden sonra o ve Chad bir an önce yatağa gitmek isterler, ne kadar çabuk uyurlarsa sabahın o kadar çabuk olacağını, Noel Baba'nın getirdiği hediyeleri açma zamanının o kadar çabuk geleceğini bilirlerdi. Chad hâlâ Noel Baba'ya inanacak yaştayken Lindy de onun hatırına inanıyormuş gibi yapardı. Küçük kardeşinin kendi yaşadığı harika Noel deneyimlerinin aynısını yaşamasını istiyordu.

Ayin tam da beklediği gibi geçti. Kiliseden çıkınca bakışları bir kez daha karla kaplı çimlere kurulmuş gerçek boyutlardaki doğuş sahnesine kaydı. Orada yemliğin yanında diz çöken adamın o gün karşılaştığı Noel Baba olduğunu gördü. Annesine söylemek için döndü ama arkasına baktığında adam gitmişti.

"Lindy, bir şey mi oldu?" diye sordu annesi.

Lindy başını salladı. "Tanıdığım birini gördüm sandım. Yanılmışım."

Kiliseden sonra ailelerden birkaçı Carmichaellların evine geldi. Çok geçmeden hem oturma odası hem de salon dolmuştu. Lindy servise yardım etti, fincanları doldurup kurabiye ikram etmek için odada dolanırken sayısız sohbetin tadını çıkardı.

"Seni görmek güzel Lindy." Bu cümleyi tekrar tekrar duymaktan sıkılmamıştı. Aile dostlarının çoğu kendini bildi

bileli tanıdığı kişilerdi ve kan bağı olmadan ne kadar yakın olunursa o kadar yakınlardı.

Ev yeniden sessizleştiğinde saat on biri geçiyordu. Lindy günün koşuşturmasında iyice yorgun düşen anne ve babasını yatmaya gönderdi. Tabakları ve fincanları toplayıp bulaşık makinesine yerleştirip makineyi çalıştırdıktan sonra o da yatak odasına çekildi. Yatağına oturup komodinin üstüne bakınca bir hafta önce Noel Baba'ya yazdığı mektubu gördü.

Mektubu alıp okumaya başladı.

Sevgili Noel Baba...

Lindy, çocukluğunun aksine Noel sabahı geç uyandı. Kesin bir kararlılıkla tatile odaklanıp bir karar vermeyi başka zamana erteledi. Bugün ailesiyle birlikte geçireceği keyif günüydü.

Mutfağa girdiğinde annesi çoktan hindiyi fırına vermişti.

"Mutlu Noeller anne," deyip annesini yanağından öptü.

"Mutlu Noeller," dedi annesi. "Bence bu gelmiş geçmiş en güzel Noel olacak."

Annesi her yıl aynı şeyi söylerdi.

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Lindy ve bu Noel bunu her zamankinden daha çok hissediyordu. Hayatında olumlu yönde bir değişim oluyormuş gibiydi. Media Blast'ta ne olursa olsun son projesi için elinden geleni yaptığını biliyordu. En önemlisi de buydu.

"Kahvaltıyı baban hazırlayacak."

Elinde iPad ile tuğla şöminenin titreyen alevlerinin yanındaki yatar koltuğunda oturan babası, "Uyuyan Güzel'in kalkmasını bekliyordum," dedi.

Babasının ekşi mayalı pankekleri kaçırılmayacak kadar lezzetliydi. Annesi pastırmaları pişirmeye başladı. On beş dakika sonra mutfak masasının etrafında toplanmış, tereyağı ve ılık akçaağaç şurubunu elden ele geçiriyorlardı.

Hediyeleri açmak için Chad, Ashley ve Peter'ın gelmesini beklemeye karar vermişlerdi. Onlar öğle saatlerinde geleceklerdi, bu arada Lindy annesinin garnitürleri hazırlamasına ve masayı kurmasına yardım etti. Billy'nin de onlara katılma ihtimaliyle masaya fazladan bir tabak ekledi.

Chad, Ashley ve Peter tam zamanında geldi. Arabada uykusu gelen Peter sesli sesli esneyip paytak paytak yürüyerek Lindy'ye sarıldı.

"Noel Baba bu sabah evinize uğramış mı?" diye sordu yeğenini kucağına alırken.

Peter bir kez daha esnerken başını salladı. "İtfaiye arabası, Lego ve yeni pijamalar getirmiş."

"Listende Noel Baba'nın unuttuğu bir şey var mı?" diye sordu. Ahşap yapbozları sevdiğini bildiğinden ona dört tane alıp çoktan ağacın altına koymuştu. Anne babası, odasına sığacak boyutlarda Kızılderili çadırı almıştı. Peter bunu da çok sevecekti. Çadırı bir dergide görmüş ve hemen koşup büyükannesine göstermişti.

Öğle uykusu zamanı geçmişti, bu yüzden Lindy yeğeniyle birlikte sallanan sandalyeye oturdu. Peter gözlerini kapadı, her ne kadar direnmeye çalışsa da uykuya dalmak üzereydi. Noel ağacını işaret ederek hediyelerini açmak istediğini söyledi.

"Daha çok hediye istiyorum," dedi dudak bükerek.

"Önce biraz uyu, sonra hediyeleri açacağız. Tamam mı?"

Soru sormak bir hataydı. "Hayır, ben şimdi açmak istiyorum."

Lindy, "Şşşş, birazdan," diye fısıldayıp sallanmaya devam etti. Çocuğun sızlanmayı bırakıp uykuya dalması fazla sürmedi. Halinden memnun olan Lindy küçük çocuğun alnına dökülen yumuşacık saçlarını geri itip onu kucağında tutmaya devam etti.

Peter daldıktan kısa süre sonra Chad geldi. "Onu alayım. Eski odama yatıracağım."

"Hayatta olmaz," dedi Lindy sessizce. Uyuyan küçük yeğenini kollarında tutmak hem huzur verici hem de rahatlatıcıydı. Ateşin yanında kollarında Peter'la otururken Lindy'nin de uykusu geldi. Beau sandalyenin yanına kıvrılmıştı. Bu, Lindy'nin hayal edebileceği en huzurlu manzaraydı.

Peter bir saat sonra uyandı, doğrulup gözlerini ovuşturdu. "Hediyeleri şimdi açabilir miyiz?" diye sordu Lindy'nin kucağından inmek için can atarak. "Uyanınca açabiliriz demiştin."

"Tüm bu hediyeleri dağıtmak için bir yardımcıya ihtiyacım olacak," dedi Phillip özenle süslenmiş ağaca doğru yürürken. Hediye paketlerinden birini alıp Peter'a baktı.

"Ben yapabilirim," dedi Peter yardıma hevesli bir şekilde.

"Teşekkür ederim Peter," dedi Lindy'nin babası. "Ben isimleri okuyayım sen de sahibine ver. Olur mu?"

Peter başını sallarken heyecandan yerinde duramıyordu.

Büyükbabası isimleri okurken Peter da hediyeleri dağıtmak için yeşil Noel ağacının altında bir ileri bir geri gidip geliyordu. Ardından Beau'nun da yardımıyla herkes sırayla hediyesini açtı.

Lindy ailesine aldığı hediyelerin açılmasını sabırla bekledi.

Anne ve babası bir şişe şarapla birlikte Wine Press'te akşam yemeği hediye çekini görünce çok heyecanlandı.

"Açıldığından beri orada yemek yemeyi istiyorduk."

"Rezervasyon yaptırmanın neredeyse imkânsız olduğunu duymuştum," dedi Chad hediye çekine bakarken.

"Sahibiyle çıkmanın faydası oluyor," dedi Lindy. Billy internet sitesini tamamlamasına yardım ettiği için ısrarla ödeme yapmak istemişti ve Lindy de ebeveynlerinin mutlu olacağını bildiğinden hediye çekini memnuniyetle kabul etmişti.

Tüm hediyeler açıldıktan sonra Lindy ve Ashley mutfağa geçti. Telefonuna mesaj geldiğinde Lindy patatesleri soymakla meşguldü.

Noel Baba'nın gelmesi için hazır olduğunuzda haber ver. İstediğin zaman gelebilirsin. Seninle dışarıda buluşacağım. Gelince mesaj at.

Tamam.

Lindy yapbozlardan birini Noel Baba'nın vermesi için ayırmıştı, bir de doğacak bebek için küçük bir hediyesi vardı. Billy eve girmeden yanına gidip hediyeleri ona vermeyi planlamıştı.

Otuz dakika kadar sonra Billy mesaj atıp geldiğini bildirdi.

Lindy hediye paketleriyle sessizce dışarı çıktı. Üstüne mont alacak zamanı olmamıştı ve garaj yolunda Noel Baba kostümü, bembeyaz saçları ve sakalıyla bekleyen Billy'nin yanına giderken hırkasına sıkıca sarındı.

"Selam yakışıklı," derken kalbi mutlulukla çarpıyordu. Noel'in daha iyi geçemeyeceğini düşünürken Billy'yi gördüğü anda yanıldığını anladı.

"Sakalı beğendin mi?" diye sorduktan sonra Lindy'yi öpebilmek için öne eğilip sakalı biraz aşağı çekti. Rüzgârdan ve soğuktan korumak için kollarını ona doladı.

"Yüzünde bu kadar kıl olmadan da idare edebilirim," diye takıldı Lindy.

"İşin doğrusu ben de."

"Yemeğe kalır mısın?" Onu ailesinden ayırmak istemiyordu ama bencilce bir duyguyla bu Noel'de onunla mümkün olduğunca çok zaman geçirmek istiyordu.

Billy başını salladı. "Dede ve çocukları gördüm yani tamamıyla sana aitim."

Sana aitim. Bunun sadece bir deyiş olduğunu bilmesine rağmen kelimeler kalbine işledi ve bu kadar kısa zamanda

Billy'ye ne kadar çok bağlandığını fark etti. Sadece bir hafta geçirmelerine rağmen Billy hep hayatındaymış gibi hissediyordu, belki gerçekten de hep aklının bir köşesindeydi.

"Noel Baba kostümünü giysilerimin üstüne giydim yani Noel Baba Peter'ı ziyaret ettikten sonra çıkıp kendim olarak geri dönerim."

"Mükemmel." Bunu gelmeden önce düşündüğü için sevinmişti.

Lindy sessizce eve girdi, Peter'ın yerde oturmuş Lindy'nin anne ve babasının hediye ettiği yarış pistinde arabalarıyla oynadığını görünce sevindi. Dudaklarını oynatarak anne ve babasına, "Noel Baba geldi," diye haber verdi, onlar da gülümseyerek başlarını salladı.

Beş dakika geçmeden zil çaldı. Babası Lindy'ye bakıp göz kırptı. "Kim gelmiş olabilir?" dedi.

Beau geleni karşılamak için havlayarak kapıya koştu.

"Noel günü ziyarete kim gelmiş olabilir?" diye sordu annesi Peter'a.

Küçük çocuk omuz silkip meraklı gözlerle büyükbabasına baktı.

"Kapıyı birlikte açalım mı?"

Peter başıyla onayladı ve sendeleyerek ayağa kalktıktan sonra büyükbabasıyla kapıya doğru koştu.

Lindy, Peter'ın şaşkınlıkla iç çektiğini duydu, ardından küçük çocuk koşarak oturma odasına geldi. "Noel Baba! Noel Baba!"

"Ho! Ho! Ho!" Noel Baba içeri girerken coşkuyla bağırdı. "Burada büyükanne ve büyükbabasını ziyarete gelen Peter adında bir çocuk varmış."

Peter, koskocaman açtığı gözleriyle Noel Baba'ya bakarken ağzı şaşkınlık ve hayranlıkla açık kalmıştı.

"Noel Baba'nın küçük çocuklar için hediyeleri var." Omzundaki çuvalı indirdi, elini içine sokup Lindy'nin Peter için

verdiği hediyeyi çıkardı. Dört yaşındaki Peter hemen çömelip hediyesini açmaya başladı.

"İşte bir tane daha," diyen Noel Baba Chad ve Ashley'ye yeni doğacak bebekleri için bir battaniye ile birlikte bir de zarf uzattı.

Ashley zarfı açıp Chad'e gösterdi. "Wine Press'te akşam yemeği için hediye çeki... Vay canına."

"Teşekkürler Noel Baba."

"Ve bir tane daha," dedi ve annesiyle babasına bir şişe şarap uzattı.

"Şaka yapıyorsun," dedi etiketi okuyan babası." "Bunu özel bir gün için saklayacağız." Şarabı Lindy'ye gösterdi. "Ve son bir tane daha," deyip çıkardığı küçük kutuyu Lindy'ye verdi.

"Benim için mi?" dedi Lindy şaşkınlığını gizleyemeyerek.

Billy gözlerine baktı. "Evet senin için."

Lindy kucağında hediyesiyle oturup dikkatle paketi açtı. Bu üstünde tek bir tılsım olan bir bileklikti. Küçük gümüş Noel Baba.

"Her Noel'de yeni bir tılsım ekleyebileceğini düşündüm," diye açıkladı Noel Baba.

Uzun yıllar önce yazdığı mektupları okuduktan sonra Noel için Noel Baba tılsımı mükemmel hediyeydi. "Teşekkür ederim," dedi usulca ve ardından kendini tutamayıp Billy'yi öptü.

"Anne, anne, Lindy teyze Noel Baba'yı öptü."

"Şanslı Noel Baba," diye mırıldandı Billy kapıya doğru giderken."

"Teşekkür ederim Noel Baba." Peter koşup Noel Baba'nın bacağına sarıldı.

Chad Noel Baba'nın çıkabilmesi için Peter'ı nazikçe çekti.

Noel Baba güldü ve neşeyle, "Ho ho ho!" diyerek gitti.

Billy geldiğinde Peter hemen yanına koştu. "Billy, Noel Baba'yı kaçırdın. Buraya geldi."

Billy şaşkın bir ifade takındı. "Noel Baba'yı mı kaçırdım?"

Peter başını salladı. "Belki geri gelir."

"Bu büyük bir sürpriz olur," dedi Billy Lindy'ye göz kırparak.

Yemek bitmiş, bulaşıklar yıkanmıştı ve mideler tıka basa dolduğundan tatlılara geçmeden önce biraz ara vermeleri gerekiyordu. Ellen birkaç çeşit turta pişirmişti, ayrıca kurabiye ve türlü Noel şekerleri vardı.

Billy kolunu Lindy'nin omzuna atmıştı, yan yana kanepede oturuyorlardı. Lindy tılsımlı bilekliğini takmıştı. O da Billy'ye küçük bir hediye vermişti: kasabaya bir dahaki gelişinde internet sayfasını güncelleyeceğine dair bir sertifika.

Televizyonda Noel filmi oynuyordu. Peter yarı uykulu halde annesiyle babasının kucağına kıvrılmıştı. Ellen örgüsünü eline almıştı ve Phillip en sevdiği yazarın romanını karıştırıyordu. Lindy babasının kitabı okuma isteğine direnemeyeceğini biliyordu.

"Bence ne yapmalıyız biliyor musunuz?" dedi Chad Peter ve eşinin yanından yavaşça çekilerek. "Scrabble oynamalıyız."

"Scrabble mı?" diye tekrarladı Billy.

"Bu bir gelenek," diye açıkladı Lindy. "Her Noel hep birlikte Scrabble oynarız."

"Ve yapboz yaparız," diye ekledi babası.

Yapboz parçaları şöminenin yakınındaki katlanır masanın üzerine yayılmıştı. Bu yılki resimde Noel Baba yılbaşı için süslenmiş bir evin bacasından oturma odasına iniyordu. Babası yemekten önce köşeleri yapmaya başlamıştı. Chad, Noel ağacını tamamlayıp sol tarafta yakın bir yere yerleştirmişti.

Billy de birkaç parça eklemişti. Yapboz nadiren Noel günü tamamlanırdı. Bin parçanın yerini bulup resmi tamamlamak iki tatil arasındaki bir hafta sürerdi. Yapboz ve heyecanla Scrabble oynamak bir gelenekti.

Chad, Scrabble tahtasını yemek masasının üstüne açıp küçük ahşap harfleri masaya yaydı.

"Bize katılacak mısın Billy?" diye sordu Chad.

Billy Lindy'ye baktı. "Ödül ne?"

"Babamı yenebilme ayrıcalığını kazanmak için oynuyoruz," dedi Lindy. "Bu onun oyunu ve kesinlikle yenilmiyor."

"Lindy'ye de dikkat etmen gerek. Yaratıcı kelimeler bulabiliyor."

"Çok komik küçük kardeşim," diye karşılık verdi Lindy.

Çok geçmeden miskinlikten kurtuldular ve Peter çizgi film izlerken onlar da masanın etrafına toplandılar. Oyun başladığında Peter televizyon ve oyuncakları arasında gidip geliyordu.

Lindy *U* harfi olmadan bir *Q* çekti ve tahtaya yazdığı ilk kelimeyle altı puan kazandı. İyi bir başlangıç sayılmazdı. Babasının ilk kelimesi ona on üç puan kazandırmıştı. Tahta diğer kelimelerin etrafında oluşan yeni kelimelerle dolarken bir saat su gibi akıp geçti. Lindy bulduğu kelimenin Webster's sözlüğünde olduğunu iddia ederek bir ya da iki kere hile yapmaya çalıştıysa da yanıldığı çabucak kanıtlandı. Başarılı bir Scrabble oyuncusu olan babasının kazanması kimseyi şaşırtmadı.

"Hiç kaybetmedi mi?" diye sordu Billy Lindy'ye.

"Bir kere. Anneme yenildi ama ben onun kazanmasına izin verdiğini düşünüyorum."

"Kesinlikle öyle bir şey olmadı!" dedi annesi, dudaklarındaki titreme her şeyi anlatıyordu.

"Dokuz ay sonra da Chad doğdu," diye fısıldadı Lindy.

"Zamanlamada birkaç yıl hata yapıyorsun Lindy." Annesi söylediğini duymuş gibiydi.

"Tatlı isteyen var mı?"

Billy ellerini dümdüz karnının üzerine koydu. "Az önce bir lokma daha yiyemeyeceğime dair yemin etmiştim."

"Ya şimdi?"

"Mutfak tezgâhında duran karamelli pekan cevizli turtaya bir baktım ve gayret etmeye karar verdim."

"Aferin sana," diye takıldı Lindy.

"Ben balkabaklı alacağım," dedi Chad. "Süslü turtaları asla sevemedim. Bana elmalı ya da balkabaklı ver de mutlu bir adam olayım."

Tatlılar toplanan masanın üzerine yerleştirildi. Lindy karamelli cevizliden bir dilim aldı. Tadı tarifin vadettiği kadar harikaydı.

Tatlılar yendikten kısa süre sonra Chad ve ailesi evlerine dönmek için ayrıldı. Günün heyecanı ve hareketliliği Peter'ı yormuştu. Hafiften çıkan karnını ovuşturmasına bakılırsa Ashley de yorgundu.

Kardeşi gittikten sonra Lindy ve Billy televizyonun karşısındaki koltuğa oturup birbirlerine sarıldılar. Saat onda anne ve babası müsaade isteyip yatmaya gitti.

"Sence bizi yalnız bırakmak için mi yattılar?" diye sordu Billy Lindy'nin boynunu öperken.

"Olabilir." Muhtemelen nedeni bu değildi. Annesi tüm gün çalışmış ve hemen herkes bir ara kestirdiği halde o hiç uyumamıştı.

"Onlara sonra teşekkür edeceğim," diye mırıldandı Billy Lindy'nin kulağına eğilip.

"Söylesene Billy Kincade aklından ne geçiyor?"

"Düşüncelerimi okuyabilseydin gelecek Noel'de Noel Baba'dan kesinlikle bir torba kömür alırdım."

Lindy deneseydi bile gülümsemesini saklayamazdı. "Öyle mi?"

"Hiçbir fikrin yok."

"Aslında bir şeyler düşünebiliyorum."

Billy onu kollarının arasına alıp tekrar tekrar öptü. Televizyonda çıkan bir reklamın beklenmedik yüksek sesiyle ayrıldılar.

"Bunun uzun zamandır geçirdiğim en iyi Noel olduğunu söylemeliyim."

"Benim için de öyle," dedi Lindy.

"Senin sayende Lindy. Bir hafta sonra Seattle'a döneceğini düşünmemeye çalışıyorum."

"Ben de," diye itiraf etti. Lindy.

Noel Baba tılsımlı bilekliğin takılı olduğu bileğine uzandı. "Bu bileziğe kolunu kaldıramayacağın noktaya kadar her Noel bir tılsım eklemek istiyorum."

Lindy ne diyeceğini bilmiyordu. Billy ona hayatının bir parçası olmak istediğini söylüyordu.

"Bir haftadır birlikteyiz Billy," diye hatırlattı Lindy. "Bu kadar kısa bir sürede böyle bir şey diyemezsin."

Billy'nin bakışları derin ve ciddiydi. "Senin anlamadığın şu Lindy; sen ismini ben dokuz yaşındayken kalbime kazıdın."

On Altıncı Bölüm

Lindy, Noel ertesi Peter'ı karda oynaması için parka götüreceğine söz vermişti. Yılın bu zamanı Wenatchee'de beyaz örtü nadiren eksik olurdu.

Peggy'nin heyecanla haber beklediğini bilen Lindy arkadaşına mesaj gönderdi.

Peter ve Billy ile dışarı çıkacağım. En kısa zamanda arayacağım. Ve evet, konuştuklarımızı düşünüyorum. Yine de en iyisinin ne olduğunu bilmiyorum.

Bu büyüklükte bir karar dürtülerle ya da bir anda verilemezdi. Lindy'nin seçeneklerini düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Ayrıca herhangi bir karar vermeden önce Media Blast adına sunduğu projeyle ilgili geri bildirimin ne olduğunu öğrenmek istiyordu. Her şeyi geride bırakmanın çekici geldiği doğruydu ancak sonuçları iyice analiz etmeliydi. Billy'nin kararında rol oynayacağı konusunda Peggy haklıydı. Elbette ailesine yakın olmak da önemli bir etkendi. Yine de başarma, büyük işletmelerin internet sitelerinde kendi çalışmalarını görme arzusu onu çekiyordu. Bu onun hayaliydi. Üniversitedeki hedefiydi ve tüm bunlardan vazgeçmeye hazır olup olmadığını bilmiyordu.

Peggy yeni bir ev arkadaşı aramaya başlamadan önce karar vermesini bekleyeceğini söylemiş olsa da Lindy arkadaşının arayışını bu kadar uzun süre ertelemesinin mümkün

olmayacağının bilincindeydi. Kesin olan bir şey vardı: Lindy arkadaşına bu hafta ya da gelecek hafta net bir cevap veremeyecekti.

Bütün günü Billy ve Peter ile geçirecek olmak içini heyecanla doldurmuştu. Düşünceleri ne çabuk Billy'ye odaklanmıştı. Sanki birlikte olmak için yaratılmışlardı. Kalbi sanki Billy'ye aitmiş gibi hissediyordu.

"Günaydın gün ışığı," dedi Lindy Billy telefonu açar açmaz. Saat sabahın sekiziydi ve Billy'nin kalkıp kalkmadığını bilmiyordu. Bir gece önce gece yarısını geçtikten sonra gitmişti. Uzun bir hafta olmuş, geç saatlere kadar çalışmıştı, bu yüzden onu uyandırmış olmaktan nefret ediyordu.

"Günaydın," diye mırıldandı. Hattın diğer ucundan gelen esneme sesi onun az önce uyandığını ya da yataktan yeni kalktığını gösteriyordu.

"Erkenden çıkmamız gerek diye düşündüm."

"İyi fikir. Parktaki tepeler kalabalık olur."

Özellikle iki tatil arasındaki haftada kar yağınca daha da kalabalık oluyordu. Küçükken Lindy ve arkadaşları kış tatillerinin hemen her gününü karda geçirirlerdi. Lindy Mission Ridge'de olabildiğince sık kayak yapardı. Chad'in oğlunu birçok kez kızakla kaymaya götürmüş olduğundan kuşkusu olmasa da Peter'ı karla kaplı harikalar diyarındaki eğlenceyle tanıştırmak için can atıyordu.

Buluşmak için saat kararlaştırdılar. Billy gelip Lindy'yi alacak, sonra birlikte Peter'ı almaya gideceklerdi. Lindy ne zaman geleceklerini haber vermek için arayınca Ashley onlar gelmeden Peter'ı hazırlayacağına söz verdi.

Billy yarım saat sonra Lindy'yi almaya geldi. Onu sıcak bir öpücükle selamlarken Ellen'a da sarıldı. "Kardeşim Dede iki küçük haylazı alıp bizimle orada buluşacak," dedi Lindy'ye.

"Ne güzel bir fikir." Dede'yi davet etmeyi kendi düşünmüş olmak isterdi. Billy'nin ablasını bir kez Wine Press'te

görmüş, sonra bir daha karşılaşmamıştı ve onunla tanışmak istiyordu.

Annesi onları kapıya kadar geçirdi ve Lindy'ye bir termos sıcak kahve verdi. "İyi eğlenin ve üşütmeyin," dedi onları uğurlarken.

Peter'ı almaya gittiklerinde Lindy dört yaşındaki yeğenini ilk kez bu kadar heyecanlı gördü. Ufaklık fare kovalayan kedi misali Lindy'nin etrafında dönüp duruyordu. Billy Peter'ın araba koltuğunu yerleştirirken Ashley de Lindy'ye yedek giysiler ve Peter'ın ihtiyaç duyabileceği birkaç parça eşya daha verdi. Peter'ın enerjisinin öğleye kadar süreceğini, sonrasında öğle uykusu için fazlasıyla hazır olacağını söyledi.

"İyi eğlenceler," dedi Ashley ve kapı eşiğinde durup minik ayaklarının izin verdiği kadar hızla kamyonete koşan Peter'a el salladı.

"Karda eğlenmeye hazır mısın?" diye sordu Lindy Peter'ın emniyet kemerini bağlarken.

Yeğeni hevesle başını salladı. "Tepeden büyük çocuklarla kaymak istiyorum."

"Anlaştık küçük adam," dedi Billy.

Kasabaya doğru yola koyulduklarında Peter tüm masumiyetiyle, "Billy," dedi, "benim amcam mı olacaksın?"

Billy, Lindy'ye bakıp gülümsedi. "Bence bu soruya cevap vermesi gereken kişi teyzen," dedi.

"Olacak mı Lindy teyze?"

"Bunu sana kim söyledi?" Bu fikrin Chad ve Ashley'den çıktığından şüphesi yoktu.

"Babam. Billy'nin sana tıpkı onun anneme baktığı gibi baktığını söyledi."

"Bu doğru," dedi Billy. "Lindy teyzen çok güzel. Ona bakmamak çok zor."

"Bence iyi bir amca olacaksın."

"Teşekkür ederim."

Lindy konuyu değiştirmek için, "Dede ile nerede buluşacağız?" diye sordu.

"Parka varınca mesaj atacağım," diyen Billy uzanıp hafifçe dizini sıkarak ne yaptığını anladığını gösterdi.

Erken çıkmaları iyi olmuştu çünkü parkı çevreleyen otopark saat ilerledikçe kalabalıklaşıyordu.

Parka girdikten birkaç dakika sonra Dede ve iki çocuğunu buldular. Davey sekiz, Lily altı yaşındaydı. Lindy, Dede'yi çocukluk yıllarından hayal meyal hatırlıyordu.

"Görüşme fırsatı bulduğumuza çok memnun oldum," dedi Dede bir araya geldiklerinde.

"Ben de."

Billy çocukları ilk tanıştırdığında Peter utanıp Lindy'nin arkasına saklandıysa da çok geçmeden Billy ve diğer iki çocukla birlikte büyük bir kızağa binip aşağı doğru kayarken neşeli çığlıklar atmaya başladı. Aynı turu birkaç kez tekrarladılar.

"Sıra bende," diye bağırdı Lindy Billy'nin kızağı tepeye çekmesine yardım ederken. Öndeki üç çocukla birlikte kızağa sığmak için birbirlerine iyice sokuldular. Billy en arkada oturuyordu. Kızak tepeden aşağı doğru hareket etmeye başladığında önce Billy'nin onu saran kollarının gevşediğini hissetti ve ardından yuvarlanıp sırt üstü karların üstüne düştüğünü fark etti.

Billy'nin sırtının kara gömüldüğünü görünce kahkahalara boğuldu. Billy'nin halini komik bulan tek kişi Lindy değildi. Çocuklar ve Dede de kahkahalarını tutamadı. Gülme sesleri düşen kar taneleriyle birlikte etrafa yayıldı.

"Çok komik," diye homurdandı Billy. Neredeyse tamamen beyaza bürünmüştü. "Bana teşekkür etmelisiniz. Eğer bırakmasaydım hep birlikte devrilecektik."

"Tüm kalbimizle minnettarız, değil mi çocuklar?" Lindy

samimi görünmek için elinden geleni yaptı. Kendini feda etmesi kahramanca bir davranıştı.

"Sanırım artık çocuklarla ancak bir yetişkinin binebileceğini biliyoruz," dedi çocukların yardımıyla üstündeki karı silkelerken.

Lindy bu görevi Billy'nin üstlenmesini memnuniyetle kabul etti. Bu sayede o da Dede ile konuşma fırsatı bulacaktı.

"Billy Peter ile harika anlaşıyor," dedi Dede'ye. Kamyonetten termosu alıp ikisine de birer fincan kahve doldurdu. Tepeyi gören bir yer bulup oturdular ve Billy'nin çocuklarla birlikte bir aşağı bir yukarı gitmesini izlediler. Billy kızağı yukarı çekerken Peter ve Lily'yi de sırtında taşıyordu. Şüphesiz günün sonunda bitap düşecekti. Çocukları yukarı çekiyor olmasına rağmen asla neşesini kaybetmiyordu.

"Billy benimkilerle pratik yapa yapa sabırlı olmayı öğrendi," dedi Dede. Fincanını iki eliyle kavrayıp bakışlarını içindeki sıvıya odakladı. "Kardeşim senden çok hoşlanıyor," dedi. Sesi sanki aklından geçenleri söylemekte tereddüt ediyormuş gibi kısık çıkmıştı.

"Harika bir hafta geçirdik," dedi Lindy ama Dede'nin sohbeti nereye götürmek istediğini anlamamıştı.

"O da öyle söyledi. Billy'yi bu kadar mutlu gördüğümü hatırlamıyorum."

Ablasının sözleri Lindy'nin içini ısıttı. O da kendini bu kadar iyi hissetmeyeli uzun zaman olmuştu.

"Sadece tatil için kasabada olduğunu biliyorum," diye devam etti Dede, "ve yılbaşından sonra Seattle'a döneceksin."

"Evet, planım bu."

"Ya sonra?" Başını kaldırıp Lindy'nin gözlerine baktı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Lindy güçlükle yutkunarak.

"Billy'ye ne olacak? Onunla görüşmeye devam edecek misin?"

Lindy dürüst davrandı. "Bilmiyorum. Biz konuşuyoruz ve ikimizin programları çakıştığından muhtemelen FaceTime ya da Zoom üzerinden görüşmeye devam edeceğiz."

Dede bu kadarını kardeşinden duymuş gibi başını salladı. "Eşim ve benim, Billy'nin Wine Press'te ilerleyebilmesi için evimizi ikinci kez ipotek ettirdiğimizi bilmelisin."

Billy bundan bahsetmemişti. "Çok cömertçe bir davranış."

Dede bacak bacak üstüne attı, ayağını ileri geri sallamasından gergin olduğu anlaşılıyordu. "Şeyden sonra buna ihtiyacı vardı..." Durdu.

"Neden sonra?" diye sordu Lindy ama Dede'nin konuyu açtığına pişman olduğunu görebiliyordu. Billy'nin güvendiği insanlar yüzünden hayal kırıklığına uğradığından bahsettiğini hatırladı. Neyi kastettiğini söylememişti ve bu konuda konuşmaya niyeti varmış gibi de gözükmüyordu. "Bir şey mi oldu?"

Dede şaşkınlığını saklamaya çalışmadı. "Billy bahsetmediyse anlatmak bana düşmez. Ona sen sormalısın."

Billy konuyu açmadığı müddetçe Lindy bunu sormasının doğru olmadığını düşünüyordu. Doğal olarak meraklandı ve bir kadınla ilgili olduğundan şüphelendi. Lindy kendi kalp kırıklığından bahsetmişti ki artık kendini kötü hissetmiyordu. Billy kendi kalp acısını kendine saklamayı tercih ederse Lindy'yi hayal kırıklığına uğratmış olacaktı.

"İhanet ve acıyla sonuçlanan aşk hikâyelerinden payıma düşeni aldım," dedi Dede'ye, ayrıntılara girmeden."

"Düşündüğün gibi bir şey değil," diye açıkladı Dede. "Bir şey söylememeliydim." Göz temasından kaçındı. "Sana dürüst olacağım Lindy. Sen ve Billy konusunda iki büyük endişem var. Umarım açık konuşmam seni rahatsız etmez."

Lindy başını salladı. "Lütfen rahat ol."

"Teşekkür ederim. Birincisi ve en önemlisi, lütfen ne yaparsan yap kardeşimi incitme. Hayatında babamızdan baş-

layarak bir sürü hayal kırıklığı yaşadı. Babamın bizi terk etmesi en çok Billy'yi yaraladı. Çoğu çocuk gibi bunun sorumlusu olarak kendini gördü, daha iyi, daha uslu bir çocuk olsa babam kalırdı diye düşündü."

Lindy başını salladı, istenmeyen kişi olmanın nasıl hissettirdiğini gayet iyi biliyordu. Phillip Carmichael'ın annesinin hayatına girmesiyle her şey yoluna girmişti. Onu gerçekten seven ve kabul eden bir babası olmuştu. Billy bu güveni ve huzuru hiç hissedememişti.

Lindy, Dede'yi açıkça konuşmaya teşvik etmek için, "Endişe ettiğin iki şey olduğunu söylemiştin," dedi.

"Evet, şey, bundan bahsetmek beni biraz rahatsız ediyor. Bencillik ediyormuşum gibi geliyor."

"Lütfen öyle düşünme. Dürüst olmanı tercih ederim," dedi Lindy çünkü Dede'nin aklındakileri söylemesi gerektiğine inanıyordu.

"Korkarım Billy sana sırılsıklam âşık oldu, bu yüzden de restorana odaklanamıyor. Kocam ve ben elimizdeki her şeyi bu işe yatırdık ve paramızı kaybetmek istemiyoruz."

"Elbette istemezsiniz."

"Bunu söylediğim için kendimi berbat hissediyorum, umarım beni bağışlarsın. Sadece kardeşimi iyi tanıyorum. Bir işi yarım yamalak yapmayı sevmez. Onun daha önce bir kadına bu kadar değer verdiğini görmedim. Seni bırakmak istemeyecektir."

Lindy ne diyeceğini bilmiyordu.

"Sen Seattle'a döneceksin ve o Wenatchee'de sıkışıp kalacak. Telefon ya da FaceTime görüşmeleri yetmeyecek, seninle birlikte olmak isteyecek. Bunu anlarım. Kocamla tanıştığımda ordudaydı ve uzun süre ayrı kalıyorduk. David ülkenin öbür ucuna gidip sadece telefon konuşmaları ve e-postalarla idare etmek zorunda kaldığımda perişan oluyordum." Lindy'nin bir şey demesini bekler gibi baktı.

"Geleceği çok düşünüyorum," dedi Lindy detaylara girmeden.

"Umarım endişelerimi anlıyorsundur."

"Elbette," diyen Lindy Billy'yi incitmek gibi bir niyeti olmadığını Dede'nin anlamasını istiyordu. Onun ya da kardeşinin restorana yaptığı yatırımı riske atmaya da niyeti yoktu. Dahasını söyleyecekti ki Dede'nin çocuklarının onlara doğru koştuklarını gördü. Davey kız kardeşinin elinden tutmuş ikisi birlikte kara bata çıka geliyordu.

Lindy konuşmaları bölündüğü için minnettardı.

"Acıktık," dedi Davey nefes nefese.

"Ve üşüdük," diye ekledi Lily.

"Ve Billy dayım yorulduğunu söyledi." Bunları da Davey söylemişti.

Karda yürüyemeyecek kadar küçük olan Peter'ı Billy kızakla çekerek getirdi.

Dede hemen idareyi ele aldı. "O zaman içeri girip ellerimizi ve midelerimizi ısıtalım."

"Kakao da içebilir miyiz?" diye sordu Lily.

"Sanırım ayarlayabiliriz."

Lindy ve Dede çocukları devraldı. Billy'nin biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı. Yolun karşısındaki küçük restorana gittiler. İçeri girer girmez ıslak montlarını ve kar botlarını çıkarıp daire şeklinde oturdular. Çocuklar üstünde marşmelov olan kakao sipariş ettiler.

Lindy Peter'ın hayli yorgun olduğunu görebiliyordu. Saat daha on buçuktu ama küçük çocuğun daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. Diğer çocuklar yüzünden yeğeni yorulduğunu kesinlikle kabul etmeyecekti.

İyice ısınıp kakaolarını bitirdikten sonra yeniden kızakla kaymak istediler. Bir saat daha sırayla tepeden kayıp gülerek günün tadını çıkardılar.

Çok geçmeden herkes bitap düştü. Vedalaşırlarken Lindy Dede'ye sarıldı.

Lindy, Dede'nin endişelerini paylaştığı için kendini huzursuz hissettiğini bildiğinden, "Konuştuğumuza sevindim," diyerek onu rahatlattı.

Dede de ona sıkıca sarıldı. "Dinlediğin için teşekkür ederim."

Peter, tam da Ashley'nin tahmin ettiği gibi kamyonete binip eve doğru yola koyuldukları anda uykuya daldı. Lindy Billy'ye Dede ile yaptıkları konuşmayı sormak istiyordu. Ama önce konuyu nasıl açacağını bulması gerekiyordu.

"Görünüşe göre iyi vakit geçirmişsiniz," dedi Ashley Peter'ı kucağında içeri taşıyıp yatağına bırakan Billy'ye. Peter öyle derin uyuyordu ki kıpırdamadı bile.

Kamyonete geri dönen Billy Lindy'ye baktı. "Ablamla kafa kafaya verip sohbet ettiğinizi gördüm," dedi meraklı bakışlarla. "Sana ne anlattı?"

"Aslına bakarsan bir sürü şey." Lindy'nin canını sıkan Dede'nin anlatmadıklarıydı.

"Sanırım sana Yakima'da olanları anlattı. Bunu konuşmak, ne kadar aptal olduğumu hatırlamak acı verici."

Lindy devam etmesini bekledi. Açıklama yapmak istemiyorsa ona baskı yapmayacaktı.

"Arkadaşım Dan Berghoff'un bana akıl hocalığı yaptığından bahsettiğimi hatırlıyor musun?"

Lindy, Leavenworth'te akşam yemeği yedikleri gece sorusuna cevap vermekten kurtulunca nasıl rahatladığını hatırlayıp başını salladı.

"Eski okul arkadaşımla ortak olup elimdeki avucumdaki her şeyi Yakima'daki başka bir restorana yatırmıştım. Ben canımı dişime takıp çalışırken Kent tüm sorumluluğu bana bıraktığına memnun görünüyordu. Hastalanıp apandis ameliyatı olmak zorunda kaldığım bir sırada Kent banka hesabımızı boşaltıp kaçtı. Sonrasında zararımı telafi edemedim. Her şeyimi kaybettim, ardından Dan'ın teşvikiyle Wine Press'i açmaya karar verdim."

"Ah Billy, çok üzüldüm."

"Zor bir dersti ve geride bıraktım."

Celeste ile yaşadığı farklı olsa da bu türden bir ihanetin ne demek olduğunu bildiğini göstermek istercesine elini sıktı. "Başarı elde etmek için çok çalıştığın bir şeyi kaybetmenin ne zor olduğunu hayal edebiliyorum."

"Fazla seçeneğim yoktu. Hukuk savaşı ancak avukatların işine yarardı. Güvenilmez birine güvenmiştim ve bedelini ödedim."

"Çok korkunçmuş, Billy."

"Daha önce anlatmalıydım. Senin gibi ben de kırgınlıklarımı ve üzüntülerimi geride bıraktım. Bir süre finansal açıdan risk almak istemediğim için restoran işini bırakmaya karar verdim. Öfke ve hayal kırıklığı içindeyken bana yol gösteren Dan oldu. Ardından Dede ve David sessiz ortaklarım olabileceklerini söylediler. Wine Press ile başarı elde edebileceğime inanmaları dünyaya bedeldi. Bana başlangıç için gerekli parayı verecek kadar inandılar. Neyse ki eyalet şarap imalathanelerindeki itibarım bana kredi vermeleri için yeterliydi. Ve başardım."

Lindy başını Billy'nin omzuna yasladı. Billy çok şey yaşamış ve tüm bunlardan ders alıp güçlenerek çıkmıştı. Geriye bakmanın faydası yoktu. Ne Billy için ne de Lindy için. İkisinin de ileri bakmaları gerekiyordu.

Billy arabayı Lindy'nin ebeveynlerinin evinin garaj yoluna sokarken ikisi de sessizdi.

"İçeri gelmek ister misin?" diye sordu Lindy. Billy başını hayır anlamında salladı. "Gidip çalışanlara baksam iyi olur. Yarın görüşür müyüz?"

"Elbette."

"Seni ararım."

Lindy'nin de uzun, sıcak bir duşa ve biraz kestirmeye ihtiyacı olduğundan içeri girmemesine bozulmadı. Billy'nin

adrenalini tavan yapmış olmalıydı çünkü duracak gibi görünmüyordu.

Lindy anne ve babasıyla güzel bir akşam geçirdikten sonra gece de bebek gibi uyumuştu. Billy'nin birlikte öğle yemeği yemeyi önerdiği mesajıyla uyandı.

Önce annesinin program yapıp yapmadığını öğrenmek istediğinden mesaja cevap vermemişti ve sabahın ilerleyen saatlerinde telefon çalınca arayanın Billy olduğunu sandı.

Ama arayan Billy değildi.

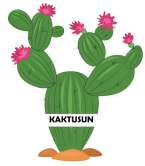
"Lindy," hattın diğer ucundaki patronunun sesi heyecanlıydı. "Sana söylemek için bekleyemedim. Ferguson Grup bu sabah bizimle iletişime geçip senin tasarımınla devam etmek istediklerini bildirdi."

Lindy'nin kalp atışları Indy 500 motoru gibi bir anda hızlandı. "Öyle mi?" Soluğu kesildiğinden güçlükle konuşuyordu.

"Sunumuna bayılmışlar ve başlamak için sabırsızlanıyorlar. İzinli olduğunu, sana iki hafta izin verdiğimi biliyorum. Bunu soruyor olmaktan nefret ediyorum ama tatili kısa kesip bir an önce çalışmaya başlaman mümkün mü?"

On Yedinci Bölüm

Lindy ne diyeceğini bilmiyordu. Çok heyecanlanmış olmasına rağmen planladığından daha erken geri dönecek olmaktan nefret etmişti.

"Dediğim gibi, sana bu izin zamanını borçluyuz, şirket verdiğimiz sıkıntıyı seve seve tazmin edecektir."

"Konu para değil," dedi Lindy ve kalmayı ne çok istediğini fark etti. Sanki düşünmesine yardımı olurmuş gibi elini alnına dayadı, kendine hep bunu istediğini, haftalarca bunun için çalıştığını hatırlatması gerekiyordu. Kabul için. Başarı için.

"Ne zaman dönebilirsin?"

"Yarın orada olurum," dedi Lindy.

"Teşekkür ederim Lindy. Pişman olmayacaksın."

Lindy bundan o kadar emin değildi. Patronu Lindy'nin fikrini değiştirmesinden korkuyormuş gibi çağrıyı çabucak sonlandırdı.

Lindy evin içinde siste kaybolmuş biri gibi dolanıp annesini buldu.

Ellen elindeki işi bırakıp Lindy'ye baktı. "Her şey yolunda mı tatlım?"

"Ferguson Grup teklifimi kabul etmiş. Hemen başlamamı istiyorlarmış ve patronum en kısa zamanda Seattle'a dönmemi istiyor."

Annesi gülümsedi. "Tatlım, tebrikler. Bu harika bir haber... değil mi? Yani tatilini yarıda kesmen dışında."

"Ben sevindim. Gerçekten sevindim ama bu kadar erken dönmek zorunda olmak hoşuma gitmiyor."

"Biliyorum. Baban ve ben seni özleyeceğiz."

"Toplansam iyi olur," dedi Lindy ve düşünmeden odasına gitti.

"Hemen, şimdi mi gitmen gerek?"

Lindy'nin başarısıyla duyduğu mutluluk ve gururun bir kısmı bu kararın sonuçlarını daha yeni anlamış gibi sesinden eksilmişti.

"Yarın ofiste olmam bekleniyor."

"Ah. O kadar çabuk yani. Senin adına sevindim ama gittiğini görmekten nefret ediyorum." Lindy'nin ofise döndükten sonra aylarca süren detaylı bir çalışmanın içine gireceğinden bahsetmesine gerek yoktu. Ofiste uzun saatler geçirecekti. Geç saatlere kadar ve çoğu hafta sonu bir ya da iki gün çalışacaktı.

Lindy valizini isteksizce yatağın altından çıkarırken, "Billy'ye ne olacak?" diye sordu annesi.

"Billy," diye tekrarladı Lindy ani bir pişmanlık duygusuyla. "Ona ve Peggy'ye haber vereceğim."

Valizini toplayıp bagaja koyduktan sonra eve dönüp vedalaşmak için annesine sıkıca sarıldı. "Babama, Chad'e, Ashley ve Peter'a hoşça kal dediğimi söyle. Bu kadar acil yola çıkmam gerektiği için üzgün olduğumu ilet."

"Seni anlayacaklardır," diyerek teselli etti annesi.

"Lindy," dedi annesi mutfağın orta yerinde durup. İki elini de Lindy'nin omuzlarına koydu, gözlerinde derin, ciddi bir bakış vardı. "İstediğinin bu olduğuna emin misin?"

Lindy'nin sesi tereddütlüydü. "Evet. Sanırım," dedi. "Benim için büyük bir şey. Gerçekten büyük. Uzun zamandır beklediğim şey."

Annesi ellerini indirip gülümseyerek başını salladı ve Lindy evden çıkmadan kızına bir kez daha sarıldı. Annesinin sorusu Lindy'nin aklına takılmıştı. İstediğinin tam da bu olduğunu hatırlattı kendine.

Wine Press'e giderken Peggy'yi arayıp haberi verdi.

Peggy onu kutladıktan sonra, "Sanırım bu benim fikrimin tartışmaya kapandığı anlamına geliyor," dedi. Bunu Lindy bir biçimde fikrini değiştirebilirmiş gibi söylemişti.

"Şimdilik evet ama ileride düşünmeyeceğim anlamına gelmiyor." Lindy bu fikirden vazgeçmemişti ama zamanlama şu an büyük bir değişim yapmak için yanlıştı. Media Blast'ta bir ilerleme kaydetmişti.

"Seni özleyeceğim. Gerçekten gidecek olmandan nefret ediyorum."

"Biliyorum. Ben de nefret ediyorum. Seni arayacağım," diye söz verdi Lindy, dostluklarını sürdürebilmelerini tüm kalbiyle umuyordu. Diğer birçok şey gibi dostluğun yatırımı da zamandı. Lindy işe gömüldükten sonra ne kadar boş zamanı kalacağını düşünmeden edemiyordu.

"Sözünü tutmanı sağlayacağım," dedi Peggy.

Peggy'ye Seattle'a döneceğini söylemek yeterince zorken Billy'yi bırakmayı nasıl başaracağını bilmiyordu.

Ailesini bırakıyordu.

Billy ve Peggy'yi bırakıyordu.

Wine Press'in otoparkına girdi, arabanın dışında dururken içini korku kapladı. Aslında aşırı heyecanlı olmalıydı ve bir bakıma da öyleydi. Duyguları heyecan ve korku arasında mekik dokuyordu.

Billy onu bekliyor olmalıydı. Restorandan çıkıp Lindy'nin yanına geldi.

Lindy kaçınılmaz olanı ertelemenin faydası olmayacağını biliyordu. "Seattle'a dönüyorum."

"Bugün mü? Şimdi mi?"

Lindy başını sallarken ağlamamak için kendini zor tuttu. Çok saçmaydı. Havalara uçuyor olmalı, zafer kazanmış biri gibi yumruklarını havaya savurmalıydı.

Billy'nin yüzü asıldı. "Ne? Neden? Bir hafta daha izinlisin sanıyordum."

"Öyleydi." Sabah gelen telefonu anlattı. "Bu tüm kariyerim boyunca beklediğim fırsat," dedi sanki bunu asıl kendine hatırlatması gerekiyor gibi. "Hayır diyemem Billy. Media Blast bana yatırım yaptı ve şimdi onları yüzüstü bırakamam. Üzgünüm."

Billy başını salladı. "Anlıyorum," dedi ve ardından duygusuzca ekledi. "Git."

"Bu geri dönmeyeceğim anlamına gelmiyor," dedi Lindy aceleyle.

"Lindy, sorun yok. Git. Dediğin gibi bu tüm kariyerin boyunca beklediğin fırsat. Anlıyorum. Evet, hayal kırıklığına uğradım ve evet gitmenden nefret ediyorum ama seninle hayallerinin arasına giremem."

Söylemesini beklediği onca şey arasında bu yoktu. İçten içe Billy'nin kalması için yalvaracağını, geri dönüp ilişkilerini sürdürebilmeleri için ne gerekiyorsa yapacağını söyleyeceğini düşünmüş... ummuştu.

Lindy yüreği ağzında gitmek için arkasını döndüğü sırada Billy kolunu tuttu ve uzun birkaç dakika boyunca ona sımsıkı sarıldı. Lindy gibi o da bunun veda olduğunu biliyordu.

"Eğlenceli geçti."

Sözlerindeki kesinlik Lindy'yi sarstı. Gerçekten de tamamen bittiğini mi söylüyordu? Paylaştıkları her şey sonsuza dek bitmiş miydi? Billy gerçekten bu defteri kapatmayı kast etmiyordu, değil mi? Lindy kısa süredir birlikte olsalar da birbirlerine karşı güçlü duygular beslediklerine ve görüşmenin bir yolunu bulacaklarına inanmıştı. İstenirse bir yol bulunurdu, değil mi?

Geçit yolu açıktı ve Lindy kısa sürede Seattle'a vardı. Apartmanın önüne gelince valizini bagajdan aldı ve eve gitti.

İçeri adım attığı anda evi ona soğuk ve boş geldi. Oturma odasının ortasında durup Seattle'da kurduğu hayata baktı. Büyük şehir ve en sevdiklerinin bulunduğu Wenatchee arasındaki fark daha çarpıcı olamazdı.

Peggy'nin sesindeki hayal kırıklığı ve Seattle'a döneceğini söylediğinde Billy'nin bakışları o gece yatağa gidene kadar aklından çıkmadı. Wenatchee'den ayrılmadan önce Noel Baba'ya yazdığı mektubu alıp bir kez daha okumuştu. Ondan istediği her şeyi almıştı. Yen bir dost. Yeni bir aşk. Ve teklifinin kabul edilmesi.

Tüm liste tamamlanmıştı. Çok mutlu olmalıydı ancak üçüncüye ulaşabilmek için ilk iki dileğinden vazgeçmesi gerekiyordu.

Lindy ertesi sabah ilk iş Media Blast'a gitti. Meslektaşlarının tebriklerini kabul ettikten sonra Ferguson Grup ile buluştu. Ekibinden birkaç kişi ile birlikte projeyi gözden geçirdiler. Coşku ve heyecan odayı doldurmuştu.

Uzun toplantının ardından Lindy havalara uçması gerektiğini biliyordu. İstediği buydu, önemli olan buydu. Masasına oturduğunda düşünceleri projeye odaklanmak yerine Wenatchee'ye ve geride bıraktıklarına kaydı.

Peggy ile ev arkadaşı olmak birbirini izleyen çılgın, eğlence dolu maceralar yaşamak demekti. Daha iyi bir dost bulamazdı.

Ve bir de Billy vardı.

Onu düşününce kalbi sızladı. Gece yatmadan önce ona gönderdiği mesaja cevap alamamıştı. Nedenini biliyordu. Uzak mesafe ilişkileri onlar için imkânsız gibi bir şeydi. Billy de Lindy de bunun bilincindeydi. Ama ikisi de fedakârlık yaparsa başarabilirlerdi. Billy'nin kalbini korumak adına tüm

bağları koparmasından korkuyordu. Onu suçlayamazdı. İlişkilerinin yürümesini ne kadar istese de Lindy yüzünden Dede ve David'in yatırımını riske atamayacağını biliyordu. Geri dönüşüne alıştıktan sonra proje için daha heyecanlı olacağına kendini ikna edip kafasının içindeki kalbini dinlemesini söyleyen sesleri duymazdan gelmeyi seçti.

Sonraki birkaç gün Lindy kendini projeye verdi, uzun saatler çalışıp büyük efor sarf etti. Üstelik bu daha başlangıçtı. Gelecekte çok daha geç saatlere kadar çalışacaktı. Gün sonunda Billy'den haber almak umuduyla mesajlarını kontrol etti. Sessizlik kalbini yiyip bitiriyordu. Peggy ve Lindy birkaç kez mesajlaşmıştı. Onu özlediğinin yarısı kadar kendisini özleyip özlemediğini öğrenmek istediği için arkadaşına Billy'yi sormak istiyordu. Ama ne o sordu ne de Peggy kendiliğinden bir şey söyledi.

Yılbaşı arifesinde Lindy ofisten normalden daha geç çıktı ve hiçbir planı olmadığından dairesine döndü. Kutlama için gideceği bir yer, dahası birlikte kutlama yapacağı kimse yoktu. Wenatchee'de olsa Billy yanında olur, gece yarısında onu kollarına alır, gözlerine bakar ve saat tam on ikide onu öperdi. Bunun yerine Billy ve Peggy ile beraber olmayı isteyerek akşamı tek başına, mutsuz geçirecekti. Peggy yılbaşı partisi için Jayne, Chloe ve diğer birkaç arkadaşıyla birlikte Wine Press'e gideceğini söylemişti.

Lindy boş dairesinden içeri girerken bir anda her şey netlik kazandı. Bütün hafta boyunca Billy'yi aklından ve kalbinden uzak tutmaya çabalamıştı. Fakat kalbine söz geçirememişti. Kalbi en çok neye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Apaçık ortadaydı. Sadece Lindy'nin ne yapması gerektiğini anlaması için soğuk ve karanlık eviyle yüz yüze gelmesi gerekiyordu.

Delilik hatta aptallık olmasına rağmen Lindy bagaja küçük bir çanta attı ve yola koyuldu. Kar yüzünden Stevens Geçidi'nde zincir takması gerekti ama Snoqualmie Geçidi açıktı. Lindy Wenatchee'ye gidiyordu ve ne kadar süreceği umurunda değildi.

İlk olarak evi aradı. Telefonu annesi açtı. "Anne, eve geliyorum," dedi Lindy.

"Ne kadarlığına?" diye sordu annesi.

"Bilmiyorum anne ama sanırım temelli." Kelimeler ağzından dökülür dökülmez kalbi hızla çarpmaya başladı. En çok istediği şey buydu. İçten içe doğru kararı verdiğini biliyordu. Bir anda fena halde gülme ihtiyacı duydu. Ciğerlerini temiz havayla doldururken içini özgürlük duygusu kapladı. Sanki tüm hafta bir zamanlar çok önemli olduğunu düşündüğü şeyin tadını çıkarmak için bileklerinde kelepçelerle dolaşmıştı. Oysa şimdi gerçekten neyin önemli olduğunu biliyordu. Kendini Media Blast'takilere kanıtlamasının ya da Ferguson Grup'tan kabul almasının önemi yoktu. Sevdikleriyle, kalbine yakın olanlarla birlikte olmak önemliydi.

Yola çıktığında şehirdeki herkes aynı şeyi düşünmüş gibi hissetti. Trafik tampon tamponaydı. Öfkelenmemesine, sabrını yitirmemesine yardım eden yeni yıla Billy ile gireceğini bilmesiydi. Ama bu gidişle kasabaya gece yarısından önce varamayacaktı.

Kar fırtınası olduğundan geçidin bu tarafında trafik çığ tehlikesi uyarısıyla durdurulmuştu. Lindy de diğer herkesle birlikte burada sıkışıp kalmıştı ve yola devam edebilmek için "Tehlike geçti" işaretinin yanmasını bekliyordu. Bir saat sonra sabrını yitirmeye başladı. Daha ne kadar bekleyeceğini ancak Tanrı bilirdi. Beklerken Peggy'yi aradı.

"Ev arkadaşı buldun mu?" diye sordu Peggy telefonu açar açmaz.

"Hayır, neden? Fikrini mi değiştirdin?"

"Evet, her şeyi rayına oturtmam bir ay sürer, tabii hâlâ o kadar beklemek istiyorsan." Arkadaşı haklıydı, Lindy'nin kira sözleşmesini devretmesi sorun olmayacaktı. Media Blast'a gelince; teklifi kabul edilmişti ve ekibi o olmadan da işi sürdürebilirdi. Kendi işini kurmak bir riskti ama bu riski almaya hevesliydi. Yararları risklerden daha ağır basıyordu.

"Billy'nin haberi var mı?" diye sordu Peggy.

"Henüz yok. Oraya varır varmaz Wine Press'e gideceğim. Yola çıktım ama trafik tamamen durdu."

"Ben de orada olacağım."

"Biliyorum."

"Billy'ye benim teklifimden bahsetmemiştin, değil mi?" dedi Peggy.

"Hayır."

"Tahmin ettim."

"Neden?"

"Billy sen gittiğinden beri kendinde değil. İkimizin de morali bozuktu. Üzüntümüzü birlikte içip sohbet ederek hafifletmeye karar verdik. Ona, buraya geri dönmen, benimle birlikte yaşaman ve kendi işini kurmanla ilgili düşüncelerimden bahsettim. Onu daha üzgün gördüğümü sanmıyorum. Keşke bir şey söylemeseydim."

"Onu görünce her şeyi açıklayacağım." Açıklamaktan fazlasını yapacak, onunla olmayı ne kadar çok istediğini, ona âşık olduğunu anladığından emin olacaktı.

Hattın diğer ucunda Peggy iç çekti. "Açıkla bence de. Şimdi parti için Wine Press'e gidiyorum."

"Billy'ye geldiğimi söyleme."

"Söz veriyorum söylemeyeceğim ama sen içeri girdiğinde yüzünü görmek isterim."

"Gelebilmem için dua et. Çığ tehlikesi uyarısı var yani saatlerce burada mahsur kalabilirim."

"Seni ararım."

Trafiğin açılmasını beklemek bir ömür sürmüştü. Saatin kaç olduğunu gören Lindy saat on bir buçuk gibi kasabaya varabileceğini tahmin etti. Yılbaşı Lindy için hep keyifli olmuştu. Bu yıl diğer her şey gibi yılbaşı da farklıydı ve beklediği gibi olmasa da hayatının en güzel yılbaşı gecesi olacağından şüphesi yoktu.

Zamanlaması mükemmeldi, Wenatchee'ye vardığında yeni yıla girilmesine daha otuz dakika vardı. Ebeveynleri onun eve gelmeyeceğini biliyordu. Annesi verandanın ışığını açık bırakacağını söylemişti.

Tahmin ettiği gibi restoran kalabalık ve bar tıka basa doluydu. Peggy'yi gördü ama Billy ortalıkta değildi.

Peggy hemen Lindy'nin yanına gidip sarıldı. "Gelebilmene çok sevindim"

"Ben de." Ertesi gün Seattle'a döneceğini düşünmek bile içini sıkıyordu. Wenatchee'ye ulaşmak hayli zor olmuştu ama Billy'yi gördüğü sürece buna değerdi.

"Billy nerede?" diye sorarken kalabalığa göz gezdirdi ama onu göremedi.

"Bir süredir görmedim," dedi Peggy etrafına bakınıp.

"Ofiste olmalı." Lindy o tarafa yöneldi.

Mutfağa girmesine kimse tepki göstermedi. Hatta şeflerden biri çenesini kaldırıp Billy'nin ofisini işaret etti.

Ofisin kapısını çalarken içini büyük bir mutluluk kapladı.

"Kimsiniz?" diye soran Billy'nin sesi gergindi.

On Sekizinci Bölüm

Lindy cevap vermek yerine doğrudan kapıyı açtı. Billy başını kaldırdı ve karşısındaki bir hayalmiş gibi bir şey söylemeden öylece baktı. Kısa bir an gözlerini kapadıktan sonra ayağa kalkıp masanın diğer tarafına yürüdü. Ne diyeceğini bilemiyor gibiydi.

"Seni görmeyi beklemiyordum."

"Biliyorum. Anlık bir karardı." Lindy onun uzak durduğunu fark etti. Nedenini biliyordu. Billy onun bu kez temelli döndüğünü ummaya cesaret edemiyordu.

"Seni görmek güzel Lindy," deyip sanki güç almak istiyormuş gibi elini masanın kenarına dayadı. "Sanırım yarın geri döneceksin."

"Evet, maalesef. Media Blast en az iki hafta önceden bildirimde bulunulmasını istiyor."

Billy gözlerine baktı. "İstifanı mı vereceksin?"

"Dairemin sözleşmesini devredecek birini bulmam zaman alacaktır, bu yüzden iki haftadan uzun sürebilir."

Billy bakışlarını Lindy'nin gözlerinden ayıramadı, söylediklerini anlaması biraz fazla zaman almıştı.

"Gerçekten işten ayrılıyor musun?"

Lindy başını sallayarak onayladı.

"Teklifinin kabul edilmesinin hayallerinin gerçekleşmesi olduğunu sanıyordum."

"Ben de öyle sanıyordum."

"O zaman başarmak için çabaladığın her şeyi neden bırakıyorsun?" diye sordu Billy.

"Nedenini bilmiyor musun? Bir tahminin yok mu?"

Billy aralarındaki mesafeyi koruyordu.

"Çünkü benim için önemli olan her şeyin burada olduğunu anladım."

Lindy onun neden hâlâ tereddüt ettiğini anlayamıyordu. Onu şimdiye dek kollarının arasına almış olmalıydı.

"Senin için önemli olan şeylerden birinin de ben olduğunu düşünmeye cüret edebilir miyim?"

Devasa bir elektrikli süpürge ofisin içindeki tüm oksijeni çekmiş gibiydi.

"Billy Kincade, şunu bilmelisin ki köklerime, aileme, en yakın çocukluk arkadaşıma dönme ihtiyacı hissetmemin nedeni sensin. Ama en önemlisi daha dokuz yaşındayken adımı kalbine yazdığını iddia eden çocuğa dönmem gerektiğini biliyorum."

Billy onun yanına geldi, elini tutup kendi kalbinin üstüne koydu. "İsmin hâlâ burada Lindy ve asla silinmeyecek."

"Ben de gitmeyeceğim," diye söz verdi Lindy.

Billy sarılıp Lindy'yi öptü ve her ânı hatırladığı kadar güzeldi. Tıpkı kızak üstündeki ilk öpüşmeleri kadar nefes kesiciydi.

Barda oturan Peggy ve diğerlerinin yanına döndüklerinde Lindy'nin yüzü sıcaktan ve aşktan kızarmıştı.

Tam o anda kalabalık, yeni yıla doğru geri saymaya başladı.

On. Dokuz. Sekiz. Yedi. Altı. Beş. Dört. Üç. İki. Bir.

Billy Lindy'yi kollarının arasına aldı. Yeni yıla dudakları birbirine kenetlenmiş halde girdiler. Lindy'nin bu yılı ve gelecek yılları Billy Kincade ile geçirmek istediğini söylemesine gerek bile yoktu.

Noel Baba tüm dileklerini gerçekleştireceğini söylerken ne yaptığını biliyordu.

Lindy hayal ve umut edebileceğinden çok daha fazlasını almıştı.

Son Söz

Lindy çocuklarının ellerini tutan diğer annelerle birlikte sıraya girdiği anda kırmızı giysileri içindeki adamı tanıdı. Bu Noel Baba'yı hep hatırlayacaktı. Onu son görüşünün üstünden geçen onca kışa rağmen hiç yaşlanmamış gibiydi.

"Babam nerede?" diye sordu üç yaşındaki oğlu Adam.

"Birazdan gelir." Billy onları Children's Closet'ın önünde bırakmıştı, Lindy seneler önce burada Noel Baba'nın yardımcısı rolünü oynamıştı, şimdiyse aynı mağaza birçok diğer müşterisinden biriydi.

Beş dakika sonra Billy geldiğinde Noel Baba'nın kucağına oturma sırası oğullarındaydı.

Önce Adam, ardından Lindy'ye gülümseyen Noel Baba'nın gözleri parlıyordu. "Buradaki de kimmiş?" diye sordu koca adam.

"Bu Adam," diye cevap verdi Lindy oğlunun konuşamayacak halde olduğunu görünce. Babasına çok benzeyen küçük çocuk şaşkınlıkla Noel Baba'ya bakıyordu. Ağzı bir karış açıktı ve bakışları Noel Baba'nın beyaz sakallarına takılıp kalmıştı.

"Merhaba Adam," dedi Noel Baba. "Anneni ve babanı tanıyorum. Annen eskiden bana mektup yazardı."

Adam konuşamıyordu.

"Noel için ne istiyorsun küçük adam?"

Adam kısa bir duraksamanın ardından konuştu. "Bir erkek kardeş."

Onu duyan Billy Lindy ile göz göze geldi. "Sanırım bunun için çalışmamız gerek," diye mırıldandı karısının elini hafifçe sıkarak.

Noel Baba onlara bakıp gülümsedi. "Senin için ne yapabileceğime bakacağım genç dostum. Şimdi anne ve baban için uslu bir çocuk ol."

Adam başını salladı, Noel Baba'nın kucağından inip annesine koştu.

"Teşekkür ederim Noel Baba," dedi Lindy.

"Rica ederim Lindy." Ardından gözlerinde bir pırıltıyla göz kırptı.

Üçü birlikte mağazadan çıktı, Noel arifesi için Lindy'nin ebeveynlerinin evine gitmeden önce birer fincan kakao içmek için caddenin karşısına geçtiler.

"Adam'ın erkek kardeş istiyorum dediğini duydun mu?" diye sordu Billy kakaoları masaya bıraktıktan sonra.

"Duydum."

Adam anne ve babasına baktı. "Gerçekten erkek kardeşim olabilir mi?"

"Sekiz ay içinde olabilir," dedi Lindy.

Billy'nin gözleri kocaman açıldı. "Sekiz ay mı dedin?"

Lindy'nin yüzüne kocaman bir tebessüm yerleşti. "Evet."

Billy gülmeye başladı ve Lindy'ye sıkıca sarılıp öptü.

"Baba," dedi Adam, "sen Noel Baba'dan ne istedin?"

"Ondan isteyebileceğim her şeye sahibim," dedi Billy oğluna.

Lindy de onunla aynı fikirdeydi.

Aşk titizlikle hazırlanmış planları
bile değiştirebilir

Yeni yıl hikâyelerinin kraliçesi,
New York Times'ın çok satan yazarı
Debbie Macomber'dan harika bir kitap daha!

Yeni Yıl Yeni Hayat

İlk bölümüne göz atmak için okumaya
devam edin...

Bölüm Bir

Everly Lancaster patlamaya hazır bir bomba gibiydi. İş ortağı ve CEO'su Jack Campbell'ın asistan olarak işe almasını şiddetle tavsiye ettiği Annette ki kendisi Jack'in yeğeni olur, gene büyük bir hata yapmıştı. Uzayıp giden pahalıya patlayan hatalar listesine bir tane daha eklenmişti. Ancak bu sefer bu Z kuşağından, şımarık, sorumsuz, yetki verilmiş genç kadın çok ileri gitmişti.

Annette Howington, Everly'yi beş yüz emlak komisyoncusunun önünde mahcup etmişti.

"Bu o kadar da önemli değil," diye ısrar etti Annette, tüm bunların küçük bir yanlış anlaşılmadan ibaret olduğunu ima edercesine gülümsedi. "O konuşma olmadan da gayet iyi iş çıkardın."

Şikago'daki Magnificent Mile'ın yarım blok ötesindeki lüks Ritz-Carlton Oteli'nde düzenlenen ödül ziyafetinde, internet üzerinden satış yapan emlak şirketi Kolay Ev'in en iyi komisyoncuları ağırlanmıştı. Everly, özenle hazırlanmış konuşmasını yapmak için podyuma çıktığında, boş kafalı asistanının yanlış konuşma ve grafikleri getirdiğini keşfetmişti. Sonuç olarak, Everly hatırladıklarıyla idare etmek zorunda kalmıştı. Kelimelerde ve isimlerde bocalamış, hazırlanmamış gibi görünerek epey mahcup olmuştu.

Everly her zaman formunun zirvesinde olurdu. Kalabalık

bir ziyafet salonunda herkesin önünde ayağa kalkıp kendini gülünç duruma düşürmezdi.

"O kadar önemli değil mi?" diye tekrarladı Everly ziyafetten sonra. Annette, Everly'ye fark ettirmeden kaçmaya çalışmıştı. Ne yazık ki şansı yaver gitmemişti. Everly'nin gözü asistanının üstündeydi ve Annette'in sıvışmasına kesinlikle izin vermeyecekti.

"Bu bardağı taşıran son damla," dedi Everly, öfkesini kontrol etmeyi başararak. "Sana her türlü fırsatı verdim. Korkarım seni işten çıkarmak zorundayım."

"Beni kovuyor musun?" diye sordu Annette inanamayarak. "Ama elimden geleni yapıyorum ben." Vurgulamak için gürültüyle burnunu çekti. "Beni hiç sevmedin zaten. Başladığım günden beri yaptığım hiçbir şeyi beğenmedin ve beni hep eleştirdin." Everly'yi fikrini değiştirmeye ikna etmeye yetermiş gibi gözleri yaşlarla doldu. Ne olur ne olmaz diye gene burnunu çekti, omuzları dramatik bir şekilde sarsılıyordu.

Everly, Annette'in bunu kendi üstüne atmasına izin veremezdi. "Senin elinden gelen yeterli değil. Bir asistanda aradığım becerilere sahip değilsin. Pazartesi sabahı ilk iş dayına artık benim yanımda veya Kolay Ev'de çalışmayacağını açıklayacağım." Everly, bu sersem kızın koskoca şirkette başarılı olacağı tek bir pozisyon dahi düşünemiyordu. Öyle ki pek çok kez telefona cevap vermeyi bile eline yüzüne bulaştırmıştı.

Annette'in gözyaşları buharlaştı ve ukala bir tavır takındı. "Jack dayım beni kovmana izin vermez. En sevdiği yeğeniyim ben."

Everly dişlerini sıktı. "Göreceğiz bakalım."

Annette kendinden emin bir tavırla döndü ve fırtına gibi doğruca balo salonunun arkasında onu bekleyen annesinin yanına gitti. Everly, Annette'in gözyaşlarına boğulmasını

ve kendisini işaret etmesini izledi. Louise Campbell yüzünde dehşet verici bir ifadeyle masaların arasından dolaşarak Everly'ye doğru yürüdü.

Elinden geleni ardına koyma kardeşim, diye düşündü Everly, kaplan kesilmiş anneyle karşılaşmaya hazırdı. Ama bu gerçekleşmeden komisyonculardan biri bir soruyla Everly'nin yolunu kesti. Konuşmayı bitirdiklerinde ne Annette ne de annesi ortalıktaydı.

Everly'nin koruması gereken bir itibarı vardı. Kolay Ev'i bugünlere getirmek için çok çalışmıştı. Annette'in Jack'in kendisini koruyacak olmasıyla ilgili söylediği şeyler onu endişelendiriyordu, ama üstesinden gelemeyeceği bir şey değildi.

Sorun, Jack ve onun o uysal, her şey olacağına varır tavrıydı. Üniversitede işletme eğitimi alırken tanışmışlardı. Jack yaratıcı beyindi. Everly, iş konusunda engin bilgiye ve yürütme becerisine sahipti, Jack'in Şikago'da internet üzerinden emlak şirketi fikrini hayata geçirmişti. Altı yıl önce ortak olup bir şirket kurmuşlar, beraberce çalışmışlar ve konsept katbekat genişlemişti. Everly dümende günlük operasyonları denetlerken Jack, medyayla ve yatırımcılarla görüşmekten, kazandıklarıyla yetinip rehavete kapılmaktan memnundu. Temel olarak, şirketin yönetimini Everly'ye bırakmıştı. Ve Everly de ona izin vermişti.

Everly pazartesi sabahı ilk iş olarak Jack'in ofisine gitti. "Annette hakkında konuşmamız lazım."

Jack, ofis içindeki golf egzersiz sahasında golf topuyla delik arasındaki mesafeyi ölçerken zar zor başını kaldırıp baktı.

Cevap vermeyince Everly, "Ona her fırsatı verdim, Jack. Onu işten çıkarıyorum," dedi.

Yeğeninin profesyonellikten tamamen yoksun olduğunu görmezden gelmeye istekli Jack, yüksek sesle içini çekti. "Biliyorum. Biliyorum. Ve onu kanatlarının altına aldığın için

müteşekkirim. Burada söz konusu kız kardeşimin kızı ve Annette için senden bir şeyler öğrenme şansına sahip olmak çok önemli. Seni idolleştirdiğini biliyorsun."

O hâlde eğer genç kadın kasıtlı olarak kendisine taktıysa Tanrı yardımcısı olsun, diye düşündü Everly. "Jack, gözünü o golf topundan ayır ve bana bak. En sevdiğin yeğenin olsun ya da olmasın, benim onunla işim bitti."

Jack başını kaldırıp baktı, gözleri irileşmişti. "Annette annemin adını taşıyor."

"Özgürlük Heykeli'nin adını alsa umurumda değil, onunla bir dakika daha çalışmayı reddediyorum. Kız beceriksiz."

Jack'in omuzları sarktı. "Lütfen tekrar düşün." Bunu söylemesi Everly'yi çileden çıkardı. "Hayır."

"Hayır mı?" Jack hem üzülmüş hem de şoke olmuş görünüyordu. Everly içinden alfabenin harflerini saydıktan sonra tekrar denedi. "Annette'i sevdiğini ve kız kardeşini memnun etmek istediğini biliyorum, ama bu şımartılmış, beceriksiz kızla uğraşmak zorunda kalan benim."

Jack, onu duymazdan gelerek birkaç golf vuruşu yaptı. "Bunu düşüneceğim," dedi, sanki bu onun kararıymış gibi. Tipik Jack'ti işte. Dar bir bakış açısı vardı ve tatsızlıklarla uğraşmayı sevmiyordu, özellikle de durum kendi ailesiyle ilgiliyse. "Harika. Madem Annette'in burada çalışmasını istiyorsun o zaman bir fikrim var," dedi Everly abartılı bir neşeyle. "Annette'i kendi asistanın yap."

"Bunu yapamam," dedi Jack, golf sopasına abanarak. "Maryann başından beri benimle çalışıyor. Ayrıca Annette aileden biri." İlginçtir ki Jack rahatsız görünüyordu. Başını kaldırıp baktığında yüzünde yalvaran bir ifade vardı. Everly bu bakışı biliyordu. Everly'nin fikrini değiştirmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Bu işe yaramayacaktı. Bu sefer değil.

Jack gülümsedi. "Kızgın olduğunu biliyorum, hakkın da var. Aptalca bir hataydı, ama Annette özür diledi..."

"Aptalca bir hata mı? Özür mü diledi?" Bu kuş beyinliyi bir kez daha savunursa, Everly kapıdan çıkıp şirket yönetimini ona bırakacaktı, bakalım o zaman ne diyecekti?

"Beni dinlemiyorsun, Jack. Sabrımın. Sonuna. Geldim."

Jack uzunca bir süre ona baktı. "Sana yalvarıyorum, Everly. Ona bir şans daha ver, tek istediğim bu. Yeni bir başlangıçla Annette'in kendini kanıtlayacağına inanıyorum. Acele karar verme."

Acele karar mı? Jack aklını mı kaybetmişti?

Everly'nin inatçı ifadesini fark etmiş olmalıydı, çünkü ekledi: "Unutma, bu onun üniversiteden sonraki ilk işi. Hepimiz hata yaparız. Sen yaptın. Ben yaptım. İnsanlar bize inandıkları için şanslıydık. Kız kardeşimin kızına da aynı fırsatı vermemizi istemekle çok şey mi istiyorum?"

"Kabul et, Jack, başka biri olsa haftalar önce kapı dışarı edilirdi."

"Hadi ama Everly," diye tekrar yalvardı Jack.

Everly başını iki yana salladı. "Anlayamadığın şu ki Annette sadece beni rezil etmedi, aynı zamanda seni ve bu şirketi de küçük düşürdü. Bunu tersine çeviremeyeceksin. Fikrimi değiştirmiyorum."

Everly söyleyeceğini söyledikten sonra ofisten çıktı.

***

Annette ziyafetteki aynı ukala ifadesiyle masasında oturuyordu. Velet, dayısının onu asla kovmayacağını biliyor ve bunun Everly'yi güçsüz kıldığını düşünüyordu. Everly, bu şirketi bir çocuğun bu savaşı kazanmasına izin vermek için kurup sektörün saygısını kazanmamıştı.

Jack Everly'nin peşinden ofisine geldi. Kapıyı kapatacak

kadar durduktan sonra onunla yüz yüze geldi. Sonra da öne eğilerek iki elini de masasının kenarına koydu. "En son ne zaman tatil yaptın?"

Everly'nin ondan beklediği tüm tepkiler arasında bu bir sürprizdi. "Tatil mi?" diye tekrarladı. "Ne alakası var?"

"Streslisin ve bu belli oluyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?" dedi Everly öfkeyle. "Becerik-sizliğe tahammül edemem ve etmeyeceğim. Aksine stres seviyemi yükseltmekten Annette sorumlu." İnsan Kaynakları'nı aramak için eli çoktan telefona gitmişti. Jack'in hoşuna gitse de gitmese de Annette kovuluyordu.

"Annette'i işten çıkarmak kız kardeşimi mahveder."

"Kardeşin mi?" diye tekrarladı Everly, başını iki yana sallayarak. Jack'in kız kardeşi endişelerinin en küçüğüydü.

"Ve tabii ki Annette'i de."

"Belli ki beni duymadın. Annette'e her fırsatı verdim. Bu pozisyon için gerekli becerilere de olgunluğa da sahip değil."

"Ona bir şans daha ver," dedi Jack, ellerini dua eder gibi birleştirerek.

Everly sert bir şekilde başını iki yana salladı. "Zaten verdim. Bu konuda söyleyeceğim her şeyi söyledim."

"Neredeyse Aralık ayı geldi."

Bunun bu durumla ne alakası vardı? "Önemli değil, Jack. Kararımı verdim."

Jack doğruldu ve parmağını ona doğrulttu. "Aralık ayının tamamında izin almanı istiyorum."

"Ne? Yapamam..." Jack aklını kaybetmiş gibiydi. Kendisi etrafta olmazsa her şeyle birden başa çıkması mümkün değildi. Tüm personel sorun çözücünün Jack değil, kendisi olduğunu biliyordu. Ama belki de Jack'e gereken ders tam olarak buydu.

Onu bir aylığına gönderme fikri Jack'in zihninde şekilleniyor gibiydi, çünkü gülümsemeye başlamıştı, kendinden

memnun bir ifadesi vardı. "Bir molaya ihtiyacın var, bunu halledeceğim ve konu kapanmıştır."

Everly kaşlarını çattı, Jack'e ne olduğunu merak ediyordu.

"Hiç boşuna nedenler sıralama, Everly. Benim için ve bu şirket için çok değerlisin, ama çaban merhametini engelliyor. Sen olmadan işlerin bir şekilde üstesinden geliriz. Şimdi bir tatil rezervasyonu yap."

Everly birkaç kez ağzını açıp kapadıktan sonra yutkundu. *Aralık ayının tamamı için mi?* Şimdi 30 Kasım'dı; nereye gideceğine veya ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Daha birkaç gün bile geçirmeden fena hâlde sıkılırdı. Bu durumda uyanık olduğu her an boşa gidecekti. Hâl böyleyken, daima e-posta vardı. Ekip gerektiği takdirde ona ulaşabilirdi. Belki de arka planda sessizce nöbet tutarken Jack'in dümene geçmesine izin vermek o kadar da kötü bir fikir değildi.

Everly bu tatili isteyip istemediğinden emin olmasa da, onu durduramadan, Jack ofisten çıkıp doğruca Annette'in masasına gitti. "Everly için bir tatil rezervasyonu yapmanı istiyorum," diye talimat verdi. "Ona, gevşeyebileceği sıcak sahilleri olan tropikal bir yerde bir gemi seyahati ayarla."

Annette hazır ola geçti. "Derhal," dedi dayısını memnun etme hevesiyle. Hemen bilgisayarına dönerek klavyesinin tuşlarına basmaya başladı.

Everly tüm gününü ofiste geçirdi. Yediden önce nadiren çıkardı, o çıktığında herkes eve gitmiş olurdu. Şikago'daki dairesine vardığında saat sekize geliyordu. Akşam yemeği için, genellikle eve giderken paket yemek alırdı. Dairesi, Michigan Gölü'nün muhteşem manzarasına sahipti, ancak tavandan yere kadar uzanan pencerelerden dışarıya bakmak için pek zaman ayıramıyordu. Evinde çok az zaman geçirdiği düşünülürse, burası gerçek bir evden ziyade ev işlevi gören bir yerdi. Orada burada ailesinin birkaç çerçeveli fotoğrafı vardı, ancak onların dışında ev, kiralık bir ev havasındaydı.

Ki aslında, Kolay Ev sayesinde uygun bir fiyata satın alabilene kadar da öyle olmuştu.

Bir kadeh beyaz şarap eşliğinde suşisini yedikten sonra, beyaz deri kaplı köşe koltuk takımına yerleşti, ayak bileklerini çaprazlayarak çıplak ayaklarını koltukla uyumlu bir pufa uzattı. Berbat bir gün bir geçirmişti. Jack'in teklifini kabul edip etmeyeceğinden tam olarak emin değildi. Jack biraz uzaklaşmaya ihtiyacı olduğunu hissetmiş gibiydi, haksız da sayılmazdı. Everly altı yıldır doğru düzgün bir tatil yapmamıştı. Ah, üniversiteden oda arkadaşı Lizzy'yle arada sırada hafta sonu tatillerine çıkmıştı ama artık Lizzy evliydi ve bir bebeği olduğu için tatile gidecek fırsatları olmuyordu.

Telefonu çaldı, arayan kimliği annesi olduğunu söylüyordu. Everly bir an sesli mesaja bırakmayı düşündü. Sonra şimdi cevap vermezse, cevap vermeye mecbur kalıncaya kadar annesinin tekrar tekrar deneyeceğine veya bir dizi sesli mesajı dinlemek zorunda kalacağına karar verdi.

"Merhaba anne," dedi.

"Daisy." Everly, annesinin ona duymaktan nefret ettiği adıyla hitap etmesinden, pek keyifli olmadığını anladı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, annesinin tonunu duymazdan gelerek.

"Şükran Günü'nü atladın."

Annesi başkasına fırsat vermeyen bir uzmanlıkla suçluyordu. "Üzgünüm, gerçekten üzgünüm. Kaçabileceğimi düşündüm, ama son anda bir şey çıktı. Şikago'da kalıp uğraşmak zorunda kaldım." Parmaklarını çaprazlayarak annesinin bu *bir şeyin ne olduğunu* sormayacağını umdu. "Gelemeyeceğimi sana haber verdim." Korkaktı, mesaj çekmişti.

"Geçen yıl Noel için eve gelmene engel olan da aynı *şey* miydi?" diye sordu annesi anlamlı anlamlı.

İşte sorun da buydu. Everly, beş çocuklu bir ailenin ortanca çocuğuydu. Rose ve Lily adında iki ablasıyla Jeff ve

John adında tek yumurta ikizi iki erkek kardeşi vardı. Everly kendini ablalarının ve erkek kardeşlerinin arasında sıkışmış gibi hissediyordu. Rose'un Lily'si, Jeff'in John'u vardı, kendisi ortada sıkışıp kalmıştı. Everly'nin hareket edecek alana, kendisi olduğunu kanıtlamanın bir yolunu bulmaya ihtiyacı vardı. İki yaşından itibaren tam olarak bunu yapmaya uğraşmış ve *hayır* demeyi öğrenmişti.

Lily eskiden onu kızdırır, Everly'nin evlat edinildiğini söylerdi. Birbirlerine çok benzemeseler buna inanabilirdi. Diğer kardeşleriyle aynı koyu kahverengi saçları ve kahverengi gözleri vardı. Her iki küçük parmağında da diğer dört kardeşinde olan aynı küçük eğrilikten vardı.

Babası, Everly'nin tipik bir ortanca çocuk olduğunu söyleyerek oralı olmuyordu. Belki de öyleydi. Kendini bildi bileli en iyi olmaya itilmişti. Eğer işi bir bahçe tarhındaki yabani otları ayıklamaksa, bunu kardeşlerinden daha hızlı ve daha iyi yapıyordu. En yüksek notları almış, lise sınıfında başarılı olma olasılığı en yüksek kişi seçilerek Indiana Üniversitesi'nden tam burs kazanmış ve yüksek şeref derecesiyle mezun olmuştu. Mezun olduktan sonra, tüm sebatkârlığı ve kararlılığıyla Jack Campbell'la birlikte Kolay Ev'i kurarak iyi bir başarı elde etmişti.

Buna karşılık, iki ablası erken evlenerek ailelerini kurmuşlar, erkek kardeşleriyse tarım işletmesinde babalarına katılmışlardı. Geleceğin-üst-düzey-yöneticisinin ablalarıyla pek ortak noktası yoktu. Everly evdeyken sanki konuşacak bir şeyleri yokmuş gibiydi. Rose, konut kredisindeki düşük faiz oranlarının heyecan verici olmasıyla ilgilenmiyordu, Everly de küçük Rosie'nin ilk dişini çıkarmasına heyecanlanmakta zorlanıyordu.

"Soruyu cevaplayacak mısın?" diye sordu annesi.

"Üzgünüm anne, aklım başka yerdeydi."

"Noel için evde olacak mısın, olmayacak mısın?" diye sordu annesi hemen konuya girerek.

"Ah... Ev." Ailesi Aralık ayının tamamında boş olduğunu öğrenirse ve ikinci yıl da tatilleri es geçerse bunun sonuçları olurdu. "Kesinlikle evde olacağım."

"Söz mü?"

"Yemin ederim ki doğru söylüyorum. Zaten birkaç günlüğüne izin alıyorum."

Sözleri annesini şoke etmiş gibiydi. "Tatile mi çıkıyorsun?"

"Aynen öyle."

"Bundan pek mutlu değil gibisin."

Bu kadarı doğruydu. "Jack, stresli olduğum için biraz uzaklaşmaya ihtiyacım olduğunda ısrar etti ve pek de haksız sayılmaz."

"Nereye gitmeyi planlıyorsun?"

"Tropik bir yere sanırım... Belki bir gemi turu." Sahilde yan gelip yatan biri hiç olmamıştı. Onca zamanın boşa geçmesi onu rahatsız ediyordu. Kolay bronzlaşmıyor ve mayo içinde terleme fikrinden nefret ediyordu.

"Guantanamo'ya gidiyormuşsun gibi konuşuyorsun."

Everly gülümsedi. "Yeterince coşkulu değilim, öyle değil mi?"

"Değilsin."

"Sorun şu ki, gitmem gerektiğine ikna olmadım. Jack işleri idare etmekte benim kadar iyi değil. İşimizde yaptığımız önemli anlaşmalardan birini hatta birkaçını berbat edeceğinden korkuyorum."

"Bırak da başının çaresine baksın. Hem kendi yükünü hem de onunkini çok uzun zamandır taşıyorsun."

Gerçek bu kadar keskin olmamalıydı. Annesi haklıydı, Everly bunu biliyordu. Jack ilk bahsettiğinden beri bu tatil fikri üzerinde bir öyle bir böyle düşünmüştü.

"Bu fırsattan en iyi şekilde yararlanmak sana kalmış, Daisy," diye devam etti annesi. "Jack ve iş için endişelenerek kendini perişan edebilirsin ya da hayatının en güzel zamanını yaşayabilirsin. Sana kalmış."

Konuşma Everly'nin Noel'i çiftlikte geçirmeye söz vermesi ve annesinin sözlerini ciddiye alma kararlılığıyla sonlandı.

Everly salı sabahı ofise gelir gelmez Annette onu telaşla, elinde büyük ikramiye çıkmış bir piyango bileti tutuyormuş gibi gülümseyerek karşıladı.

"Bana kendimi kanıtlayacak bu şansı verdiğin için sana öyle minnettarım ki," dedi Annette. "Jack dayı bunun hak ettiğimden fazlası olduğunu söyledi ve sana teşekkür etmek istiyorum." Ay kadar yuvarlak gözleri keyifle parlıyordu.

Everly ona ihtiyatla baktı.

"Senin için harika bir gemi yolculuğu buldum." Annette ellerini o kadar heyecanla çırptı ki Everly zıp zıp zıplamamasına şaşırdı. "Son dakikada bir iptal olmuş, onu yakaladım. Harika vakit geçireceksin."

"Peki nereye bu yolculuk?"

"Brezilya," diye bağırdı Annette, sanki gol kararı veren bir hakem gibi kollarını havaya kaldırdı.

"Brezilya," diye tekrarladı Everly. *Fena değil.*

Annette'in gülümsemesi biraz söndü. "Sadece küçük bir sorun var. Cumartesi günü kalkıyor."

Everly doğal olarak başını iki yana salladı. "Bu imkânsız. Aşı olmam lazım ve burada, ofiste her şeyi organize etmek gerekiyor, ayrıca valiz hazırlamam lazım." Başı, boşluğa doğru yuvarlanan bir bovling topu gibi dönüyordu. Bunların hepsini yetiştirmesi mümkün değildi.

"İşte bu kadar!" dedi heyecanla Annette. "Ben her şeyi hallettim. Bu öğleden sonra aşıların için randevu aldım, sıtma hapları için reçete hazırlattım ve" —durup derin bir

nefes aldı— "Brezilya Konsolosluğu'yla temasa geçtim, vize başvurunu hızlandırmayı kabul ettiler."

Annette ellerini kavuşturup Everly'nin alkışlamasını umuyormuş gibi bekledi.

"Annette harika, değil mi?" dedi Jack ofisinden çıkarak. Everly onun gösterdiği coşkunun gereğinden fazla olduğunu düşündü. "Bu tam da ihtiyacın olan şey." Annette'e gülümsedi. "Aferin sana."

"Teşekkür ederim, Jack dayı. Birinin bana inanması çok güzel." Anlamlı anlamlı Everly'ye baktı.

Everly gözlerini devirmemek için çabalamak zorunda kaldı.

"Cuma sabahı ilk iş, seyahat belgelerini toparlamaya gideceğim," dedi Annette, "böylece endişeleneceğin hiçbir şey kalmayacak."

Olunması gerekli aşılar halletmesi gerekenlerin sadece bir kısmıydı. "Peki ya uçağım?"

"Rezervasyon yapıldı," dedi Annette, dayısıyla beşlik çakarak. "Birinci sınıf bilet ayırttım, cuma akşamı O'Hare'den ayrılıyorsun. Zaman maalesef biraz dar, ama cumartesi öğleden sonra yola çıkan gemiye yetişebilmelisin."

Everly işlerin yetişemeyeceği kadar hızlı ilerlediğini hissediyordu. "Tüm bunlar son dakikada belli oldu... Bu kadar kısa sürede her şeyi yetiştirebileceğimden emin değilim." Masasına gitmesi, en acil işleri halletmesi ve kalanları başkalarına devretmesi gerekiyordu. Jack ortağı olabilirdi, ama işin daha stresli yönleriyle başa çıkacağına güvenmiyordu. Kendi personeline yollayacağı e-postalar yoluyla onu izlemesi gerekecekti.

"Son bir şey," dedi Annette. "Tüm evrakları doldurdum. Tek ihtiyacım pasaportun."

"Mükemmel," dedi Jack kocaman bir tebessümle.

Everly sonraki üç gün boyunca ofisinde âdeta kamp kur-

du. Jack'e halletmesi için daha az hassas meselelerden birkaçını bıraktı. Sakin Jack, golf oyununa iş dünyasında olanlardan çok daha fazla ilgi gösteriyordu. Ortaklaşa yapmaları gerekmesine rağmen, internetten yürüyen işin neredeyse her şeyini Everly hallediyordu. Masasındaki kalan işleri en güvendiği arkadaşlarına devrederek ne yapılması gerektiğini ve ne bekleneceğini açıklamak için saatler harcadı.

Cuma sabahı bir kar fırtınasıyla uyandı. Spiker, öğleden önce kar kalınlığının yirmi beş santime ulaşacağını tahmin ediyordu. Hava koşulları nedeniyle uçuşu gecikirse yolcu gemisini kaçıracaktı.

"Ya uçağım rötar yaparsa ne olacak?" diye sordu Annette'e, ofise vardığında. "Başka seçenek var mı?"

"Hayır," dedi Annette, sanki böyle bir ihtimal hiç aklına gelmemiş gibiydi. "Seni gemiye zamanında götürecek bir uçak bulmadan önce epey bir süre internette arama yaptım."

"Güzel, çok iyi iş çıkardın," diyerek yeğenine iltifat etti Jack, sanki Everly'nin seyahatini ayarlamamış da jimnastikte Olimpiyat altın madalyası kazanmış gibi kucakladı onu.

"Ama hava durumu," dedi Everly.

"Endişelenme," dedi Annette, Everly'ye seyahat belgelerini uzattı. "Uçuşun olur da gecikmeli olursa diye geminin kalkışının üç saate kadar erteleneceğine dair teminat aldım. Bir sorun çıkmayacaktır."

Üç saat. Gemi denize açılmadan yetişmek için üç saatlik bir zamanı vardı.

"Mükemmel, Annette. Her şeyi düşünmüşsün," dedi Jack, yeğenini bir kez daha överek. "Brezilya Everly için mükemmel. Kumsalda tembellik etme, güneşlenme, işin tüm stresini ve endişelerini omuzlarından atma zamanı."

Sanki olabilirmiş gibi.

"Burada hâlâ ne yapıyorsun sen?" diye sordu Jack. "Bana öyle geliyor ki toplanman gerekiyor. Eczaneye uğrayıp gü-

neş kremi almayı unutma." Everly'nin sırtını okşayarak ona asansöre kadar eşlik etti.

Aklının alabileceğinden fazla işi olan Everly, eşyalarını toplamak için eve gitti. İki hafta gemi gezisi. Uçağı o öğleden sonra saat beşte kalkacak ve Brezilya, Manaus'a uçacaktı. Belgelere göre iki durağı vardı ve ertesi gün öğle saatlerinde inmesi planlanıyordu. Yolcu gemisi saat üçte kalkacaktı, ayrıca herhangi bir şey ters giderse üç saatlik bir ek zamanı vardı.

Everly evine döndüğünde valizini çıkarıp dolabını karıştırdı. Yazlık giysilere ihtiyacı vardı. Sorun, dolabının iş kıyafetleriyle dolu olmasıydı. Tek bir şortu bile yoktu.

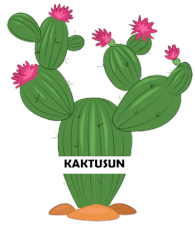
Everly tüm bu telaştan nefret ediyor, elzem bir şeyi valize koymayı unutacağından korkuyordu. Bu şekilde hareket etmek ona göre değildi. Kontrolü elinde tutabilmek için her şeyi önceden planlamayı seviyordu, ama bu seçenek elinden alınmıştı. Hazırlanmak için sadece birkaç saati kalmıştı, işini göreceğini düşündüğü şeyleri beraberinde götürüp ihtiyaç duyduklarını Brezilya'ya vardığında satın almaya karar verdi.

Evden ayrıldığında serpiştiren kar, kar fırtınasına dönüşmüştü. O'Hare'e vardığında uçağının bir saat rötar yaptığını öğrendi. Tamam, uçuş iptal edilirse şehirde kalmak için mükemmel bir bahanesi olurdu. Jack hava durumu için kendisini suçlayamazdı. Zaten sorumluluğu ona bırakmak konusunda şüpheleri vardı.

Uçuşunu beklerken yapacak bir şey olmadığından barda oturup şarabını yudumlayarak havayollarından gelecek güncellemeyi bekledi. Planlanan kalkış saatinden iki buçuk saat sonra uçağa çağrıldı.

Yazar Hakkında

DEBBIE MACOMBER, *Böylesi Daha Güzel, Rüzgârın Getirdiği, Bir Gün Mutlaka, Bir Hayal Yeter* gibi romanların ve *Gül Limanı Oteli* serilerinin yazarı ve kadın edebiyatının önde gelen isimlerindendir. Romanlarından otuzu *New York Times* çok satanlar listesinde 1. sıraya yerleşmiş ve *Bay ve Bayan Mucize* dahil olmak üzere Noel ile ilgili romanlarından beşi Hallmark Channel'da film olarak yayınlanmıştır. Hallmark Channel Macomber'ın Sedir Koyu serisine dayanan *Debbie Macomber'ın Sedir Koyu* dizisinin yapımcılığını üstlenmiştir. Macomber aynı zamanda *Debbie Macomber'ın Sofrası* isimli bir yemek kitabı da yazmıştır. Kitapları dünya çapında 200 milyondan fazla basılmıştır.

debbiemacomber.com
Facebook.com/debbiemacomberworld
Twitter: @debbiemacomber
Instagram: @debbiemacomber
Pinterest.com/macomberbooks